ĐỖ XUÂN THẢO

Tròn một vòng yêu thương

Mục lục

Lời giới thiệu

Lời nói đầu

“Số Pi” của yêu thương

Binh pháp để “cưa đổ” trái tim người ấy

Hẹn hò, hò hẹn

Honeymoon thương nhớ

Đóa xuân ngời

Thừa và thiếu

Con lớn khôn cùng với yêu thương

Chàng trai của bố

Con hơn cha là nhà có phúc

Thơm hương ký ức

Người thầy nhỏ bé của bố

Bố mẹ đã yêu con như thế

Nhớ thương vời vợi

Đóa hoa tình yêu

Xuân về nhớ con

Người bạn trọn đời

Nói với con về tình yêu

“Tâm” của yêu thương

Có bố mẹ già trong nhà

Phép cộng từ những miếng giò

Những lời “nói dối” dễ thương

Lời mẹ dặn

Trời chuyển lạnh, rét về

Thương lắm những buồn vui

Niềm vui tuổi già

Bố vợ

Nhỏ nhẻ cùng vợ

Lại chuyện về người có tên là Vợ

Mẹ chồng và con dâu

Thương chị

Nhớ anh

Viết cho em gái

Hồn nhiên anh rể

Tồ ơi là tồ

Những vòng tròn đồng tâm

Mình già thật rồi

Vui vui là!

Em... líu... lo

Tản mạn mùa World Cup

Những vết sẹo

Dĩ nhiên vui

Em cần một vòng tay

Sợi nắng

Mơ ơi!

Tản mạn về phở và cơm

Viết cho ngày sinh nhật

Cô giúp việc

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Lời giới thiệu

Bạn đã cầm trên tay cuốn sách còn nguyên xi, mới tinh. Tôi xin chúc mừng bạn đã có một sự lựa chọn đúng. Bạn sẽ bị thuyết phục bởi lời chúc mừng này chỉ cần sau khi bạn đọc vài trang đầu của cuốn sách chứ không cần đọc hết. Tôi nói vậy, bởi tôi đã đọc cuốn này từ khi bản thảo mới hoàn thành, còn nóng hổi, y như bản in trên giấy của bạn vậy. Và tôi đã đọc ít nhất ba lần mới ngồi vào máy tính để gõ những dòng chữ này.

Tuy nhiên, tôi muốn hỏi bạn một câu: Tác giả là ai? Làm nghề gì? Chức vụ gì? Nghe có vẻ ngớ ngẩn đúng không ạ? Và bạn sẽ trả lời ngay rằng, người viết nên cuốn sách tuyệt vời này là Phó giáo sư Tiến sỹ Đỗ Xuân Thảo. Rằng anh làm nghề giáo viên, là một giảng viên. Rằng chức vụ của anh là Giám đốc Trung tâm Đào tạo và Bồi dưỡng thường xuyên, Đại học Sư phạm Hà Nội. Tôi không phản đối, vì bạn nói đúng, nhưng tôi chưa nhất trí. Lý do, bạn sẽ nhận được ở phía dưới.

Tôi có may mắn quen anh Thảo nhiều năm về trước. Mà cũng phải cảm ơn Nhật Nam, cậu con trai rất đáng yêu và tràn ngập yêu thương của anh, người bạn lớn của tôi. Bạn Nhật Nam của tôi giới thiệu "phụ huynh" và chúng tôi trở thành bạn bè. Ấn tượng đầu tiên của tôi về anh thật khó mà quên được: một người trí thức, có tâm hồn sâu lắng, có tính cách rất thiền, có vốn hiểu biết rộng nhưng lại rất hài hước, dí dỏm. Anh rất kiệm lời nhưng lại "nói" rất nhiều. Anh nói bằng ánh mắt, nụ cười, bằng những cử chỉ thân thiện hồn hậu. Ngồi cạnh anh thôi, tôi cũng như được nghe anh nói. Cách nói của anh không cần bằng lời. Có lẽ anh đã đạt được đỉnh cao của nghệ thuật sống, đạt đến "giao tiếp bằng trái tim".

Tôi đã cai Facebook một thời gian, bởi thấy quá lãng phí thời gian và vô bổ. Cũng giống như tôi đã từng lãng phí thời gian vào xem ti vi và la cà trên báo mạng ngày xưa. Thế rồi tôi giật mình nhận ra rằng mình đã sai lầm. Facebook có thể cho ta những thông tin thật nhất, đúng nhất, thú vị nhất. Vấn đề là mình chưa biết giữ lại những người thật sự là bạn, là thầy. Vấn đề là mình không biết chọn người để đọc. Và bây giờ tôi đọc anh Thảo thường xuyên và anh là số rất rất ít những người tôi vẫn theo dõi từ xa trên Facebook. Tôi đã học được rất nhiều từ mỗi bài viết của anh. Thật sự là vậy!

Bạn biết không, khi đọc xong cuốn *Tròn một vòng yêu thương* lần thứ nhất tôi nghĩ đến câu chuyện về một ông lão câu cá. Ông ngồi hàng giờ bên bờ sông mà chẳng có cá cắn câu. Ông uống cốc bia và đã ngủ thiếp đi dưới nắng vàng và gió mát. Và bất ngờ ông bị đánh thức khi một con cá rất to vẫy vùng trong cần câu của ông. Ông bừng tỉnh và ngã nhào xuống

sông theo con cá. Con cá đã câu ông lão chứ không phải ông lão câu cá. Tôi đúng là vậy. Khi bắt đầu đọc tôi định "câu" những ý hay nhất, bắt những "con cá" to nhất, ngon nhất. Thế nhưng, chẳng cần bia rượu, không cần gió mát, trăng thanh, nhưng câu chuyện, những tâm tình của tác giả Đỗ Xuân Thảo đã "câu" tôi và tôi hoàn toàn bị hút hồn vào những trang viết. Ông lão thì bị cá lôi ngã xuống sông, còn tôi thì ngay khi đọc xong đến cả chục phút vẫn chưa tỉnh. Thật sự là vậy.

Tôi đọc bản thảo lần thứ hai vào một buổi chiều tối. Đọc xong, trong tôi hiện lên câu chuyện của bà lão tìm kim. Rằng bữa nọ, khi mặt trời đang lặn, khi trời chuẩn bị nhá nhem, người ta thấy có bà lão nọ cúi xuống tìm cái gì đó. Nhiều người dừng lại, tạo ra một đám đông có lòng tốt muốn giúp bà tìm thứ mà bà đánh mất. Trời thì sắp tối. Khi hỏi bà mất gì, thì bà bảo bà mất cái kim. Mọi người hỏi xem bà đánh mất ở đâu, ở khu vực nào để họ phân nhau ra tìm cho nhanh. Bà lão trả lời rằng, không nên hỏi bà câu này, vì bà đánh rơi chiếc kim ở trong nhà bà. Mọi người cười ồ lên, ngạc nhiên. Họ cho rằng bà bị tâm thần. Tuy nhiên bà nói rằng, trong nhà bà không có ánh sáng, trong khi ngoài đường còn chút ánh nắng nên bà đi tìm. Tôi ngồi suy ngẫm và thấy rằng phần lớn chúng ta đi tìm hạnh phúc ở bên ngoài mà không dành thời gian đặt câu hỏi rằng mình cất nó ở đâu hay đánh mất ở chỗ nào. Đọc xong và tôi nhận ra rằng, khác với số đông, anh Đỗ Xuân Thảo đã thực sự hướng vào bên trong để tìm ra kho báu bên trong mình là tình yêu thương và trí tuệ. Nếu anh cứ hướng các giác quan ra bên ngoài: mắt nhìn khắp nơi, tai nghe âm thanh suốt ngày, tay nắm những gì ngoài bản thân, mũi ngửi đủ các loại mùi vị,... thì không thể có được những trang viết hay như vậy, không thể có những tâm tình sâu lắng đến thế. Những trang viết, mỗi câu chuyện hình như được tuôn chảy một cách tự nhiên từ tác giả. Hình như anh không phải vắt óc suy nghĩ, không cần cố công mà viết. Hình như tình yêu thương và trí tuệ vốn có sẵn trong anh cứ thế tuôn trào. Anh Thảo kiệm lời nhưng lại chắt ra được những suy nghĩ từ tâm can mình qua những câu chữ, đẹp hơn cả những vần thơ. Thật sự là vậy.

Tôi đọc bản thảo lần thứ ba hôm qua. Đọc xong tôi muốn phóng ngay đến cơ quan, đề nghị in sách ngay trong tuần này. Rằng nếu không bản thảo sẽ đến với bạn đọc chậm hơn thì đáng tiếc, vì sách ra chậm ngày nào thì bạn đọc bị thiệt thòi ngày đó. Rằng nhỡ tác giả đổi ý, chuyển bản thảo cho một nhà xuất bản khác không tâm huyết với tác phẩm này như tôi thì tôi... tiếc lắm.

Đọc xong lần thứ ba, tôi không muốn *Tròn một vòng yêu thương* chỉ là sở hữu của tôi, của các biên tập viên Thái Hà Books. Tất cả cần thuộc về cuộc sống bao la, thuộc về tất cả các ông bố, những bà mẹ, thuộc về tất cả các thầy cô giáo trên khắp mọi miền đất nước.

Và bây giờ, chúng ta cùng trả lời ba câu hỏi tôi đặt ra ban đầu nhé. Nhưng thôi, bạn không nên xem đáp án của tôi, hãy đọc xong cuốn sách đi đã. Và khi bạn có đáp án của mình rồi thì mới nên xem đáp án này. (Đáp án của tôi là: Tác giả là ai? - Là một ông bố, một người cha tuyệt vời. Làm nghề nghiệp gì? - Làm cha. Chức vụ gì? - Làm cha.)

Thêm một điều kỳ diệu nữa mà hiếm khi có được: Cả gia đình Nhật Nam cùng ra sách lần này. Nhật Nam có tác phẩm thứ tư *Đường xa con hát*; Bố Thảo có cuốn *Tròn một vòng*

yêu thương, mẹ Điệp ra cuốn *Yêu thương mẹ kể*. Nếu bạn được sở hữu cả ba cuốn sách này thì bạn đã có một hành trang mà nhiều người muốn ghen tị với bạn rồi đấy nhé.

Hãy nên để cuốn sách này trên bàn làm việc hay ngay trên giường ngủ của bạn. Tôi đảm bảo, bạn sẽ đọc nó nhiều lần. Thật mà!

TS. Nguyễn Mạnh Hùng

Chủ tịch HĐQT kiêm Tổng Giám đốc

Công ty CP Sách Thái Hà

Lời nói đầu

Là người làm khoa học, tôi vốn quen viết Giáo trình chuyên ngành, viết sách tham khảo, viết báo. Một ngày đẹp trời, tôi được vợ dúi vào tay cái password của Facebook và nói: "Anh dạo chơi trên này, có nhiều cái hay ho lắm." Tôi ngỡ ngàng với những cái "hay ho" vợ nói. Quả thực một thế giới tươi mới, không đóng khung như những trang giáo trình, mở ra trước mắt. Tôi được dịp trải lòng. Tôi được viết những điều tôi đã nghe, đã đọc, đã thấy và đã thấu với bạn bè mình. Vì thế nhiều khi tôi quên cả những nguyên tắc như tìm tác giả cho những gì mình đã trích dẫn. Tôi để cảm xúc lôi kéo trước câu hỏi thường gặp hàng ngày của "nàng" Facebook: *"Chàng" đang nghĩ gì?* Nhưng hình như tình cảm chân thành dễ được mọi người yêu thương, khích lệ. Thế là tôi có niềm vui mới. Niềm vui của việc "Đã khuya rồi vẫn ngồi đếm like". Xin các tác giả mà tôi chưa kịp chú thích, lượng thứ cho những "si tình" này.

Tôi nối mình với mọi người bằng những chân tình, bằng những vui tươi, bằng thế giới nội tâm sâu lắng. Chỉ có điều, khi tôi bắt đầu quen được nhiều bạn, thấy được sự "hay ho" thì "người có tên là Vợ" lại thường "hay nhắc nhở", "e hèm". Nhưng chính "người có tên là Vợ" ấy lại khuyến khích tôi tập hợp các bài viết đó thành một tập sách cho đúng với "slogan" trong cuộc sống mà tôi thường áp dụng là: *Yêu thương bao la mong lan xa mênh mang!* Rồi không chỉ Vợ, những học trò cũ, những người bạn đã gặp, những người bạn tôi chưa từng gặp cũng giục giã tôi in các bài tản mạn trên Facebook thành sách. Đặc biệt, "nhân tình" bé nhỏ của tôi luôn thì thầm: "Gia tài" của bố đừng cồng kềnh quá, thành một cuốn sách bé xinh để con có thể mang theo mỗi lúc xa bố ngàn dặm. Đó cũng chính là lý do cuốn sách này có trên tay bạn.

Tựa như một nụ hoa, tựa như những giọt sương, tôi hy vọng sau khi đọc xong, bạn thấy lòng bình an. Những lúc ấy, bạn lại có mong muốn được trở về giữa gia đình mình, lặng nghe hơi ấm của tin yêu.

Bấy nhiêu đã quá đủ làm quà tặng cho trái tim tôi!

Đỗ Xuân Thảo

Binh pháp để "cưa đổ" trái tim người ấy

Chiêu 1: Nắm tay người ấy bất cứ khi nào có thể. Không chỉ thích ôm hoặc thơm đâu, người ấy rất ấn tượng với việc được nắm tay. Cầm bàn tay người ấy thật chặt, thủ thỉ vài câu, đảm bảo người ấy sẽ ôm chặt lấy mình ngay. Thích ghê!

Chiêu 2: Nói chuyện và lắng nghe thật chân thành. Đừng chán những câu chuyện nhiều khi rất "thiếu muối" của người ấy. Hãy chăm chú, nhìn vào mắt, hỏi vài ba câu hỏi, ra chiều suy nghĩ những gì người ấy nói. Đảm bảo người ấy sẽ say bạn ngất ngư.

Chiêu 3: Đừng "ghen tuông" vô lối. Người ấy cũng cần có bạn, cần có một thế giới riêng. Tất nhiên cũng hơi phiền nếu người ấy có vẻ càng lúc càng muốn lơ bạn đi và tập trung vào những mối quan hệ mới. Hãy tự nhủ: *Lạt mềm buộc chặt*. Cứ tỏ ra thật quan tâm đến những người bạn mới của người ấy. Nếu muốn theo dõi, hãy thực hiện từ xa hoặc qua Facebook chẳng hạn. Hồi hộp vô đối!

Chiêu 4: Hãy cùng tham gia những hoạt động với người ấy, như cùng đi bơi, cùng đạp xe dưới hoàng hôn màu nắng, cùng ngắm bình minh khi sương chưa kịp tan. Chao ôi là lãng mạn. Tâm hồn thơ thới, tình yêu cứ gọi là vút bay!

Chiêu 5: Hãy để người ấy được quyền lựa chọn. Đừng can thiệp quá sâu vào những lựa chọn của người ấy, ví như thích làm gì, thích ăn gì, thích chơi gì. Hãy đứng xa xa, nhìn nghiêng nghiêng, nghĩ sâu sâu, bạn sẽ tìm được cách hay hay. Rồi cùng với thời gian, cùng với sự tinh tế của bạn, người ấy sẽ thấy tim chao chao và đổ liêu xiêu, và làm theo mình luôn luôn thôi. Hehe.

Chiêu cuối cùng: Đừng quên, nói với người ấy mỗi ngày: BỐ YÊU CON! BỐ YÊU CON!

Hẹn hò, hò hẹn

Khi còn trong chăn cứ chùng chình, thơm nhau thêm một cái nữa, vỗ về động viên nhau cố gắng dậy thôi, dậy thôi. Miệng nói dậy thôi mà mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn lăn qua lăn lại chạm vào nhau, vẫn cứ muốn giữ mãi không khí thơm ấm, thần tiên thêm chút nữa. Rồi hẹn hò nhau đón đưa, rồi thì thầm vào tai nhau: Nhớ nhé, nhớ nhé!

Tỉnh dậy rồi vẫn còn muốn nấn ná, tần ngần. Ăn sáng xong lại hẹn hò đưa đón. Nháy mắt, nheo mày, mọi thông điệp được đưa ra kín đáo và vội vã.

Chia tay, người lên xe, người ở lại. Một cái thơm nhẹ thoáng qua má cho khỏi thẹn thùng. Một cái nắm vạt áo hơi chút chùng chình. Một ít ngúng nguẩy, thêm tí mè nheo và nhiều phần nũng nịu. Buổi sáng mềm như sương và dịu dàng như tơ!

Trưa nắng vàng hoe, ngồi vẩn vơ nhớ tới lời hẹn. Tưởng tượng ra lúc được rạng rỡ cùng nhau, hớn hở cùng nhau, thơ thới cùng nhau. Nắng bỗng vàng hơn. Không gian mênh mang, vòm lá xanh non bên khung cửa có mùi hương thanh thanh. Hương mơ mùi nhớ!

Và khi chiều đến, hơn 4 giờ đã có mặt ở cổng trường, đợi CON!

Honeymoon thương nhớ

Honeymoon đầu tiên của tớ diễn ra trong... bệnh viện. Khi đó, lần đầu tiên tớ được ôm bạn. Một cảm giác kì lạ dâng lên ngập trong lòng. Tớ đã thơm không dứt lên từng ngón tay của bạn. Lúc ấy tớ mới hiểu vì sao lại có: "Bàn tay em năm ngón, anh ru ngàn năm" (Trịnh Công Sơn). Và rồi đêm đêm tớ lại được hát ru bạn ngủ. Lời ru chắt chiu từ những năm tháng mặn mòi chua cay của tớ. Vậy là tớ đã có bạn trong một Honeymoon thật ngọt ngào mà không kém phần lãng mạn.

Honeymoon của tớ là khi được đón bạn ở sân bay Kansai (Nhật Bản) sau một thời gian dài xa cách nhớ nhung. Khi ấy, giữa nhà ga rộng lớn, thênh thang, bạn bé nhỏ mà rạng rỡ, ngơ ngác mà hồn nhiên. Tim tớ đã loạn nhịp khi nhìn thấy bạn. Tớ nhớ khi ấy bạn mặc chiếc áo nhung đỏ. Màu đỏ hắt ánh hồng lên má, lên môi. Bạn đã ào đến ôm chầm lấy tớ để mặc tớ vội vàng giúi đầu vào ngực bạn trong niềm hạnh phúc vỡ òa, những giọt nước mắt mừng vui lăn chầm chậm trong tim. Honeymoon âu yếm!

Honeymoon của tớ là khi cùng bạn tung tẩy khắp đó đây trên dải dài đất nước. Có lần, vì quá đông người hâm mộ vây quanh bạn mà cả tớ và bạn đều vô tâm đến nỗi mất cả máy ảnh. Nhưng có hề gì, tớ đã chụp lại bạn bằng chiếc máy ảnh của trí nhớ, của con tim, của từng sát-na thương yêu dung dị. Những "bức ảnh" nhắc tớ về cái vụng về đáng yêu, cái nũng nịu dễ làm liêu xiêu lòng tớ, về cả những lần, tớ luống cuống đóng cửa taxi làm tím bầm tay bạn. Thế mà bạn chỉ hơi nhăn mặt, nước mắt trào ra mà miệng thì vẫn nói: "Không sao, không sao." Honeymoon kỉ niệm!

Honeymoon của tớ là những khi được nghe bạn chơi đàn. Những bản nhạc lả lơi con cò yếm thắm, những bản nhạc về mưa nắng trong veo, về heo may qua phố. Honeymoon sâu lắng!

Cứ thế, bạn cho tớ sống trong những Honeymoon dịu dàng - trong mật ngọt, men say. Sở dĩ người ta gọi là Honeymoon vì có thể những ngọt ngào rồi sẽ qua đi như vầng trăng (moon) khi tròn, khi khuyết. Nhưng tớ với bạn thì mãi mãi luôn là những Honeymoon tròn đầy, ngọt lịm.

Vậy nên, chỉ nghĩ đến khi bạn đi xa, tớ đã cảm thấy như có nước mắt chảy khan trong lồng ngực.

Dù đã rất nhiều đêm chong mắt tập quen dần cảm giác buông tay mà lòng cứ thấy chênh chao tựa người bước hụt...

Nhưng bạn cứ yên tâm nhé! Cứ mãi như thế này đi để mỗi lần nhìn thấy bạn, tớ như nhìn thấy mây trắng nắng tinh khôi, thấy sông suối mát lành, thấy gió trời thơm thảo. Tớ ở lại, mong chờ bạn như mong chờ cánh đồng mùa bội thu.

Tớ tin đó là niềm tin của bất cứ ÔNG BỐ yêu CON nào trên thế gian này.

Đóa xuân ngời

Có bồ nhí thật vui!

Bồ nhí thường hỏi nhiều câu hỏi khiến mình bật cười. Vậy mà đêm về, nằm gác tay lên trán nghĩ lại, thấy cũng có lý. Bồ nhí không cằn nhằn, không càm ràm. Bồ nhí chỉ hay cười. Giọng cười lại trong veo như suối ngọt lịm tim. Mỗi lần xa bồ nhí, mình giở ảnh ra xem, thấy cái nào cái nấy đều cười hết cỡ. Khi ấy, bao nhiêu mệt mỏi, lo toan chừng như bay biến. Mình quên hết cả ốm đau, cả mất ngủ, cả phiền muộn, chỉ nhớ đến tiếng lắc rắc, tiếng thanh thao, tiếng giòn rụm của nụ cười bồ nhí. Lí lắc, hạt chắc, hạt mềm hàm răng ngô thơm lúa mới, chỉ muốn... ghé xuống cắn như chạm vào nắng mới vàng ươm và cỏ hoa thơm ngằn ngặt.

Có bồ nhí thật lãng mạn.

Bồ nhí thích mình chở đi chơi. Đường đông, phố chật tất bật ồn ào, bồ nhí mặc kệ, cứ vòng tay qua eo mình ôm thật chặt. Gió lùa vun vút, hun hút phố xa, vòng ôm vẫn khít khao, nói cười thao thao, xôn xao trong thênh thang, trong mênh mang, xênh xang. Đôi khi bồ nhí dịu dàng tựa vào vai mình ngủ mơ màng. Lãng mạn quá quá chừng chừng. Thời gian rảnh, mình rủ bồ nhí đi khắp đó đây. Hạnh phúc khi nắm tay bồ nhí miên man qua những cánh đồng xanh ngắt trong hương lúa, hương quê thơm dào dạt, ngào ngạt, qua mặt hồ sen hồng lộng lẫy, qua những cơn mưa dỗi hờn, qua những kí ức dọc bờ đê đê mê nỗi nhớ. Đi đến đâu mình cũng kể cho bồ nhí những kỉ niệm của tuổi thơ mình. Bồ nhí khi thì tủm tỉm, khi thì cười phá lên hồn nhiên không thể tả. Đôi lúc mình cùng bồ nhí nằm trên thảm cỏ, nhìn bầu trời xanh cao diệu vợi ngắm những đám mây thong dong bay qua nền trời lụa là. Khẽ cầm tay bồ nhí đặt lên ngực, thấy hơi thở mình thơm hương đồng bãi, thấy giọng nói mình thơm men say tình yêu. Ngất ngây, ngây ngất. Bồ nhí lãng mạn biết chừng nào.

Có bồ nhí thật dễ chịu.

Bồ nhí luôn biết lắng nghe.

Mình nói gì bồ nhí cũng gật gật đầu, tròn xoe mắt, thích thế chứ lị. Hễ mình kêu mệt, bồ nhí sẵn sàng xoa lưng, xoa đầu, nắn bóp chân tay. Bồ nhí lại còn nhổ tóc bạc cho mình nữa chứ. Tóc bạc không biết có nhổ được không nhưng tóc đen thì đảm bảo ra vài chục sợi. Có

hề gì, bàn tay bồ nhí thon mềm, mát rười rượi. Bồ nhí chỉ cần nhìn vào mắt là biết mình vui hay buồn. Mọi hành động của bồ nhí cứ theo đó mà thể hiện. Hễ mình vui thì bồ nhí líu lo, thương à thương ơi. Hễ mình buồn thì bồ nhí ngồi im, nắm tay khe khẽ, như chim non hé mắt nhìn trời xanh qua kẽ lá. Dễ thương đến nhức cả răng! Cứ thế, chẳng cần giải thích, chẳng cần phân bua, bồ nhí hiểu và chiều mình bằng những cách thức vô cùng dễ chịu.

Nhưng mà có bồ nhí thật lo.

Bồ nhí cứ tung tẩy, cứ hồn nhiên, tươi rợi nên mình lo bồ nhí lúc nào đó sẽ mải vui mà quên mất ông già hay càm ràm, khó tính là mình. Bồ nhí ngây thơ thả yêu tin vào cuộc đời nhiều bí ẩn, nhiều trúc trắc nên mình lo có lúc bồ nhí sẽ gặp phải thất vọng, gặp trái ngang. Rồi nữa, bồ nhí hay nhức đầu cảm mạo, bồ nhí hay đau răng, đau bụng, hay sụt sịt trái nắng trở giời. Thế mà bồ nhí cứ tỉnh như không, thuốc thang chẳng thèm uống. Chao ôi lo quá là lo!

Có bồ nhí cũng thật... phiền.

Bồ nhí thì hay có những "sáng kiến" bất ngờ như thích đi chơi giữa lúc trời mưa giông hay lang thang đầu trần trong ngày nắng cháy tóc. Bồ nhí hay thay đổi ước mơ sở thích, khi thì thế này, thoắt cái đã thế kia, chạy theo bồ nhí mệt tướt mướt mồ hôi. Bồ nhí cũng có nhiều đam mê khá... tốn kém. Aiza, đi vào hiệu sách, bồ nhí ôm từng chồng, toàn là sách đắt tiền, ra gặp mình mắt chớp chớp, miệng chúm chím, nói mua nhé, mua nhé. Ừ, ừ, mua luôn, mua luôn chứ! Mình gật gù mà miệng méo xẹo, trả tiền xong thì ví lép kẹp lèm lem. Bồ nhí lại còn thích đồ công nghệ nữa, cái gì hỏi đến bồ nhí cũng đáp thông vanh vách, loại máy nào mới ra, tính năng thế nào, dùng tốt hay không đều biết tuốt. Chỉ có mỗi giá cả là bồ nhí cố tình quên. Than ôi là khổ, chao ôi là phiền!

Có bồ nhí...

Bao nhiêu niềm vui sướng, tin yêu, hy vọng đều đến từ bồ nhí, thêm vào đó là cả sự phiền toái, âu lo. Tuốt tuột những điều đó khiến mình không bao giờ phải đắn đo suy tính thiệt hơn.

Vậy mà... bồ nhí vẫn quyết định xa mình!

Bồ nhí thích được tự mình trải nghiệm những giấc mơ tươi non.

Bồ nhí mặc kệ mình héo hon, mặc kệ mình già nua và khổ đau trong nhớ thương khắc khoải.

Bồ nhí rong chơi như cơn nắng để mình lại với những cơn mưa cuối đất cùng trời.

Nhưng không sao! Bồ nhí dễ thương của Bố - cứ tươi tắn rạng rỡ như một đóa xuân ngời - nhé CON YÊU!

Thừa và thiếu

Con đi học xa nhà, chiếc giường THỪA ra một chỗ. Chỗ đó con thường nằm xoải tay xoải chân huyên thuyên đủ thứ chuyện trên đời. Đôi khi hờn dỗi, con quay mặt vào tường nhưng chỉ được một lát con lại quay ra, quài chân sang bố, gại gại, như lời nhắc khéo: Nào! Mau ôm con đi. Thế là bố sẽ choàng tay, âu yếm ôm con, hai bố con làm huề trong nụ cười tủm tỉm của cả hai "phe". Chỗ đó luôn sực nức mùi mồ hôi, mùi mái tóc khét nắng nhưng thơm ấm thần tiên.

Con đi học xa nhà, bố THIẾU đi bầu má non tơ để cúi xuống hít hà những lúc mỏi mê trong bộn bề công việc. Nếu con ở cạnh, chỉ cần bố than: "Mệt mỏi quá!" Và hét lên: "Nghĩa là gì?" Con sẽ lập tức ghé má để bố thơm liên tục. Con chun mũi và cười như nắc nẻ. Rồi con nhăn mặt trêu bố ra chừng sao lúc nào bố cũng kêu than. Vậy mà những lần sau mỗi lúc bố kêu ca, con lại sẵn sàng chìa má ra đợi bố.

Con đi học xa nhà, bố THỪA ra những lời ru. Từ khi con còn nhỏ xíu, con thích nằm úp xuống bụng bố nghe bố hát ru. Trong hương sữa ngọt ngào, trong lời ru trầm bổng, bố cùng con chìm trong hạnh phúc đê mê. Bố gửi bao ước vọng mênh mang, bao nghĩa tình đằm thắm, bao dịu hiền ngọt mát đến con qua lời ru cất lên tự trong sâu thẳm. À ơi rồi lại ầu ơ, tiếng ru lòng bố dịu dàng như cỏ cây mây trời xanh thắm, như dòng sông quê êm đềm thao thiết. Nào muối mặn gừng cay, nào thuyền bến thủy chung, nào tình nghĩa xóm làng, nào công cha nghĩa mẹ, những con cò lặn lội hoàng hôn, chiếc áo bỏ quên trên cành hoa sen và nụ tầm xuân nở ra xanh biếc. Con quen với lời bố hát ru đến nỗi lớn rồi mà vẫn hay đòi bố ru. Có hôm con sốt cao, người run cầm cập, đợi mãi sốt không hạ, bố đành lấy "vũ khí" là lời ru để vỗ về con. Ai dè vậy mà hiệu nghiệm. Con nằm im, không run nữa, mở to đôi mắt trong veo nhìn bố. Bố vừa hát vừa quay đi lau nước mắt, ứa ruột thương con. Bây giờ con đi vắng, lời ru nằm yên trong ngực bố. Nó nhớ và nó buồn thăm thẳm như mù tăm chim cá. Bao giờ lời ru lại được gặp con?

Con đi học xa nhà, bố THIẾU những tiếng ồn ào, tiếng nao nức của con. Con thường phủ lên không gian của cả nhà bằng những âm thanh đáng yêu không thể tả. Bố vừa bước vào cửa là đã rạo rực tiếng con: "Òa, hê nhô, hê nhô bố." Hễ bố hỏi con đi học có vui không là con bô lô ba la đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Chuyện bạn nào mải chơi đá bóng dưới gầm bàn trong giờ học. Chuyện bạn nào lén bốc đồ ăn để dưới ngăn bàn. Chuyện con bị ngã. Chuyện con ngủ quên. Chuyện con học, chuyện con chơi. Từng tràng, từng tràng rộn rã như

âm thanh mùa pháo Tết, dồn dập, dồn dập theo nhịp đập con tim, nao nức, nao nức đánh thức cả không gian. Con đi học vắng, mỗi lần đi làm về, bố chẳng còn được ngồi ở ghế háo hức đợi con. Bố lầm lụi đi thẳng lên phòng mình. Mở cửa phòng là chỗ nào cũng chạm vào nỗi nhớ. Cái âm thanh réo rắt theo con sang tít tận nửa bên kia Trái đất.

Con đi học xa nhà, bố THỪA ra lời nhắc nhở. Bố là ông già cố chấp. Con ăn vương vãi, nhắc. Bàn học con bừa bộn, nhắc. Quần áo cất không gọn gàng, nhắc. Vào nhà vệ sinh chưa lau bồn, nhắc... Bây giờ con vắng nhà, mọi thứ sạch tinh còn bố thì thấy sao mà trống hươ trống hoác. Ước được nhìn thấy cái bàn học của con bộn bề sách vở để bố được càu nhàu: "Thằng béo ơi, sao cứ bày bừa ra thế!" Con vắng nhà, nằm vắt tay lên trán, bố thấy lòng cuộn lên bao nỗi xót xa, ân hận. Giá bố đừng khó tính thế. Giá bố hiểu con hơn. Giá bố đặt mình vào cái tuổi mười hai, mười ba vụng về, lóng ngóng của con thì có lẽ sẽ ít hơn những lời càm ràm. Phải chăng, gánh nặng cuộc mưu sinh và sức ép trách nhiệm dạy dỗ con nên người đã khiến các ông bố lúc nào cũng xét nét con mình, lúc nào cũng muốn con phải thế này, con phải thế kia. Nhưng dẫu sao thì có thể những lời nhắc nhở của bố đã giúp con biết sống ý tứ, khéo léo hơn nơi xứ người. Giờ con ở xa, lời nhắc nhở của bố cũng nằm khô trong lồng ngực. Nó "quên" con rồi.

Con đi học xa nhà, bố THIẾU đi nhiều nhiều lắm những niềm vui. Có con ở nhà thì vui lắm, vui hết biết. Con chọc ghẹo bố, con bắt bố cõng, bắt bố làm ngựa cho con cưỡi dù con nặng gần bằng bố. Bố ì ạch, mệt nhoài, tướt mồ hôi mà cười như pháo nổ. Lắm khi đêm đã khuya, tắt điện rồi mà hai bố con vẫn rúc rích cười, bịt cả chăn vào miệng để ngăn tiếng cười kẻo hàng xóm tưởng hai bố con bị dở hơi. Con đi vắng, mỗi đêm bố chìm vào giấc ngủ đầy lo toan, mộng mị. Hễ đặt lưng xuống là thầm cầu mong cho con trai bố được ăn ngon ngủ yên nơi đất khách quê người. Ôi, sao thương thế, cái thằng con trai tồ tẹt luôn muốn làm bố vui, hay bắt chước khuôn mặt cau có của bố. Cái thằng con trai hiểu bố và nhạy cảm đến từng chi tiết. Hôm trước con đăng trên Facebook dòng trạng thái: "I'm feeling lonely", hôm sau thấy bố buồn lo, trước khi đi học con còn kịp đăng: "I'm feeling positive" kèm theo ảnh con cầm cuốn sách tiếng Tây Ban Nha cười toe toét. Bố nhìn con cười, miệng cười theo, méo xẹo mà trong lòng ứa nước mắt thương con. Những niềm vui bất tận của bố giờ ở xa bố quá, với tay mãi mà không tới, là sao, là sao?

Con đi học xa, bố THỪA ra những buổi chiều cùng con đá bóng, mình trần trùng trục mồ hôi nhễ nhại hò hét vang nhà. Bố thừa ra những ngày nghỉ cùng con lang thang khắp đó đây. Bố thừa ra những đêm rằm trung thu rủ con leo sang sân thượng nhà chú Vũ hàng xóm ngắm trăng tròn vằng vặc, nhìn khuôn mặt con nhười nhượi "mật ong trăng". Bố thừa ra chiếc bánh ngọt phần con để ăn vụng mẹ. Bố thừa ra món đồ chơi mua trên đường đi công tác dành tặng con. Bố thừa ra... cả Bố. Bố không biết giấu mình vào đâu cho khỏi nhớ?

Con đi học xa nhà, bố THỪA nhiều và THIẾU cũng nhiều. Bố thường ngồi lặng bên cửa sổ, nghe tiếng nhạc vọng âm thanh run rẩy, nhìn những chiếc lá ngơ ngác rụng qua thềm. Ở xa con có biết, nỗi bố mong con như bóng nắng ngập trời. Con hiểu lòng bố, phải không, phải không, con trai yêu thương của bố!

Con lớn khôn cùng với yêu thương

Bố mẹ vui sướng và xúc động nghẹn ngào khi được đến Ấn Độ tham dự Hội nghị Quốc tế "Annual World Dental Congress" cùng con. Và còn bất ngờ hơn khi trong phần kết bài phát biểu của mình, con nói: "Cháu rất nhớ câu chuyện của bố cháu - người hôm nay cũng đến cùng cháu dự hội nghị này, đó là: Khi con ném viên sỏi xuống mặt nước, nó sẽ tạo nên những vòng tròn lan tỏa trên mặt nước. Điều này cũng giống như khi con làm một việc tốt, con sẽ lan tỏa ảnh hưởng đến nhiều người khác trong cộng đồng để làm cho thế giới này ngày càng trở nên tốt đẹp và nhân văn hơn." Trong tiếng vỗ tay không ngớt của các đại biểu tham dự Hội nghị, bố lặng người vì xúc động. Một phần phát biểu không có trong "kịch bản", một món quà mà con đã bí mật dành tặng bố trong khoảnh khắc đáng nhớ. Và bố vui hơn nữa khi hiểu rằng, dù con đang và sẽ trưởng thành nhưng trái tim con luôn có chỗ cho những điều giản dị ngào ngạt ấu thơ.

Như khi con hai tuổi, bố mẹ cho con về nước nghỉ phép và đến thăm địa đạo Củ Chi. Dò dẫm trong đường hầm, ai cũng kêu lên vì tối thì con nắm chặt tay bà ngoại và thỏ thẻ: "Bà đừng sợ, 'nơi hầm tối là nơi sáng nhất' đấy bà ạ!"

Như khi con ba tuổi, cả nhà co ro trên sân ga Kitasenri để chờ tàu. Gió lạnh thổi ào ào, bố mẹ run bần bật, lo con nhiễm lạnh. Con nhìn gió chạy qua sân ga và cười "thả ga" khoe hàm răng sún hai chiếc răng cửa, hét vào tai bố: "Bố thấy không, tàu chạy thua cả gió!"

Như khi con năm tuổi, trong lúc trời mưa sấm chớp đùng đùng, mẹ thì sợ run người còn con lại vỗ tay cười khanh khách. Con nói: "Mẹ ơi, ông trời đang chụp ảnh đẹp chưa kìa!" Ánh chớp chói lóe qua mắt con những niềm vui sáng bừng cả khuôn mặt thơ ngây.

Như khi con sáu tuổi, cả nhà cùng ra tắm biển Đồ Sơn. Con bị sóng đẩy ngã nhào. Bố mẹ thót tim cuống cuồng nắm lấy tay con. Sóng òa lên mặt bố lẫn cả mồ hôi và nước mắt vì lo sợ và mừng vui thấy con vẫn an toàn. Bố vừa ôm con vào lòng, con đã hồ hởi líu lo:

"Không cần nhạc mà sóng cũng nhảy hăng thế bố nhỉ!"

Như khi con bảy tuổi, cả nhà dắt tay nhau qua đường. Đường đông, người xe chen chúc hỗn độn. Cả bố và mẹ đều căng thẳng nắm chặt tay con không rời, mắt nhìn trước ngó sau, né bên phải, né bên trái. Qua được đường bên kia rồi, bố mẹ thở phào, vừa thả tay con thì con nao nức: "Lúc qua đường con cứ tưởng mình đang được chơi trò kéo co mà không biết

là nên theo bên bố hay bên mẹ nữa!”

Như khi con mười tuổi, con tham gia một cuộc thi quốc gia và lần đó con không được giải cao như mong muốn. Sợ con buồn, bố mẹ bàn nhau “tập dượt” xem sẽ nói những gì để giải thích, an ủi cho con khỏi thất vọng. Ai dè con đi học về, ghé khuôn mặt qua ô cửa nhỏ cười toe. Vừa vào nhà con láu nháu: “Mỗi lần thi cứ như viên kẹo ngọt, mình có thể để dành hoặc ăn luôn. Lần này con để dành, con sẽ “ăn kẹo” vào những lần sau bố mẹ ạ!”

Như khi con mười hai tuổi, con sốt cao và cả tuần không nói được thành tiếng. Lúc nào muốn nói chỉ ra hiệu cho bố mẹ, cổ họng khào khào, lào thào nghe ứa nước mắt. Bố mẹ lo lắng mụ mị, ai bày cho bài thuốc gì cũng áp dụng. Vậy mà mừng thay, đúng trước ngày con đi thi hùng biện thì con nói được trở lại. Hôm sau vào thi, con chỉ nói nhỏ hơn mọi ngày còn lại phần thể hiện vẫn rất tốt. Ra khỏi phòng thi, con nháy mắt với bố và nói: “Cả tuần vừa rồi, con trở thành ca sỹ bố ạ.” Con tự hát thầm trong đầu và thật tuyệt, con nhận được rất nhiều cổ vũ từ... chính con!

Ôi con trai của bố, con luôn biết cách làm cho mọi chuyện trở nên đơn giản, như một trò chơi thơ ấu. Con có biết không, đó chính là cách con biết sử dụng món quà tuyệt vời mà cuộc đời trao tặng cho mỗi người. Và vì thế, khi con coi cuộc sống là chuỗi những trò chơi bất tận, con sẽ luôn luôn có cảm hứng để khám phá, để cảm thấy được “chơi”, để nuôi dưỡng trí tưởng tượng luôn bay bổng ngập tràn thơ và nhạc. Và vì thế, khi con coi cuộc sống là một cuộc chơi, con có thể tung tăng trong căn nhà ấu thơ lung linh hoa nắng với những tương tác như vô tận. Nhờ thế con cũng có đủ năng lượng, đủ nhiệt huyết để sống cùng thế giới muôn sắc màu ấy.

Con trai của bố, con đã nhắc đến việc ném viên sỏi xuống mặt nước. Con gợi bố nhớ về những buổi chiều xa xăm trong ký ức tuổi thơ của bố. Quên hết muộn phiền và đói rách, ốm o, những chiều hoàng hôn thơ thẩn cánh cò, bố thả từng viên sỏi xuống mặt sông quê mênh mang thăm thẳm. Những vòng tròn xao động lan xa trong tiếng chuông chùa ngân nga diệu vợi. Bố chợt hiểu, mỗi người như một vòng tròn, khi ta sống thiện lành, vòng tròn ấy có thể lan tỏa và ảnh hưởng đến những người khác, những vòng tròn khác trong cõi nhân sinh.

Và khi được thưởng thức bài phát biểu của con, bố thầm cảm ơn vòng tròn bé nhỏ của bố. Sự bình an tự tin nội tại từ con đã tạo nên những xung động lan tỏa sâu xa cho vòng tròn của bố.

Để bố thêm yêu tha thiết cuộc đời này.

Và để bố được yêu con bằng tất cả những tình yêu lớn lao dài rộng trong vũ trụ này cộng lại!

Bố thật sự tự hào về con! Con trai thương yêu của bố!

Chàng trai của bố

Khi con lên hai tuổi, vào ngày sinh nhật của con, chú Sato cho chị Minami đến nhà mình chơi. Con và chị chạy đùa vui, cười như nắc nẻ. Rồi bỗng dưng, con dừng lại, chạy về phía mẹ, lấy chiếc khăn tay mẹ đang cầm và tiến về phía chị. Con lóng ngóng đưa khăn lên lau cằm cho chị, vừa lau vừa ngọng nghịu: "Nước giáiiiii, nước giáiiii". Cái giọng ngọng líu ngọng lô và cách phát âm nhầm lẫn tai hại giữa thanh ngã và thanh sắc làm cả nhà cười đến chảy cả nước mắt. Chị Minami thấy mọi người cười cũng lỏn lẻn cười theo, đón nhận bàn tay vụng về luệch nguệch cùng cái khăn đưa lên lau mặt của con. Sau đó mỗi lần gặp lại bố con chú Sato, cả hai nhà đều nhắc lại kỉ niệm này và cười sảng khoái.

Một lần, con được bố cho đi siêu thị gần nhà. Siêu thị đông người, tấp nập. Bố mải mua sắm, lát sau nhìn lại không thấy con đâu. Bố ngơ ngác tìm con trong dòng người đông đúc thì thấy con đang lũn cũn chạy theo một xe đẩy hàng. Ban đầu bố tưởng con nhầm xe đó là của bố nhưng nhìn kĩ thì thấy, con đang đẩy xe giúp người lạ. Xe hàng to nặng cồng kềnh. Người đẩy hàng là một bà mẹ với hai em bé trên tay. Con hăm hở đẩy xe, mồ hôi đầm đìa mà đôi mắt thì long lanh. Bố đứng lặng người!

Khi con lên ba tuổi, bố đưa con về Việt Nam nghỉ phép. Bố lấy xe máy đèo con dạo khắp phố phường. Bố chỉ cho con thấy một người phụ nữ bán bóng bay đang vất vả mưu sinh giữa trời nắng, giữa phố đông ồn ào, bụi bặm. Bố nói nhỏ: "Bóng đẹp quá! Nhưng con nhìn xem, cô ấy vất vả quá, mệt và nóng lắm đấy con à!" Con đập tay vào lưng bố ra hiệu cho bố dừng xe. Rồi vẫn bằng cái giọng ngây thơ, thỏ thẻ, lẫn lộn giữa các âm tắc cuối, con khẩn khoản: "Bố mua hết bóng của cô ấy đi, mua hết để cô còn về đi họng (đi học)". Lúc ấy, con cứ nghĩ là tất cả mọi người đều đi học mỗi ngày, cả người lớn, cả trẻ em. Bố dốc túi mua đến từng đồng bạc cuối cùng mẻ bóng bay. Rồi hai bố con ngửa mặt thả bóng lên trời trong niềm vui nhẹ nhõm. Con reo: "Đẹm quá, đẹm quá!" Nhưng trong mắt con, bố biết có những điều còn vui hơn cả đẹp.

Khi con lên bốn tuổi, vào ngày 20/10 của mẹ, bố bị ốm và toan chần chừ tính chỉ tặng mẹ cái gì thật đơn giản, khỏi mất công đi mua. Nhưng con buồn và con nài nỉ: "Hai bố con mình đi mua quà cho mẹ nhé!" Bố dắt xe ra, vô ý để cái chân chống chọc vào chân con. Con nhăn mặt khẽ kêu: "Ái đau quá!" Bố hốt hoảng: "Có sao không, có sao không con?" Con xua tay: "Không sao, không sao, bố con mình lên đường thôi". Con líu lo, con tính toán mua cái này, cái này bố nhé. Cả hai bố con hồ hởi chọn quà, gói quà. Con náo nức, náo nức,

mặt tươi ngần. Về đến nhà, con chạy ùa vào tặng quà cho mẹ. Bố nhìn theo, thấy vệt máu trên chân con vẫn còn rỉ ra, rơi theo từng bước chạy. Bố sững người, tựa như có bàn tay bóp nghẹn tim mình. Niềm vui sướng mua được quà cho mẹ đã át cái đau nơi bàn chân con rớm máu.

Khi con lên năm tuổi, con đi học mẫu giáo. Một hôm đón con về, mẹ than phiền là con để quên áo khoác ở lớp. Mẹ dặn bố hôm sau khi đưa con đi học thì nhớ nhờ cô nhắc con cho áo khoác vào trong ba lô. Hôm sau đến, bố chưa kịp dặn cô, cô đã đưa cho bố cái áo khoác gấp gọn gàng, thơm tho của con. Cô dịu dàng nói: "Hôm qua, bạn An bị ho trong giờ ngủ trưa, thế là Nam lục lọi trong ba lô của mình chiếc áo khoác đưa cho bạn. Bạn không chịu mặc, Nam để áo bên cạnh. Khi bạn ngủ, Nam dậy trùm áo lên người bạn và nói với cô: "Làm thế cho bạn khỏi ho". Mẹ bạn đến đón, cô kể cho mẹ bạn nghe. Mẹ bạn cảm động quá nên mang áo về nhà giặt rồi mang trả. Bố ôm con vào lòng trong niềm vui thảnh thơi, nhẹ nhõm.

Năm con học lớp Một, nhà có thêm em Ngọc lên học đại học ở cùng. Buổi tối nào lúc em học bài con cũng lọc cọc leo lên tầng, đứng chắp tay đằng sau và nhắc: "Em bật đèn lên cho sáng, học tối thế này thì hỏng hết cả mắt". Rồi con nhắc bố lắp thêm đèn bàn cho em, mua cho em cái bàn học để em ngồi học chứ không nằm bò ra giường. Con bảo: "Ngồi học như thế vừa nghiêm chỉnh lại đỡ buồn ngủ". Biết em mới xa nhà, hay buồn nên thi thoảng con lại viết một đoạn văn để em đọc cho vui, kiểu như: "Em Ngọc có đôi mắt đen láy, tròn xoe như hai hạt nhãn. Em Ngọc hơi béo, hơi tồ nhưng rất xinh. Em rất thích chơi với em Ngọc". Những đoạn văn ấy giờ bố vẫn còn giữ. Mỗi lần đọc lại lòng bố vui mà mắt cứ cay xè.

Rồi những năm con học tiểu học, hễ năm nào lớp con học có cô giáo mang bầu là y như bố mẹ bị căng thẳng. Ngày nào về con cũng thông báo tình hình sức khỏe, rằng em bé trong bụng cô được mấy tháng rồi, cô có khỏe không, rằng cô đi lại, ăn uống thế nào. Con nơm nớp lo mỗi lần thấy cô đi xe máy, thấy cô trèo cầu thang. Con cảm thấy bứt rứt không yên khi nhìn cô phải vất vả với cái bụng to kềnh. Bố mẹ cứ quay cuồng trong những câu chuyện về em bé, về phụ nữ khi có thai. Cái ái ngại, lo lắng, áy náy của con lây sang cả bố mẹ. Bố mẹ bồn chồn, bố mẹ lo và bố mẹ vui.

Rồi gần đây là khoảng thời gian con du học xa nhà, mỗi lần để cô chủ nhà phải đón đưa đi học là một lần con áy náy. Skype với bố mẹ, con luôn tâm sự: "Cô vất vả quá, lẽ ra khoảng thời gian đưa đón con cô có thể nghỉ ngơi thêm". Hôm nào cô đón con về đến nhà là con thở phào rồi chạy lên phòng riêng thông báo cho bố mẹ rằng bây giờ thì cô có thể nghỉ ngơi rồi, rằng con yên tâm rồi. Cái líu lo, cái náo nức, lí lắc, cái điệu bộ chun mũi đáng bật cười của con làm bố mẹ xao xuyến, tim cứ chùng đi trong nhịp yêu thương thao thiết.

Những ngày ở Ấn Độ, con say sưa mải miết với việc chụp ảnh. Nhưng khi xem album ảnh con chụp, bố rất ngạc nhiên vì thấy toàn ảnh chụp các nhân viên an ninh, vệ sĩ, bảo vệ, trên khắp mọi nẻo đường, góc phố New Dehli. Trước sự ngạc nhiên của bố, con tủm tỉm cười giải thích: "Con chụp thế này để yên tâm rằng đây là đất nước an toàn cho phụ nữ, không như một số báo chí đưa tin." Bố à lên ngỡ ngàng. Con ơi! Con thấy an tâm còn bố

thấy an vui.

Con của bố! Bố luôn gọi con là Chàng trai. Con luôn biết nghĩ đến những người phụ nữ, người đó là bà, là mẹ, là chị, là em, là cô giáo, là bạn bè... Con luôn nghĩ và tìm cách làm sao để những người phụ nữ quanh mình trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng, an toàn, thư thái. Điều đó thật tuyệt!

Bởi suy cho cùng, mỗi người đàn ông trong cuộc đời của mình đều chịu ơn ít nhất một người phụ nữ.

Hãy làm và hãy nghĩ những điều tốt đẹp nhất về phụ nữ, nghe con! Bố học được điều đó từ CON, CHÀNG TRAI bé nhỏ của bố!

Con hơn cha là nhà có phúc

Khi nhìn thấy bảng điện tử của chương trình truyền trực tiếp từ Hội nghị TED hiện lên dòng chữ **Do Nhat Nam**, bố mẹ vỡ òa trong niềm hạnh phúc và tự hào. Giây phút đó, bố chỉ biết nghẹn ngào!

Có gì như là nỗi nhớ thương dâng lên vời vợi. Không nhớ, không thương sao được cái thằng con trai lồng ngồng của bố. Mấy ngày trước khi tham gia báo cáo, con cứ bồn chồn. Con bảo, ước gì con có thể gửi thư trả lời cho Ban tổ chức Hội nghị rằng, sẽ có tên bố mẹ trong danh sách những khách mời tham gia Hội nghị. Hôm trước nhắn tin cho bà Jo, bà ấy bảo hy vọng sẽ được gặp bố mẹ trong ngày con Báo cáo ở Hội nghị Khoa học TED (Technology, Entertaiment and Design). Đọc tin nhắn của con và của bà Jo, bố thương lắm, thương lắm con à! Đường xa vạn dặm, bố không còn có thể với tay là được thấy con như lúc con ở nhà nữa. Không còn mở mắt ra là được thơm con, từ ngón chân lên tới tận đỉnh đầu. Không được ôm con thật chặt, cà bộ ria mép lởm chởm của bố lên má con non tơ, phúng phính. Và không được rong ruổi tháp tùng con qua các cuộc thi, mà mỗi cuộc thi với con cứ nhẹ nhàng như cơn gió thoảng, như một viên kẹo ngọt ngào. Ngày con phát biểu, đúng vào ngày lễ Halloween. Nếu được tham gia vào lễ hội đó, chắc bố sẽ hóa trang thêm đôi cánh thiên thần. Mặc kệ mọi người cười ông già lẩm cẩm, bố cứ làm thế. Bởi đơn giản một điều, khi có đôi cánh thiên thần, bố sẽ bay vèo đến cạnh con. Để ôm con thật chặt bằng hết sức lực của bố. Để thơm con một miếng. Ngon lành hơn thơm má người tình. Và để nhìn con, dài như hơi thở. Cho bõ nỗi nhớ nhung, bõ ngày tháng đợi chờ, bồn chồn da diết...

Có gì như là niềm tự hào. Tự hào quá ấy chứ. Cái thằng con trai tồ tẹt của bố vượt xa cả bố về độ tự tin, sự mạnh dạn, lưu loát và luôn đủ bản lĩnh làm chủ các cuộc chơi. Người ta nói: Con hơn cha là nhà có phúc. Khi thấy con xuất hiện để trình bày Báo cáo trước hàng nghìn bạn bè quốc tế, bố đã rơm rớm nước mắt. Lúc ấy, bố thầm khấn cảm tạ trời đất tổ tiên đã ban cho bố chữ Phúc. Ông nội con, người hiền lành đến độ như cả cuộc đời chỉ biết thở và cười đã luôn dạy bố rằng, mỗi con người được sinh ra trên cuộc đời này là một chữ Phúc nhỏ và khi người nào đem lại được niềm vui cho mọi người thì tích được chữ Phúc lớn. Con đã ít nhiều làm được điều đó. Bản thân con, đã mang đến cho bố chữ Phúc lớn. Bố không tự hào sao được!

Có gì như là nỗi rưng rưng. Rưng rưng lắm chứ. Con vượt xa ngàn dặm tít tắp ở tuổi 13. Ở cái tuổi "Ăn chưa no, lo chưa tới" ấy, con đã nhanh chóng vượt lên nỗi nhớ, vượt lên

những rào cản về văn hóa, về địa lý để hòa nhập với cuộc sống mới. Ngày con bước chân đi xa, tâm trạng bố rối bời. Đêm nào bố cũng nằm mơ thấy khuôn mặt con đầm đìa nước mắt. Khi tỉnh dậy thì hóa ra nước mắt bố thấm ướt nhoèn trên gối. Bố sợ con buồn, sợ con cô đơn, sợ con bỡ ngỡ, sợ con lạc lõng. Nhưng rồi, trái với nỗi lo sợ của bố, con lúc nào cũng cười toe, lúc nào cũng trêu chọc bố mẹ mỗi lần gọi về nhà để khỏa lấp nỗi trống vắng, nỗi nhớ nhà. Con cứ luôn miệng hỏi: "Bố có dùng cái phích nước con mua tặng bố không?" "Bố có dùng cái bút có chữ Dallas con mua tặng bố không?" Bố hiểu, con sợ bố lo buồn, sợ bố trống trải nên con hỏi vậy để nhắc bố rằng, con luôn bên bố, bằng cách này hay cách khác. Con trai yêu của bố, tất nhiên là bố nâng niu những thứ con mua tặng như những báu vật tinh thần. Bố như ông già tỉ mẩn, chiều nào khi đi làm về, việc đầu tiên là với lấy cái phích con mua tặng để pha trà. Bố cho trà vào chầm chậm, đổ nước sôi chầm chậm và ngồi bó gối chờ trà ngấm. Trong lúc đó, bố trò chuyện với cái phích, như thể bố đang được nói chuyện với con. Pha chè an thần vào phích con mua, bố cảm thấy như mình sẽ ngủ tốt hơn. Đấy, bố chỉ dựa vào những điều đơn giản đó để khỏa lấp nỗi nhớ. Thế nên khi nhìn thấy hình ảnh của con được cùng lúc truyền đi khắp toàn cầu, bố rưng rưng lắm chứ. Bố cứ chạm tay vào màn hình vi tính để như được chạm vào nụ cười con tươi rói, chạm vào ánh mắt, chạm vào da thịt con. Chạm vào trong nỗi rưng rưng, lắng đến sâu sa tình cha con da diết.

Có gì như là sự cảm động dâng trào. Cảm động quá! Bởi bố biết, để có được những phút giây phát biểu trước Hội nghị, ngoài công sức của con còn là sự gom góp yêu thương của biết bao nhiêu người đã lo cho con, vui với con, thương yêu con, tin tưởng con. Là cô Dung, chú Tim luôn động viên, giúp con lên ý tưởng. Không quản đường sá xa xôi, chú Tim nghỉ làm để đưa con tham gia Hội nghị. Là thầy cô, bạn bè ở trường Saint Paul luôn nói với con rằng, Việt Nam tuyệt vời. Là bà Jo, người hàng xóm nhân hậu, tốt bụng, hàng tối nhắn tin chúc con ngủ ngon và đón một ngày mới với thật nhiều niềm vui. Là các bác, các cô, các chú ở quê nhà luôn gửi những dòng tin yêu thương, động viên chúc mừng con từ những thành công nhỏ nhất... Tất cả những điều đó mang lại cho con một sự trải nghiệm tuyệt vời: TRẢI NGHIỆM VỀ TÌNH THƯƠNG YÊU. Để con có thể bước đi một cách mạnh mẽ dưới ánh mặt trời. Để con dù rời xa vòng tay bố mẹ vẫn ấm áp trong sự bao bọc của tình người đậm đà, sâu nặng. Vậy nên, bố cảm động lắm lắm con à!

Và có gì như là niềm vui. Bài phát biểu của con lần này có chủ đề Khoa học về nụ cười. Trong đó, con tìm hiểu các cơ chế của não bộ xem tại sao và bằng cách nào mà người ta lại cười. Sau đó, con kể câu chuyện của riêng con về những cảm nhận mà nụ cười mang lại, về cơn gió thoảng dịu dàng đưa hạt giống đến nơi đất lạ để ươm mầm xanh, khiến: Đất lạ hóa tâm hồn... Bố vui lắm, bố cười lên để xem những điều con kiến giải về nụ cười có đúng không nhé. Và bố cười to đây con: Haha haha... Quả thực đúng như vậy con à. Bố thấy xung quanh tràn ngập ánh sáng hạnh phúc. Và đặc biệt bố thấy con hiện ngay bên bố. Lúc con cười mủm mỉm. Lúc con cười giòn tan. Lúc con cười sảng khoái. Lúc con cười pha chút phụng phịu, dỗi hờn... Bố đều thấy hết.

Con ơi! Con có biết không, đối với những người làm cha mẹ, nụ cười của con cái là món quà vô giá từ cuộc sống. Học Vật lý chắc con biết, trong mỗi ngôi nhà, người ta làm cột thu lôi để thu sấm sét, để giữ cho căn nhà được bình yên trước những vần vũ của đất trời. Đối

với bố, nụ cười tươi tắn của con, chính là cột "thu lôi" đó. Bằng khả năng đặc biệt của mình, nó "thu" vào đó những buồn nản, mệt mỏi, những nỗi lo sợ, những cơn giận dữ, những điều phiền trách, nóng nảy... Bố nhớ lần đầu tiên, khi con vừa mới lọt lòng, bố khẽ gọi tên con và nắm vào bàn tay con nhỏ bé, bố thấy con mỉm cười với bố. Mẹ thì cứ cho rằng bố tưởng tượng ra vì con vừa lọt lòng, sao đã biết cười được. Nhưng mẹ không hiểu đâu, có một sợi dây kì diệu đã nối con với bố, chẳng khác gì sợi dây rốn nối con với mẹ. Sợi dây của tình máu huyết cha con thiêng liêng chảy trong từng tế bào, trong từng nhịp đập con tim nối con và bố. Nên con gửi nụ cười ngay trong phút giây đầu tiên gặp mặt bố cũng dễ hiểu thôi phải không con. Và rồi, từng giờ, từng khắc con lớn lên, bố đều được hưởng trọn vẹn nụ cười trong trẻo. Cái thằng con trai của bố, may mắn thay, lại rất hay cười. Mỗi lúc con đi học, đi chơi về, lúc con học bài, con xem phim... hay chỉ là khi con ở trong bếp với mẹ, nhà mình lúc này cũng ăm ắp tiếng cười của con. Nó làm tim bố mềm dịu lại, trong mênh mang thương yêu lên ngôi. Nụ cười con làm gió bão tan trong tích tắc, làm mưa nhẹ hạt dịu dàng cho bố mỗi khi đường xa gánh mỏi. Như thế, nó chẳng phải là cột "thu lôi" là gì con nhỉ.

Con à, bố đã đọc cho con nghe *Nhị thập tứ hiếu* ngay từ khi con còn nhỏ xíu. Trong sách đó có nhân vật Lão Lai. Lão Lai già khú đế mà vẫn diễu trò cho mẹ vui. Ông già ấy giả vờ té ngã như con nít để mẹ được cười.

Lúc đó, con đã ôm cổ bố cười to và nói: "Bố ơi, khi nào bố mẹ già, con sẽ làm trò cho bố mẹ cười như thế nhé." Bố đã cười phá lên và trêu con: "Ôi chao, bố tưởng tượng cái thân hình ục ịch này mà vờ té ngã thì ai mà không cười được cơ chứ." Nói vậy nhưng bố lại lẳng lặng quay đi lau nước mắt vì cảm động trước tình con trong như pha lê... Con ơi, nụ cười của người già dù là mù lòa, nghễnh ngãng, dù là móm mém đều đẹp lắm, đẹp như "cả thế gian gom thu lại trong đó". Đó đơn giản chỉ là nụ cười của hạnh phúc khi được sum vầy, được ở bên con cháu. Vì thế nên nó đẹp và an nhiên đến vô cùng.

Và con! Bố cảm động biết bao, bởi ngay từ khi con còn nhỏ xíu, từng việc con làm, từng điều con nói đều mong muốn mang lại thật nhiều nhiều nụ cười và niềm vui cho bố mẹ. Bài phát biểu khoa học về nụ cười của con, bởi vậy đã thành đóa hoa hàm tiếu sáng trong nở rực rỡ trong lòng bố. Bố chúc mừng con trai vì những trải nghiệm đẹp đẽ về tình thương yêu và về những nụ cười rạng rỡ con tặng cho bố mẹ. Bố hòa điệu cười, hòa niềm vui cùng con, con trai vô cùng yêu thương của bố nhé!

Thơm hương ký ức

Trời trở rét. Bố vào tủ tìm quần áo rét của những mùa đông năm trước. Tay lục tìm quần áo mà tâm trí bố cứ ở đẩu ở đâu. Rồi bố ngồi bần thần, lặng phắc... Bởi bố "gặp lại" bao nhiêu quần áo mùa đông của con. Mỗi tấm quần, tấm áo gợi lên biết bao nhiêu là kỉ niệm thân thương về "bồ nhí" yêu thương của bố.

Đây là cái áo gi lê len, con thường hay mặc bên ngoài áo đồng phục khi đi học. Áo này bố mua từ khi con còn nhỏ xíu. Lúc bố mua về cả nhà ai cũng buồn cười vì cái áo rộng quá. Mẹ bảo, nếu không phải do màu mè thì có lẽ bố mặc sẽ hợp hơn. Bố cũng phì cười, chắc tại bố mong con mau lớn quá đấy thôi! Mẹ đem áo cất để dành, như cất đi một kỉ niệm đẹp về món quà vụng về của bố dành cho con. Đến mùa đông năm ngoái con mới mặc vừa. Con thích cái áo này nhất vì nó mềm mại dễ chịu. Con hay mặc thay cho áo khoác, ngay cả những hôm trời lạnh ơi là lạnh. Mọi người ai cũng co ro còn con cứ tung tẩy với cái áo gi lê len màu đỏ pha cam. Má con lúc nào cũng hồng rực lên dưới màu sắc tươi tắn ấy, nhìn như viên kẹo. À không! Mẹ bảo nhìn con giống quả bóng bay hơn vì con tròn vo mà. Bố nhớ, mỗi lần đi đón con ngoài đầu ngõ, bố nhìn thấy "quả bóng bay" của bố xuống xe, đưa mắt tìm bố và toét miệng cười. Bao giờ bố cũng ôm chầm hít mãi vào má, thơm xuống cái áo, rúc cả đầu vào nách con cho đến khi con quay người chạy ù. Con cười như nắc nẻ mặc bố lật bật đuổi theo. Cái chấm đỏ vàng trên áo lách tách, lách chách như nheo mắt cười với bố. Vậy mà giờ đây, cái áo nằm lặng lẽ trong ngăn tủ. Bố nâng lên ấp vào lòng, tự dưng mắt cay sè...

Đây là cái áo vest con mặc từ hồi mùa đông năm lớp Bốn. Giờ nó ngắn cũn cỡn. Bố nhớ, con thường mặc áo này khi đi diễn ở trường quay. Con bảo, con không thấy thoải mái lắm khi mặc áo này đâu nhưng vì mình "đi làm" nên phải ăn mặc lịch sự, có thế mới thể hiện thái độ tôn trọng những người làm việc cùng mình. Bố không nhịn được cười khi nghe những lời giải thích dễ thương của con. Con hăm hở trên trường quay, đi lại tất bật, chạy huỳnh huỵch, mướt mải mồ hôi, thi thoảng lại đưa mắt tìm bố. Mỗi lúc ấy, bố lại đưa tay vẫy con, mỉm cười và thấy tim mình chùng xuống trong những nhịp yêu thương mênh mang. Cái áo vest này cũng chính là trang phục con mặc trong Lễ Thượng thọ ông bà nội Tết năm 2010. Lúc ấy, nhìn con khoanh tay, nâng niu món quà trên tay, đọc bài thơ tự sáng tác tặng ông bà với dáng vẻ trịnh trọng, phong thái đĩnh đạc trong chiếc áo vest này, bố xúc động lâng lâng. Bố thấy mình trong bóng dáng con yêu. Bởi trong gia đình mình, chữ Hiếu là giá trị đẹp nhất, lung linh và tròn đầy nhất mà bố luôn muốn gìn giữ, truyền

giao từ thế hệ này sang thế hệ khác. Bố hiểu, dòng chảy đạo nghĩa sẽ bồi đắp cho con cháu tinh thần và khí phách. Trong suối nguồn đạo nghĩa yêu thương, gương mặt con sẽ luôn ngời sáng, con sẽ bước đi những bước rộng dài bên tình cha nghĩa mẹ dạt dào, thao thiết. Vì thế, trong Lễ mừng thọ ông bà năm ấy, hình ảnh con mặc chiếc áo vest, thái độ tôn kính, trang trọng, đĩnh đạc của con làm tim bố mềm ấm đến nôn nao. Chiếc áo như một thước phim quay chậm ghi lại từng khoảnh khắc trân quý trong lòng bố. Bố cứ mân mê mãi chiếc áo trên tay, vô thanh mà ngàn lời muốn nói, tĩnh lặng mà lòng cuộn lên vô vàn con sóng nhớ thương...

Đây là cái quần dài màu đỏ, mùa đông năm ngoái con vẫn mặc ở nhà. Lúc xếp đồ cho con, bố hỏi xem liệu có nên mang nó theo không, con ngẫm nghĩ rồi nói, con sợ đến mùa đông năm nay, nó sẽ thành... quần đùi. Khi ấy, bố đã búng vào cái má non tơ của con và nói: "Vậy bố chờ xem lời con nói có đúng không nhé?" Giờ thì có lẽ đúng thật. Mùa đông năm nay, chiếc quần này sẽ không còn đủ dài để giữ ấm cho con. Chao ôi! Bố thật vui mừng vì điều đó.

Hạnh phúc biết bao khi nhìn con khôn lớn từng ngày. Không chỉ trưởng thành, chỉ lớn lên trong chiều cao và cân nặng, con còn báo hiệu cho bố mẹ thấy sự trưởng thành về tâm hồn và nhân cách. Đã không còn là cậu bé con ngây thơ, hồn nhiên nữa, con luôn lo lắng cho bố từng chi tiết. Con rưng rưng khi đọc những bài bố viết trên Facebook. Bố mừng lắm bởi biết trân trọng những giá trị tinh thần là thước đo sự khôn lớn trưởng thành con ạ. Rồi con hay nhắn tin hỏi qua mẹ, chỉ hỏi qua mẹ thôi vì sợ bố nghĩ ngợi. Con hỏi về cái cục u đáng ghét trên trán bố. Con bảo, khi con nói chuyện với bố, con rất muốn nhìn xem cái u đó to lên thế nào nhưng con lại không dám nhìn vào đó, không dám đối diện với nó, mẹ ạ! Vì nhìn thấy con lại lo và thương bố vô cùng. Con luôn hỏi mẹ xem bố đã uống hết thuốc an thần con mua cho bố chưa, nếu hết thì con mua thêm. Con hỏi mẹ xem công việc của bố thế nào, có thuận lợi không. Con dặn mẹ đừng để bố ăn nhiều kẹo. Con dặn mẹ đừng cho bố thức khuya. Con hỏi và con dặn... Những điều con hỏi, con dặn dò như thế, mẹ lặng thầm thông báo cho bố như muốn gửi đến bố tình con chứa chan, chan chứa. Có đôi khi, đọc dòng tin nhắn của con mà cả bố và mẹ đều ngồi im lặng. Cảm giác như mạch máu của con đang đập, đang chảy trong từng tế bào của mình, tỏa lan, ấm nóng. Những điều đó gửi đến bố một thông điệp mạnh mẽ rằng, con trai của bố đã dần trưởng thành. Con lo lắng và chăm chút cho bố mẹ, cho những người thân yêu bằng sự tinh tế, lặng lẽ, kín đáo và ấm áp. Con lớn lên nhiều rồi. Bố hơi buồn vì chắc không còn được nhấc bổng con lên cao cho con cười khanh khách, không thể vỗ vào cái mông ú nần rồi thơm con hít hà, hà hít, con cười tít mắt chạy lòng vòng. Nhưng niềm vui, niềm hạnh phúc về sự khôn lớn của con lại ùa tràn lòng bố. Vậy thì, bố nhất định sẽ giữ mãi cái quần màu đỏ này, xem nó sẽ "ngắn đi" theo chàng trai của bố như thế nào. Bố chầm chậm xếp chiếc quần vào một bên, mắt lại cay sè...

Đây là cái "mũ len đôi" của hai bố con. Mẹ đã khéo léo mua một đôi mũ giống hệt nhau cho cả con và bố. Mỗi lúc đi ra ngoài đường, hai bố con cùng đội, mọi người ai cũng phì cười vì con đúng là một bản copy của bố. Bố con mình thường trêu chọc mẹ rằng, con thông minh này, đẹp trai này, sạch sẽ, gọn gàng này... tất cả những đức tính tốt đẹp ấy là giống bố. Còn lại những gì chưa được đẹp lắm thì giống mẹ. Mỗi lần có ai đó khen: "Nam giống bố

ghê!” Con lại quay sang bố nháy mắt ra chừng những lập luận của bố con mình là đúng. Còn bố, không những vui, bố còn cảm thấy xúc động nghẹn ngào. Người ta nói, con cái là phần xương thịt nối dài của cha mẹ trong cuộc đời này. Con trong dáng vóc, hình hài bố, trong từng “sát na” của da thịt bố. Từng khoảnh khắc của cuộc đời này con sẽ là một “phiên bản tốt đẹp” mà bố muốn trao gửi cho nhân gian. Đời người rồi ai cũng vậy, nhờ có con cái mà thành miên viễn. Sự nhân bản, sự tiếp nối từ đời này qua đời khác của những thế hệ sau sẽ tiếp dài theo sau nhiều nhiều nữa. Con đi vắng, bố vẫn để lại cái mũ đôi này, để nó không lẻ loi, để khi nào con về, bố lại được đi bên con, được nghe mọi người khen “con giống bố”. Bố nhìn vào cái mũ len như nhìn thấy khuôn mặt con rạng rỡ, tươi ngần. Bố đặt cái mũ trong lòng bàn tay. Có gì như nỗi cô đơn, có gì như niềm trống vắng. Tim bố nhói lên và mắt lại cay sè...

Và đây là mấy đôi tất của con. Chao ôi, mỗi mùa đông đến giục con đi tất là việc làm thậm khó. Bố nhớ cái điệp khúc mùa đông: “Thằng bếu, đi tất vào!” Bố thường nói to thậm chí hét toáng lên. Sau đó là một tràng cười vang nhà vì bố biết thế nào cũng làm hai mẹ con giật mình. Sau câu nói, chính xác là câu hét của bố, thế nào con cũng ôm cổ bố, nói to không kém: “Đây, đây! Đi rồi, đi rồi, ông Khốt ơi!” Con xỏ tất vào chừng mươi phút, đợi bố không để ý là lại tháo ra giấu dưới chăn. Cứ thế cho đến khi cái điệp khúc: Đi tất vào! được lặp lại. Nhiều hôm con bị ho, bố nhất định bắt con phải đi tất lúc ngủ. Con đi vào nhưng đến đêm thế nào cũng lén dậy cởi tất. Bố nằm im canh con ngủ say rồi lặng lẽ đi lại tất cho con. Công việc đi tất cho con gian nan ra phết!

Mùa đông năm nay, bố không còn được hét to: Đi tất vào! với ai được nữa. Không còn được thức đêm canh đi tất cho con. Bố thấy mình thừa ra, trống trải. Chỉ là mấy đôi tất thôi mà bố chẳng thể cầm lòng...

Bố nhặt thêm nhiều đồ mùa đông của con, mở ra rồi gói vào, gói vào rồi mở ra, lẩn thẩn, lẩm cẩm, lẩn mẩn chả biết mình đang làm gì. Mỗi món đồ gợi cho bố nhớ lại những mùa đông khi con còn ở ngay bên bố, thở cùng bố những hơi nồng nàn nóng hổi. Bố được hít hà thịt da con hồng hào trong những mùa đông cóng lạnh. Mỗi món đồ đều là mỗi kỉ niệm tươi non ngọt ngào của con với bố. Thương nhớ đến ngập lòng!

Bố cứ giữ mãi những món đồ này con nhé. Ôm những món đồ vào lòng, bố thấy tim mình đập những nhịp bình yên.

Bên ấy, mùa đông cũng đang về rồi đó.

Mùa đông này, nhớ mặc ấm, nghe con!

Người thầy nhỏ bé của bố

Con trai yêu thương của Bố!

Trong cuộc đời muôn nẻo, bố đã học được nhiều bài học quý. Những bài học có được từ cha mẹ, thầy cô, bạn hữu và từ những người thân yêu. Đó có thể là tri thức tích lũy, chắt lọc được hoặc đơn giản chỉ là những chiêm nghiệm rút ra từ cuộc sống. Tuy nhiên, những bài học dù nhỏ bé, giản dị vẫn góp phần làm nên diện mạo, tính cách, lối sống và cách ứng xử của bố ngày hôm nay. Nhưng con à! Từ khi có con, nâng giấc, chăm bẵm con, nhìn con thay da đổi thịt, cùng nắm tay con vượt qua những khó khăn, thách thức, bố lại nhận được từ con thật nhiều bài học quý giá nữa. Thật lạ lùng phải không con? Và bố thật sự cảm ơn con vì điều đó.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm thế nào là lòng bao dung. Bởi từ khi con còn nhỏ xíu, con không bao giờ hờn dỗi. Con luôn đối đãi với bố mẹ, với mọi người bằng nụ cười trong trẻo, hiền hòa. Bố mẹ có trách mắng, con chỉ buồn một tí ti rồi lại sà vào lòng bố mẹ, líu lo, ríu rít như chưa từng có chuyện gì. Mỗi lần nghĩ lại những khi nóng nảy, trách móc con cả khi còn chưa biết cơn cớ, tim bố cứ thắt lại trong nỗi thương con và tự trách mình. Nhưng thật may mắn cho ông bố già nua và lẩm cẩm này, con chưa bao giờ giận bố mẹ. Những lúc đó, con chỉ ngước đôi mắt tròn vo nhìn bố như lời nhắc nhở dịu dàng: Bố ơi! Con đây này, bố nguôi giận đi bố nhé. Rồi con lẳng lặng yêu bố nhiều hơn, thương bố nhiều thêm, âu yếm với bố nhiều thêm nữa. Và thế là bố cứ tan chảy! Và thế là niềm thương nỗi nhớ cứ ngập tràn, ngập tràn dâng đầy khóe mắt...

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm thế nào là nhạy cảm. Nhiều khi, không cần bố nói, chỉ cần nhìn vào mắt bố là con hiểu điều bố mong muốn. Những hôm bố mệt, bố không vui, con cứ quấn quýt bên bố. Chốc chốc con lại ôm cổ bố, cà cà bầu má non tơ vào cằm bố. Thi thoảng, con nắm lấy tay bố ấp lên lòng con. Những nỗi buồn lo của bố phút chốc tan biến.

Chẳng khi nào bố nói về những khó khăn, vất vả của bố mẹ trước mặt con, vậy mà con cứ âm thầm hiểu, âm thầm sẻ chia. Bố nhớ như in cái đận sập cầu Cần Thơ năm con học lớp Một. Tối hôm ấy, khi xem ti vi về hình ảnh sập cầu, cả bố và mẹ đều rơm rớm nước mắt, còn con ngồi lặng mặt buồn so. Sáng hôm sau con dậy thật sớm, ngồi viết viết xóa xóa. Con bí mật ngay cả với bố mẹ về nội dung con viết. Cho đến khi bố nhận được điện thoại từ cô hiệu trưởng. Cô nói rằng trong giờ chào cờ đầu tuần sáng ấy, con đã xin phép cô đọc tặng các bạn, các anh chị trong toàn trường bài thơ con tự sáng tác về nỗi đau mất bố mẹ của các

bạn nhỏ ở Cần Thơ trong vụ sập cầu. Rồi con xin phép cô kêu gọi mọi người đóng góp chút hảo tâm giúp đỡ các bạn. Cả cô hiệu trưởng và bố cùng lặng đi trong niềm hạnh phúc. Hạnh phúc vì trái tim trẻ thơ của con đã sớm biết đồng cảm, sẻ chia. Từng ngày con lớn lên, con luôn biết tính toán, cân nhắc mỗi đồng tiền bố mẹ cho, chắt chiu, tằn tiện. Con băn khoăn khi bố mẹ mua cho một đồ vật gì đó. Rồi chiếc máy tính hỏng, bộ quần áo đã cộc... con cứ cố dùng mãi, vì con sợ mua sẽ tốn thêm tiền của bố mẹ.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm về sự tinh tế. Không bao giờ con nói hoặc phản ứng về những gì mà người lớn xử sự, dù bố biết, có khi "người lớn" cũng làm con buồn. Trước những cơn giông gió của cuộc đời mà ở tuổi con còn quá nhỏ để phải chịu đựng, con chỉ im lặng, giấu nỗi buồn lặn vào trong lòng. Bố hiểu, chỉ là con tinh tế để mọi việc nhanh chóng qua đi mà thôi.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm về lòng dũng cảm. Con không bao giờ than vãn dù cái mũi khụt khịt của con luôn làm khổ con. Lúc con còn bé xíu, hễ khi nào thấy con buồn, không chạy nhảy tíu tít, sờ lên trán con là bố mẹ biết ngay con sốt. Tuyệt nhiên con không khóc lóc, không mè nheo. Mỗi lần phải đi bệnh viện, con ngồi yên để bác sỹ chọc kim lấy đường truyền hay tiêm thuốc, không cần để bố mẹ phải dỗ dành, nhắc nhở. Và đến khi con lớn, con biết đối diện với những nỗi buồn, những lo toan, những muộn phiền. Con từng tâm sự với bố rằng con thích thử thách. Dám chấp nhận thách thức và sẵn sàng vượt qua thách thức, cũng là biểu hiện của lòng dũng cảm đó con.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm về thái độ làm việc. Con đã nhận lời làm việc gì thì rất có trách nhiệm, làm cho kì xong mới thôi. Khi tham gia những chương trình ở đài truyền hình, lúc nào con cũng vui, lúc nào cũng hớn hở dù bữa trưa chỉ có một hộp cơm, dù có hôm về khuya, đường vắng, gió lùa, bố chỉ đi cùng thôi mà cũng thấy mệt bã bời. Về nhà, nhìn cái cách con không kịp thay quần áo, không kịp ăn cơm nằm lăn ra ngủ, bố hiểu con mệt thế nào. Mỗi lần nhận dịch sách, con sẵn sàng thức đêm, sẵn sàng bỏ những buổi chơi ở trường để làm cho kịp tiến độ. Nghĩ đến những hôm đi làm về uể oải, than vãn của mình, bố thoắt nhiên thấy ngại với con đó, con yêu à.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm về đức tính cần cù. Ngày nào cũng vậy, cứ đi học về là con lập tức lấy sách vở để làm bài tập về nhà. Con bảo làm thế để dành thời gian buổi tối cho việc học thêm tiếng Anh, dịch sách, học đàn. Con tranh thủ từng giây phút thời gian, cần mẫn và tỉ mẩn như chú ong bé nhỏ. Bây giờ, khi con ở xa, thứ Bảy, Chủ nhật, bố thường bật Skype để ngắm nhìn hình ảnh con. Luôn là thế, bất kì lúc nào trong đêm, mỗi lần bố tỉnh dậy đều nhìn thấy con đang ngồi học, đúng vị trí đó, đúng tư thế đó, mặt vui tươi, hiền hòa, lặng lẽ. Hễ bố cất tiếng gọi: "Nam ơi! Con học bài à?" Con lại ngẩng lên, mắt lấp lánh niềm vui: "Vâng, con đang học, bố ngủ đi nhé! Bố ngủ đi nếu không là con tắt máy đấy." Bố lặng lẽ nằm xuống, mắt dâng lên ầng ậng nước trong nỗi nhớ và niềm tin yêu con ngập lòng.

Cảm ơn con, con đặc biệt đã cho bố cảm nhận thế nào là niềm vui. Mỗi khi được đón con từ trường về, được thơm lên đôi má bầu bĩnh của con, lòng bố dâng tràn cảm xúc yêu

thương không nói được thành lời. Mỗi lần nhìn thấy con, bố đều hét lên: “Nám yêu Bô”. Và để nghe con hét trả lời to không kém: “Bô yêu Nám!”. Thế là bố quên hết mọi muộn phiền. Mỗi buổi tan sở, về gần đến nhà, bố ngước lên nhìn cái cửa sổ tầng 3, biết có con đang ngồi sau cánh cửa học bài là lòng bố nhẹ êm, dịu dàng như nắm tơ trời buông trong mắt mỏng manh, thuần khiết. Những hôm được nghỉ học, con thường đi đón bố. Trên con đường nhỏ có hàng cây lộc vừng tỏa hương thơm dịu ngọt, hễ nhìn thấy bố từ xa là con chạy ùa tới ôm chầm lấy bố như thỏi nam châm. Hai bố con mình sẽ ôm nhau thật chặt, thật chặt, tựa như đã xa nhau từ lâu lắm. Rồi con khanh khách nhảy chân sáo theo bố về nhà. Những khi bố ngồi trên ghế, con bắt chước lại từng động tác của bố. Con bắt chước cái cách bố xỉa răng, cách bố gác chân, cách bố nhăn mặt kêu: “Chán đời thế nhở”. Con cứ làm theo bố từng động tác, từng lời nói cho đến khi cả hai bố con dừng “vở diễn” và ôm nhau cười ngặt nghẽo. Mỗi lần cả nhà đi chơi là hai bố con lại thi nhau “nói xấu” mẹ, rồi rúc rích cười. Nhiều lắm, nhiều lắm những “mỗi lần” như thế, không thể kể hết những niềm vui con dành cho bố. Khi có con, từ người đàn ông chai sạn, ăn sóng nói gió, mạnh mẽ, phong trần, bố trở nên mềm dịu, hiền hòa, như cái cây được tình yêu tưới tắm trở nên xanh mướt mải, biết đến gió lành, gió ngọt, biết đến ấp iu nồng đượm ấm êm.

Cảm ơn con đã giúp bố hiểu thêm thế nào là chờ đợi. Cứ mỗi sáng tiễn con đến lớp, bố lại mong ngóng đến buổi chiều để được đón con trong vòng tay bố. Một ngày của bố, vì thế mà trôi nhanh hơn. Giờ con đi học xa, từ “đợi chờ” nằm lặng trong tim bố. Bố sống trong nỗi đợi chờ, trong niềm khát khao được gần bên con. Bố chờ đợi trong âu lo. Bố chờ đợi trong bồn chồn. Bố chờ đợi trong niềm tin yêu vô bờ bến. Bố chờ đợi con như cánh đồng khô chờ cơn mưa mát mẻ, hiền hòa, ngọt ngào. Bố chờ đợi con như cây chờ mùa quả đến, như chim thiên di chờ đợt ấm gió nồm nam. Bố chờ đợi con trong niềm vui và thương nhớ đến mụ mị, bần thần.

Và trên hết, cảm ơn con đã giúp bố cảm nhận thêm thế nào là Hạnh phúc. Bố hạnh phúc khi mỗi ngày thức dậy, bố được mang trên mình trọng trách chăm lo cho những người mà mình thương yêu, là ông bà nội ngoại của con, là các bác, cô chú, anh chị, các em, là mẹ con và là con. Bố không cần tìm kiếm hạnh phúc ở đâu xa vì bố biết, bố đã có nó bên mình, ở trong trái tim người đàn ông cằn cỗi mà bao dung, mềm yếu và mạnh mẽ, lặng lẽ mà ngàn lời tha thiết nồng nàn.

Vì tất cả những điều đó! Bố cảm ơn con, “người thầy giáo” nhỏ bé mà rất đỗi thương yêu của bố.

Người xưa nói: “Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư”. Trong ba người bạn đồng hành của gia đình mình, bố có một người thầy, người bạn đồng hành là con rồi đó. Người còn lại, là học trò của bố, bố chỉ học được ở người ấy sự cằn nhằn thôi (suỵt, nói nhỏ, như cách mà bố con mình vẫn thường về một phe để “nói xấu” người ấy con nhé!).

Trong ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, bố xin gửi tới những người thầy, người cô của hai bố con mình, những người bạn đồng nghiệp của bố những lời tri ân chân thành, sâu nặng. Và cũng nhân ngày này, bố gửi ngàn lời chúc yêu thương đến con, một học trò nhỏ và cũng

là người thầy nhỏ bé, dễ thương của bố.

Chân cứng đá mềm, con nhé!

Bố tin và yêu con vô cùng, con trai yêu thương của bố!

Bố mẹ đã yêu con như thế

Khi con còn nằm trong bụng mẹ, mẹ yêu con bằng cách cố ăn thật nhiều, thật nhiều. Từ một người khảnh ăn, mỗi bữa chỉ vài thìa cơm, mẹ đã "liều mình" ăn tất cả những thứ gì mẹ cho là sẽ tốt cho con. Mẹ tìm ăn cá chép vì nghe nói cá chép sẽ làm cho con khỏe mạnh, thông minh. Mẹ ăn trứng gà, trứng ngỗng và cả những loại trứng gì to hệt như trứng khủng long. Mẹ ăn gà tần, gà luộc, gà hấp... tất cả những loại gà mà khi chế biến có thể kèm thêm thuốc bắc. Mở nồi ra, không thấy gà đâu, chỉ thấy nồng nặc mùi thuốc. Bố mua cho mẹ cơ man nào là sữa. Mẹ uống ào ào, các loại sữa bà bầu từ dễ uống đến khó uống. Rồi mẹ nghiên cứu công thức sữa. Mẹ quay cuồng cả ngày trong vũ điệu của "loại nhạc" khó nhằn có tên là Ăn uống mà mẹ chưa từng thích. Tất cả với hy vọng con ra đời sẽ khỏe mạnh, sẽ dễ nuôi. Thời gian đầu, mẹ bị nghén, vừa ăn xong đã chạy vào nhà vệ sinh nôn ong óc. Xong xuôi, khi nước mắt vẫn còn đầm đìa do những cơn đau quặn ruột đến tím người, mẹ lại ngồi xuống ăn lại từ đầu... Tất cả những nỗ lực đến mức phi thường ấy, đều chỉ là hướng về con.

Còn bố! Khi ấy, bố yêu con bằng cách tìm đọc các loại sách có liên quan đến thai giáo. Lặng lẽ, bố ở bên để vỗ về mẹ con trong mỗi cơn nôn thốc tháo ruột gan. Bố đi cùng mẹ trong các đợt khám thai tại bệnh viện. Tìm một góc khuất ngồi lặng lẽ, bố ứa nước mắt mỗi khi nghe bác sỹ nói mẹ luôn ở tình trạng thiếu máu. Nhưng khi gặp mẹ, bố lại hồ hởi, lại vỗ tay, lại náo nức: "Con lớn thêm rồi! Sắp được gặp con rồi." Sau đó, bố sẽ đưa mẹ đi ăn, đi công viên, đi dạo cho đến khi thấy mẹ vui trở lại. Mỗi lần đưa hai mẹ con đến bệnh viện là một lần bố căng thẳng: Không biết, hôm nay phải làm thế nào để mẹ thấy vui. Mẹ vui cũng có nghĩa là con vui. Rồi bố tìm mua những sách dạy cách làm cha, cách chăm sóc con từ khi con trong bụng mẹ. Rồi bố âm thầm sắm thêm những thứ đồ bé xinh cho căn nhà của mình: chiếc nôi, xe đẩy, cái địu con... Bố cứ làm trong lặng lẽ với niềm vui dâng lên ngập lòng. Bố đặt tất cả ước vọng của mình, khao khát của mình, yêu thương của mình vào con, khi ấy còn đang nằm như một mầm cây trong bụng mẹ. Mỗi chiều đi dạy về, bố đi tàu điện thêm hơn hai trăm cây số đến chợ Triều Tiên mua ít thức ăn Việt Nam cho mẹ dứt cơn thèm đồ ăn Việt. Lúc ấy bố cũng mong muốn, con sẽ được làm quen với vị Việt Nam từ khi còn nằm trong lòng mẹ. Bố về đến nhà thì thành phố đã lên đèn. Tàu băng qua vùn vụt những hàng cây tối thẫm, những ngôi nhà thưa vắng, những công viên mênh mông cỏ hoa ngờm ngợp góc trời. Bố nhìn ra ngoài như vô định nhưng thực ra, bố đang thầm thĩ trò chuyện với con. Này nhé, con bé bỏng, hôm nay bố mua được giò đấy. Ai chà, món này ngon lắm đó. Ngày bé, nó là nỗi khát thèm vô biên của bố. Ông nội con mà gói giò là siêu luôn bởi ông làm gì cũng khéo. Vậy mà có năm, khi ông mua được thịt về để làm giò thì đã

gần đến giao thừa. Ông cuống cuồng cho vào cối giã. Oái oăm thay, một mảng đất bên rìa cối lở ra và rơi đúng ngay xuống cối. Đất lẫn trong thịt nháo nhào. Không thể nhặt được và cũng không tìm đâu ra thịt để làm cái giò khác, ông đành gói mẻ thịt lẫn đất. Sáng mùng Một năm ấy, ăn miếng giò lẫn đất chàn chạt nhưng cả nhà vẫn nắc nỏm: "Ngon quá bố ơi!"

Ông nội con biết, ông quay đi lén lau những giọt nước mắt đang trào ra mặn đắng. Giờ! Mỗi lần nhìn thấy miếng giò, tim bố như thắt lại... Đấy! Bố cứ lan man trò chuyện với con như thế cho hết quãng đường dài dằng dặc khi bóng tối lan buông chầm chậm. Bố đã yêu con như thế...

Khi con đến tuổi tập đi, mẹ yêu con bằng cách dõi theo mỗi bước con chập chững. Mẹ để mắt đến con trong từng khắc, từng khắc thời gian của mẹ. Mẹ làm bếp nhưng không nhìn vào bếp mà luôn ngóng chừng xem con đang lẫm chẫm chỗ nào. Mẹ mơ ngủ vẫn còn gọi: "Nam ơi, cẩn thận nào!"

Còn bố! Bố yêu con bằng cách luôn nao nức động viên mỗi lần con bước đi. Bố ngồi ở một đầu, thả tay cho con đi về phía trước rồi lại gọi để con chạy lại lăn ùa vào lòng bố. Bố còn hát nữa chứ. Tất cả những hành khúc rộn rã đều được bố đem ra sử dụng để khích lệ con. Con có ngã nhào bố vẫn cứ "mặc kệ" để con tự đứng lên, vẫn tiếp tục: Giải phóng Miền Nam, chúng ta cùng bước bước bước... Chẳng ai biết lời hát của bố vừa bị chênh một nhịp khi con ngã. Chắc cũng không ai biết, mỗi lần con ngã, tim bố lại chao nghiêng, chòng chành tưởng như mình vừa ngã theo con. Ấy vậy mà bố vẫn cười vang nhà: "Nào, giỏi quá, chàng trai, đứng dậy đi tiếp nào!" Con cười toe toét, đứng dậy, như một "người anh hùng" thứ thiệt. Mỗi chiều đi dạy về, bố đưa con ra công viên trước nhà. Bố dạy con vịn vào hàng lan can bên cạnh đống cát để tập đi. Bố dạy con phân biệt các loài hoa có trong công viên bằng cách chạm vào, bằng cách ngửi. Bố dạy con chơi lộn nhào trên cát cho đến khi trở về thì cả hai bố con lấm lem đầy cát. Bố đã yêu con như thế.

Khi con chuẩn bị đi học tiểu học, mẹ đã yêu con theo cách, mỗi buổi trưa dù trời nắng gắt chói chang, mẹ vẫn băm bổ vào các trường tiểu học mà mẹ nghe nói là tốt để xem xét. Mẹ vào khu nhà vệ sinh, mẹ vào nhà bếp, mẹ xem phòng ngủ. Tất cả những gì liên quan đến những hoạt động của con ở trường học. Đến lúc con đi học, mỗi buổi sáng, mẹ dậy cùng con ăn sáng, mẹ đưa con ra xe và ngóng chờ con khi trở về nhà vào buổi chiều. Mẹ đặt trong cặp của con cái bánh ngọt phòng khi con chạy chơi nhiều bị đói. Mẹ để chiếc khăn vải màn để con thấm mồ hôi. Mẹ để lọ dầu gió, mẹ dặn con mang theo khăn quàng... tỉ mỉ, chu đáo. Mẹ nhắc con làm đủ bài tập. Mẹ xem vở tập viết. Mẹ mua thêm bút mỗi khi con mải chơi để quên bút ở lớp. Mẹ hỏi về bạn bè, mẹ nhớ tên tất cả bạn bè trong lớp của con. Mẹ biết cả về các bà mẹ thậm chí là cả các ông bố của bạn bè con. Mẹ có cả "hiệp hội" các bà mẹ chuyên gặp nhau chỉ để nói về cách dạy con.

Còn bố! Bố yêu con bằng cách lặng lẽ cùng con mỗi khi con mỏi mệt. Bố cùng con vẽ nhăng cuội "xuyên tạc" những hình vẽ trong sách. Bố cười xòa mỗi khi con mắc lỗi. Bố thường nhìn những vết xước do chạy ngã của con bằng một vẻ "bàng quan" nhất có thể, như kiểu, "người anh hùng" kể gì đến chuyện bé con. Nhưng đêm về bố lén dậy, thơm vào chỗ

đau của con, lấy dầu ra xoa bóp. Sáng ra tỉnh dậy con hít hít vào chỗ đó và hỏi bố: "Sao qua một đêm, chỗ đau của con có mùi gì lạ quá bố à!" Bố gạ con chơi mỗi khi đi học về, bỏ bài vở qua một bên, con cùng bố đá bóng chạy ầm ầm quanh nhà. Chỉ là những quả bóng bằng giấy vo viên lại mà hai bố con cũng tạo ra những trận cầu "máu lửa" vô cùng. Bố nhăn mặt khi con học quá 9 giờ. Bố đi ra đi vào sốt ruột khi thấy con cứ phải cặm cụi với việc viết hết dòng này dòng khác một từ nào đó. Bố không hỏi điểm số, bố chỉ hỏi:

"Hôm nay, con học có vui không, con học được điều gì mới, con có thích thay đổi điều gì trong những bài con học...?" Bố cùng con ê a ngồi đọc những đoạn văn trong sách đến thuộc lòng. Học xong, cao hứng, bố còn dạy con học thêm cả những bài trong sách giáo khoa thời bố. Thành ra con thuộc tất cả những đoạn thơ, đoạn văn gắn liền với tuổi thơ chăn trâu cắt cỏ của bố. Những: *Học đi em/ Học đi mà nhớ mãi/ Quê hương ta một dải/ Từ mũi Cà Mau/ Đến địa đầu Móng Cái*... đến: *Em yêu mùa hè/ Có hoa sim tím/ Mọc trên đồi cao*... Những bài thơ nhẹ nhàng, giản đơn mà ngọt ngào quá đỗi, để bố cùng con mỗi lần đọc là có trong tay một "tấm vé" trở về với tuổi thơ êm đềm tưởng đã lùi xa lăng lắc. Không chỉ có thế, bố còn dạy con những đoạn thơ ngày xưa bố phải học thuộc lòng trong những bài Khoa học thường thức: *"Con ruồi đậu ở chuồng phân - Ruồi bay đến đậu thức ăn vật dùng - Mang theo hàng đống vi trùng - Ăn vào ỉa chảy vô cùng nguy nan - Thức ăn phải đậy lồng bàn"*. Dưới bài "học thuộc lòng" này là một dòng: *"Ghi nhớ: Cần phải diệt ruồi"*. Con thường cười như nắc nẻ: Khiếp thơ gì mà nghe "trần tục" vậy bố. Nhưng xong rồi lại thấy mọi thứ xung quanh trong trẻo, giản đơn và đáng yêu quá đỗi. Và hai bố con mình cùng "sáng tác" những đoạn thơ "trần tục" như thế: *Bạn Nam nhớ nhé đừng quên/ Chơi xong nhớ rửa bàn tay sạch liền/ Không nên vào bếp ăn luôn/ Bụng bạn thành tổ trứng giun to tường* (mở ngoặc là "to tướng"). Cười ha hả, cười ầm ầm, cười lăn lộn... đủ các kiểu cười mà hai bố con có thể trình diễn sau khi ứng tác những "bài thơ" như thế. Quên hết những bài văn mẫu khô cứng, áp đặt, những luyện chép, luyện viết dài dằng dặc, bố đã yêu con như thế.

Khi con chia tay bố mẹ để đi học xa nhà, mẹ đã yêu con bằng cách mua sắm cho con tất cả những thứ mà mẹ thấy con cần. Thậm chí nếu có thể gói ghém được cả Hà Nội vào trong hành lý của con, mẹ cũng làm. Mẹ thức đêm ghi chép những lời dặn dò vào một quyển sổ và để vào va ly cho con. Mẹ hỏi kinh nghiệm những bà mẹ cũng có con đi học xa. Và ngày con đi, nước mắt mẹ không lúc nào ngừng rơi. Mẹ cứ lẩn mẩn, đi ra đi vào, nước mắt dài như nỗi buồn. Mẹ ôm con, thơm lên từng mi li mét da thịt con, không dời, không dứt...

Còn bố! Bố yêu con theo cách, bố soạn đồ cho con từng thứ một. Bố hình dung xem con sẽ cần những gì. Bố để đồ thế nào cho con dễ lấy, dễ dùng. Bố gói ghém từng viên thuốc, ghi lời hướng dẫn cách dùng phòng khi con trái gió trở trời. Xong bố ngồi trầm ngâm, lặng phắc. Lúc đưa con ra sân bay, bố nắm chặt tay con. Bố lắc vai con. Bố tựa mình vào con. Bố ghì xiết con vào lòng tin tưởng và thì thầm: "Cố lên, chàng trai của bố!" Bố chợt nghẹn ngào nhớ đến mấy câu thơ: *Không tiễn con ra phi trường/ Ba chỉ ngồi lặng yên quay mặt/ Nghẹn lời thương đỏ mắt chuyện tương phùng*... (Vũ Quyên). Bố đã yêu con như thế!

Ngày cả nhà mình gặp nhau ở Ấn Độ, mẹ yêu con theo cách ôm lấy con từng đêm rủ rỉ

hết chuyện này sang chuyện khác. Mẹ hỏi con về quãng thời gian cách xa con thế nào, con buồn vui ra sao. Mẹ chong mắt hàng đêm, chỉ sợ khi tỉnh dậy con đã lại xa xôi ngàn dặm...

Còn bố! Khi ấy, bố đã yêu con theo cách nhìn con như một chàng trai trưởng thành. Sợ khoảnh khắc con xa bố mẹ lại khó khăn, bố cố gắng giữ cho con tim mình khỏi xốn xang, loạn nhịp. Bố "mặc kệ" hai mẹ con chơi đùa. Bố ngồi xa xa nhìn ngắm con, thấy phập phồng trong yêu tin, thấy trập trùng nhớ thương giăng mắc. Bố cũng muốn ùa vào tíu tít với hai mẹ con nhưng bố lại lo con sẽ hụt hẫng vô cùng khi xa bố mẹ. Vậy nên bố đành giữ khoảng cách vừa đủ để cho con thấy tin cậy, vừa đủ để cho con thấy yêu thương nhưng cũng vừa đủ để chuẩn bị cho con tâm thế khi chia tay bố mẹ trở lại nơi con đang học. Hôm từ thành phố Agra ra sân bay, mẹ khóc suốt quãng đường mấy trăm cây số, con thì ngủ vùi trong lòng mẹ. Con vừa tỉnh dậy, bố bắt đầu trêu chọc con, trêu chọc mẹ để cả hai mẹ con cùng cười dù trong lòng bố như có hàng trăm ngàn nhát cắt. Con đáp lại bố bằng nụ cười hồn nhiên, bằng những cái "đá lông nheo" trêu mẹ. Lại cười. Lại vui. Lại quay đi lau nước mắt... Chia tay bố mẹ, con mạnh mẽ, dứt khoát lao vào dòng người đông đúc giữa phi trường New Dehli rộng mênh mông. Mắt không ngừng dõi tìm bố mẹ, tay con giơ hình chữ V thay cho lời con muốn gửi gắm. Bố đứng chôn chân, tim thắt nghẹn cồn cào. Tất cả những gì bố cố gắng "diễn" trong những ngày qua chỉ là để cho con yên tâm khi con một mình phải "làm cả cuộc chia ly". Bố đã yêu con như thế!

Bố hạnh phúc vô chừng vì con ở tuổi này đã nhìn nhận và thấu hiểu lòng bố. Con "đọc" được những gì bố gửi gắm nơi con bằng cách này hay cách khác. Con nghĩ về bố, lo cho bố, từ cái u bé con trên trán bố, từ giấc ngủ hàng đêm của bố. Và trong lòng con:

Chiều mùa đông trông ngóng
Con tựa cửa nhìn xa
Phía ấy là quê nhà
Là bố, là tất cả...

Với bố! Con cũng là tất cả, con trai yêu thương của bố!

Nhớ thương vời vợi

Tháng Giêng, tháng Hai về, bố nhớ con. Khi làn mưa phùn nhẹ nhàng mỏng mảnh giăng khắp đất trời, khi Tết ngập ngừng chạm ngõ, bố thường chở con bằng cái xe Dream cà rịch cà tàng dạo khắp phố phường. Không mặc áo mưa, con cứ để mưa bay ngang mặt man mát, dịu dàng. Con vòng tay ôm bố, đôi khi con lấy tay bấu vào bụng bố rồi cười như nắc nẻ: "Ông Khốt ta bít ơi! Bụng ông không phải bụng bia à? Sao ông không uống bia cho cái bụng này to ra như thùng nước gạo ấy. À, không phải, to như con voi con gấu ấy!" Rồi con cười vang phố. Những tiếng cười trong trẻo như những viên ngọc chạm xuống đường xuân lắc cắc, lanh canh. Bố "trả đũa" bằng cách quài tay ra sau, nhéo vào cái bụng bự thật là bự của con, cười to không kém: "Đây nè! Có ông chẳng uống bia mà bụng vẫn to bằng con voi con gấu đây nè. Ha ha!" Hai bố con đem niềm vui mùa xuân tràn trề trải khắp con đường ngập sắc hoa đào, hoa mai, hoa mận. Rồi hai bố con chọn cành đào, cây quất thật to, thật nhiều hoa về chơi trong dịp Tết. Mua xong, lại rủ rỉ bàn nhau về nhà sẽ nói giá giảm đi bao nhiêu cho mẹ khỏi xuýt xoa, thắc thỏm: "Lãng phí quá, lãng phí quá." Đã bàn tính rất kĩ, lên các phương án rất chi là chặt chẽ, nhưng về đến nhà mẹ chỉ cần hỏi đến câu thứ hai là các "bí mật" về giá cả bị đem ra ánh sáng hết. Mẹ rất có "nghiệp vụ" trong công tác điều tra. Mẹ tuyên bố sang năm sẽ không để cho hai bố con đi mua hoa nữa. Nói thế thôi nhưng rồi năm nào hai bố con cũng được nhận nhiệm vụ quan trọng này. Để cả Tết, mẹ chăm bón cây, hoa bằng tình yêu mãnh liệt và bằng cả sự xuýt xoa tiếc nuối số tiền hai bố con mua đắt. Con cứ chạy lăng xăng, ngó mặt vào mỗi nơi một tí, cười như suối, rộn rã, náo nức, tưng bừng. Bố không biết mưa và gió đem hơi xuân vào nhà hay chính nụ cười của con đã dâng tình xuân lên thao thiết. Vậy nên, bố nhớ con!

Tháng Ba, bố nhớ con! Con luôn rủ bố chuẩn bị những món quà mùng 8 tháng 3 cho mẹ thật độc đáo, chỉ có riêng con mới có. Từ đầu tháng, con đã nháy bố ra một góc thì thầm bàn bạc, hễ mẹ đi qua, con lại tỉnh bơ:

"La la la, ơ kìa Chiến, đi đồng về đấy à, vào đây em!" Mẹ lườm lại một cái rõ dài, cao giọng: "Chiến nào, ai là em, ai là Chiến." Mẹ vừa đi khỏi, hai bố con ôm bụng cười rũ rượi, đồng thanh: "Chiến nhở, Chiến nhở!" Mấy năm gần đây, mẹ mê mẩn cái vòng Pandora với những viên charm mà trong mắt mẹ, chúng là "đẹp vô đối". Bởi vậy, hai bố con luôn lùng sục mua tặng mẹ những viên charm ý nghĩa nhất. Khi thì là viên có khắc chữ "I love Mum" bằng các thứ tiếng, khi thì là hình máy bay với mong muốn mẹ sẽ được đi du lịch nhiều hơn. Vừa rồi, gửi quà về cho mẹ, con cũng tặng mẹ viên charm có hình trái tim kèm theo

dòng chữ: *Tặng "Chiến" cùng với tình yêu của em!* Tinh tế, sâu sắc mà cũng hài hước, cái thằng con trai tồ tẹt của bố. Thế đó, bố nhớ con!

Tháng Tư, tháng Năm bố nhớ con! Mỗi lần nhìn nắng mới lên như hoa cài lung linh sau song cửa, bố thường hát cho con nghe: "Tu hú kêu, tu hú kêu, hoa gạo đỏ, hoa phượng nở đầy ước mơ hy vọng..." Bố kể cho con nghe về những mùa hè tuổi thơ của bố với lưng trâu, với con cò chân lấm mộng mơ, về những trò chơi hồn nhiên khuấy động cả một thời niên thiếu và về cả những mối tình của bố. Con luôn cười ngả nghiêng trước những "chuyện tình" bố kể và con gọi chúng là: tình yêu bọ xít. Rồi con nói, sẽ mách mẹ cho coi, sẽ "bật mí" cho mẹ biết hết các cuộc tình nhiều không đếm xuể của bố. Rồi con lại hạ giọng, rù rì, thì thào: "Đàn ông phải thế, bố đừng lo!" Rồi cười rúc rích. Có lúc, thấy bố bần thần ngồi ngắm những cơn mưa đầu mùa hạ, con lặng lẽ đặt vào tay bố tờ giấy: "...Và mưa khơi dậy những kỉ niệm một thời nồng nàn. Lặng lẽ qua mưa, bóng dáng người xưa như thấp thoáng, ẩn hiện chợt xa chợt gần, như vừa e ấp bên nhau thoáng chốc người ngọc đã tan theo mưa, trôi mãi tận phương nào. Tèn tèn ten...!". Bố nhận tờ giấy con gửi, cười ngây ngất. Cái thằng, biết ngay mà, luôn trêu bố về độ "sến sẩm" mà con cho là cũng "vô đối" của bố. Thế nên, bố nhớ con!

Tháng Sáu, tháng Bảy, bố nhớ con! Xếp sách vở vào một góc, mấy tháng hè là những cuộc viễn du bất tận của bố con mình. Suốt từ Nam chí Bắc, bố đi đâu, con theo đấy. "Nhân tình" bé con của bố làm cho các chuyến đi đầy ắp dư vị ngọt ngào. Bố luôn ứa nước mắt khi nhớ lại nét mặt mừng rỡ, vẻ trầm trồ, ngạc nhiên, vui sướng của con khi bố gọi đồ ăn nhiều hơn, ngon hơn thường ngày hoặc khi bố cho con ở một khách sạn tươm tất. Bố lặng người khi nghĩ lại những cử chỉ xăng xái của con mỗi lần vào khách sạn. Con hăm hở hỏi giá rồi quay ra nắc nỏm: "Bố ơi! Đắt lắm, đi tiếp thôi, không duyệt, không duyệt." Con lo tốn tiền, con thương mẹ chưa được đi cùng, nên dẫu bố có cho ở khách sạn đẹp hơn, đắt hơn con cũng không đồng ý. Đối với con, chỗ ở chỉ cần tươm tất một chút đã là quá tuyệt rồi. Đi đến đâu, con cũng vồn vã chào hỏi mọi người. Bố cảm nhận cái không gian có bước chân con nhờ vậy mà nhẹ nhõm, an lành hơn. Bố nhớ hồi cùng con vào chợ Đông Hà, Quảng Trị. Không thể ngờ các cô bác bán hàng trong chợ lại yêu quý con dường ấy. Mọi người xúm lại, sờ đầu, sờ tay, xuýt xoa: "Răng mà giỏi rứa hè!" Con cười, con ôm từng người, con cảm ơn tấm lòng các cô bác. Rồi con nói tiếng Anh, con hát, con đọc thơ nao nức tặng mọi người. Trưa nắng Quảng Trị hấp xuống mái tôn chợ hầm hập. Mồ hôi con mướt mải dính bết tóc, má đỏ phừng phừng mà con vẫn cười rạng rỡ, nói say sưa. Lúc chia tay lưu luyến, có cô còn chạy theo giúi vào tay con cái áo phông và xởi lởi: "Bây cầm đi, cho cô vui." Con ôm cái áo vào lòng, mắt đỏ hoe. Vậy đó, bố cho con đến thăm mỗi vùng đất mới là để con thấy ấm lòng, để con biết cuộc sống quanh mình nhiều người tốt, nhiều người yêu thương con. Còn bố, bố nhớ con.

Tháng Tám, tháng Chín, bố nhớ con! Trung thu năm nào bố cũng tìm mọi cách để con được ngắm trăng. Mặc kệ mọi người chen chúc trong những con phố đông đúc, ồn ào, bố luôn gắng tìm cho con một khoảng không gian yên tĩnh để con tận hưởng vẻ đẹp thanh khiết của ánh trăng rằm. Sân thượng nhà mình, giàn hoa đã che kín hết nên cả nhà thường phải "vượt tường" sang nhà chú Vũ hàng xóm để ngắm trăng. Có lần vì ục ịch, ì ạch nên

trong lúc leo tường, con vướng phải dây thép cào chân tứa máu. Vậy mà con không hề kêu đau, vẫn vui cười, hát hò cùng cả nhà đến tận khuya. Nhìn vệt máu rỉ ra nơi chân con, bố thương ứa nước mắt. Con trêu bố: "Bố mít ướt hơn cả mẹ ấy." Rồi con tập tễnh chạy đi lấy băng vừa tự băng vết thương vừa nói: "Bây giờ con mới biết vì sao Hàn Mạc Tử lại nói trăng làm ta đau, bố ạ!" Cả nhà lại bật cười. Sau trung thu, bố lại rục rịch chuẩn bị sách vở cho con vào năm học mới. Từ khi con vào lớp Một, năm nào bố cũng tự tay mua cho con từng cuốn vở, cuốn sách, hộp bút... Bố lựa chọn bìa, nhãn vở và để dành đúng một ngày để bọc và ghi nhãn vở cho con. Bố làm tất cả những việc ấy với niềm hạnh phúc và tình yêu thương vô bờ bến. Bố mong hàng ngày con đến lớp, nhìn vào mỗi cuốn vở, con thấy dáng hình của bố, thấy tình yêu bố dành cho con. Ngày khai trường, năm nào cũng là cả bố và mẹ đưa con đến trường. Dù những lễ khai giảng bây giờ không còn dư vị thiêng liêng như ngày nảo ngày nào, nhưng bố mẹ vẫn cùng con náo nức đến trường. Bố luôn mua cho con chùm bóng bay để con thả lên trời với khát vọng bay bổng, trong sáng, đắm say. Và bố, bố nhớ con.

Tháng Mười, tháng Mười một, bố nhớ con! Tháng Mười có ngày lễ của mẹ và tháng Mười một có ngày sinh nhật bố nên con tất bật lắm. Con không thích quà mua sẵn mà thích tự tay làm nên những món quà theo sáng tạo của con. Năm nào con cũng làm bố mẹ ngạc nhiên và bất ngờ. Bây giờ, trên cánh cửa phòng ngủ, bố vẫn treo hình con gấu do con tự cắt. Con gấu ôm trái tim, trên đó có dòng chữ: "Con yêu bố!" Nét cắt vụng về, đơn sơ nhưng bố biết để làm được điều ấy, con đã mất nhiều thời gian, tâm huyết. Con đặt vào đó tình cảm hồn nhiên, âu yếm mà chan chứa của con. Đối với con, những ngày lễ, ngày sinh nhật là dịp để con được bày tỏ tình yêu thương của con với bố mẹ, với mọi người. Vậy nên con cứ đi ra đi vào, tất ba tất bật, con kê dọn góc này, trang trí góc kia. Con đăm chiêu suy tính, lựa chọn quà. Con nghĩ đến việc đặt đồ ăn. Con làm cho cả nhà cứ rộn rã, nôn nao như thể sắp diễn ra sự kiện gì đó trọng đại lắm. Con đi đến đâu, đồ đạc theo chân con rơi leng keng, lẻng xoẻng. Đôi khi hứng chí, con trèo lên cái ghế sofa ở tầng hai nhảy huỳnh huỵch mà theo lời con nói: Con phải nhảy thế để "thông báo" cho con mèo lười biết là con đang vui vì sắp sinh nhật bố. Nói xong con lại hổn hển nhảy tiếp. Thế nên, bố nhớ con!

Tháng Mười hai, bố nhớ con! Khi những tờ lịch cuối của năm gần hết, bố thường rủ con về quê. Bố dẫn con đi tảo mộ. Cho con tận hưởng cái không gian bảng lảng, miêng man của chiều cuối năm trên đồng quê lộng gió. Cho con ngửi mùi rơm rạ, mùi của những bông lúa còn sót lại trong rơm nổ lép bép khi khói đốt đồng dâng lên trong cái lạnh se se. Bố cho con ngửi mùi của bùn đất dọc bờ sông oai oải. Rồi hai bố con rúc rích kể cho nhau nghe kỉ niệm lần con bị sụt bùn ở rừng tràm Cà Mau. Hôm đó, cả người con ngập trong bùn. Con sợ hãi, quáng quàng gọi bố. Bố nhấc con lên, miệng cười mẹo mọ mà thương con đứt ruột. Để rồi mỗi khi có dịp qua vùng đất ấy, nhớ đến nét mặt lo sợ, hốt hoảng của con, bố lại thấy tim mình nghiêng đi một nhịp. Tháng Mười hai, bố cũng chuẩn bị sắm sanh quần áo Tết cho con. Bây giờ, quần áo mới không hiếm hoi như xưa nhưng bố vẫn muốn dành cho con niềm vui được mặc quần áo mới đầu năm. Mà phải là tự tay bố chọn. Bố mua vải, dẫn con ra hàng may. Cười với bác thợ may khi đo đến cái bụng bự, cái vòng tay con mập ú. Rồi hai bố con chở nhau về trong hơi xuân đã dâng ngập phố phường. Và bố, bố nhớ con!

Cứ thế, suốt 12 tháng, bố nhớ con. Suốt 365 ngày, bố nhớ con. Từng phút, từng giây, từng khắc, bố nhớ con! Bố nhớ con khi con còn ở gần. Bố nhớ khi con đã xa bố ngàn dặm. Nỗi nhớ thổn thức trong lòng. Ôi! Cái thằng con trai của bố. Cái thằng con tồ tẹt luôn ôm bố thật chặt mỗi lần đi học về. Cái thằng con hậu đậu luôn ép bố ăn thêm chút cơm trong mỗi bữa. Cái thằng con tổng ngổng tồng ngồng luôn thơm bố ngay cả khi có mặt người khác và khoái trí khi thấy bố cười rạng rỡ. Và bây giờ, khi xa cách bố nửa vòng Trái đất là thằng con luôn biết nghĩ, biết thương bố đến nhói lòng:

"Ngồi bên bố nắm bàn tay xương xẩu
Sao tay bố chai nhiều, bố ngủ có ngon không?"

Đọc câu thơ có câu hỏi đau đáu của lòng con, mắt bố ầng ậng nước...

Và bố, BỐ RẤT NHỚ CON!

Đóa hoa tình yêu

Con trai yêu quý của bố! Từ khi có con bên đời, thời gian của bố thấm đẫm vị ngọt ngào tựa mật ong, lành thơm như nước suối, hiền hòa như ban mai, dịu dàng như sương sớm. Và từ đó ngày mỗi ngày, bố lại được tận hưởng thêm những khoảnh khắc mà mỗi khi nhắm mắt lại, bố như mê đắm trong không khí rạo rực, say nồng.

Bố gọi là khoảnh khắc THẦN TIÊN giờ phút con chào đời. Ôi chao, bố khẽ vuốt ve từng ngón tay nhỏ xinh của con trong rợn ngợp niềm vui sướng. Thế là mình được làm bố! Bố khẽ thốt lên với vạn vật quanh mình. Cảm giác của một ông bố râu ria thô tháp nằm bên cạnh một thiên thần bé nhỏ thật ngạc nhiên và lạ lẫm. Bố những muốn bế con lên, chà chà, nựng nịu mà sợ làm con đau. Bố cứ rón rén như một người khổng lồ bước vào thế giới của các thiên thần. Bố lúng túng, bố ngơ ngác. Bố pha sữa cho con mà tay run bắn. Bố hồi hộp nhìn các y tá tắm cho con, tim cứ đập những nhịp đầy lo âu. Một người đã từng lên rừng xuống biển, rồi lặm lụi mò cua bắt ốc, bới đất nhặt cỏ, đi ngược về xuôi giờ trở nên vụng dại đến thế trước ánh mắt và cái miệng chúm chím bé xinh. Con cứ hồng hào trong tã. Đôi khi con o oe như gửi đến bố thông điệp rằng con đã đến đây và tất nhiên, con sẽ ở mãi bên bố. Với bố, tiếng o oe ấy chẳng khác gì những nốt nhạc. Đó là tiếng nhạc của sự sinh sôi. Tựa như lúc bố thức trong đêm nghe tiếng hoa quỳnh nở. Âm thanh lặng lẽ, khẽ khàng mà tinh khôi mê đắm. “Bố thấy trong lòng mình có một cây đàn. Bố đem cây đàn của mình ra hòa tấu với “tiếng nhạc u oa” của con muôn điệu. Bố tấu nhạc bằng đôi tay. Mỗi vòng ôm với con là một bản nhạc của ấm êm. Bố tấu nhạc bằng má. Mỗi lần kề má bên con là một bản nhạc của mềm mại, thơm hiền. Bố tấu nhạc bằng ánh mắt. Mỗi lần nhìn con là một bản nhạc của sáng trong, dịu mát.” Cứ thế, mỗi hơi thở, mỗi nụ cười của con đều mang đến những bản nhạc diệu kì. Bố lắng nghe bằng tất cả lòng yêu thương, trân trọng niềm hạnh phúc mà cuộc đời đem lại cho bố. Người ta quan niệm, mỗi đứa trẻ ra đời là có một bà Mụ đỡ đầu. Bố thầm cảm ơn bà Mụ tốt bụng đã đem thiên thần đến cho Bố, lành lẽ, dễ thương. Nếu bố có gặp bà Mụ đó trong cuộc đời này, bố sẽ không ngần ngại đến ôm choàng lấy bà và lạy tạ bà đã mang cho bố điều kì diệu. Rằng nhờ có bà, bố đã trở thành một ông bố vô cùng may mắn.

Bố gọi là khoảnh khắc THÂN THƯƠNG khi con lần đầu cất tiếng gọi Bố. Sau bao ngày chờ đợi, cái âm thanh gọi Bố phát ra thật tự nhiên mà cũng thật thiêng liêng. Buổi sáng hôm ấy, bố được nghỉ dạy nên ở nhà chơi với con. Hai bố con chơi ú òa, chơi trốn tìm. Khi nhìn thấy bố nấp trong cánh tủ, con lẫm chẫm chạy về phía bố, như mọi lần, bố giơ tay ra

đỡ. Và thốt nhiên, con nhoẻn miệng cười, con gọi Bố Bi bi! Ôi chao, bố mụ mị cả người. Cái miệng xinh và đôi mắt sáng trong, ngước nhìn bố trong niềm yêu thương và hạnh phúc. Buồn cười không chỉ gọi Bố ơi, con còn tự sáng tạo ra hai tiếng phía sau để kèm vào mỗi khi gọi: Bố Bi Bi. Là con nghĩ ra đấy. Bố chẳng hiểu vì sao. Bố đi tìm lời giải cho câu hỏi đó mà không có. Sau thì cả bố và mẹ đều thống nhất với lời giải thích theo kiểu "rất bố mẹ" rằng, con mong muốn mọi điều sẽ tròn, sẽ đẹp, sẽ lung linh như hòn bi ve bảy sắc mà bố vẫn thường cho con xem. Con mong bố sẽ như một viên bi để khi con cần, con có thể xòe tay là có. Đấy, biết ngay là bố mẹ chỉ nghĩ theo kiểu của bố mẹ thôi. Còn con mặc kệ bố mẹ nghĩ gì, con cứ cất giọng Bố bi bi ơi suốt cả căn nhà. Con thích thú khi thấy "quyền lực" từ giọng nói của mình. Con gọi là bố lên tiếng: "Bố đây này Nam ơi!" Thế là con cứ sử dụng quyền lực của con suốt cả ngày. Tội thân bố, bố như viên bi, lăn theo mãi những tiếng gọi thơ bé của con trong miên man niềm sướng vui. Cả nhà mình rộn rã trong tiếng gọi và lời đáp của con với bố. Bố thoắt thấy mình như trẻ lại. Thời gian không làm cho mình già nua mà ngược lại còn mang lại cho mình thật nhiều không gian để chiêm nghiệm, tìm con đường cho tình thương đi tới, khi bên cạnh mình bỗng có một thiên thần.

Bố gọi là khoảnh khắc DIỆU KÌ khi một chiều trong bệnh viện Nhi. Sau nhiều ngày mỏi mệt khổ đau đến tận cùng, hoang mang đến tận cùng và chịu đựng nỗi khủng khiếp đến tận cùng thì chiều hôm ấy là một buổi chiều cực kì đặc biệt. Khi ấy, bố đang dẫn con đi dưới sân bệnh viện. Bố nhớ đó là một buổi chiều đầy gió lạnh. Hai hàng cây trong sân bệnh viện đổ lá rào rào. Bố nước mắt lưng tròng thập thững bước theo con. Con cứ tíu tít, hồn nhiên chạy đùa chơi với lá. Bố đang chờ cuộc gọi từ mẹ. Chiều đó có kết quả xét nghiệm lại kể từ hôm con vào nhập viện. Bố không dám lên xem kết quả. Bố sợ mình không đứng vững. Bố nhờ cô bác sĩ quen xem giúp. Và rồi điện thoại đổ chuông. Tay bố lật bật run run. Bố nhớ là mình phải đứng tựa vào một gốc cây để nghe điện. Bố vừa bật điện thoại, đầu dây bên kia, giọng mẹ reo vang như thể muốn cả trời đất này nghe thấy: "Anh ơi, con bình thường! Bác sỹ bảo ở bệnh viện kia họ chẩn đoán nhầm. Bác sỹ nói vào làm thủ tục cho con ra viện". Bố như muốn vỡ cả tim. Bố cười, mẹ cười. Bố khóc, mẹ khóc. Cả hai cứ lu tu trong niềm hạnh phúc ngột ngạt cả con tim. Rồi bố chạy lại ôm thốc lấy con. Bố xoay con mấy vòng trên không. Bố bật khóc thành tiếng: "Con ơi, bố mừng quá!" Rồi trước con mắt ngạc nhiên của nhiều người, bố quỳ xuống đất, bố chắp tay lạy tạ Giời Phật, tổ tiên đã cho bố mẹ niềm vui quá đỗi lớn lao này. Bố bế con chạy cầu thang bộ lên 8 tầng bệnh viện, gặp mẹ con, cả nhà ôm nhau thật chặt đến không thở nổi. Cả đời bố, không khi nào quên giây phút diệu kì ấy.

Bố gọi là khoảnh khắc của TIN YÊU khi bố lần đầu tiên được dẫn con đi thi một kì thi chuẩn quốc tế về tiếng Anh. Khi ấy con lên sáu tuổi. Bố nhớ con mặc một cái áo trắng, thắt nơ đỏ. Con bé xíu như một cây kẹo. Trong cả phòng thi, con là nhỏ nhất. Thế mà con chẳng hề rụt rè, chẳng hề lo ngại. Bố ngồi đợi con ở phòng ngoài. Nhìn con điềm tĩnh đi vào một căn phòng lớn với các giám khảo nước ngoài, bố thấy mình trào lên những yêu tin. Trong giây phút ấy, những dự cảm trong bố như mách bảo bố rằng, trên con đường học hành dằng dặc của mình, con sẽ bước vào lộ trình ấy một cách đầy tin tưởng, tràn trề lạc quan và đam mê. Rồi con ra khỏi phòng thi, con tíu ta tíu tít kể cho bố nghe. Con nói giám khảo hỏi thế này, con trả lời thế này. Con diễn tả bằng điệu bộ, bằng nét mặt, bằng cái dáng vẻ lũn cũn, mập mạp khiến bố và các cô chú ngồi phòng chờ hôm đó không khỏi bật cười. Bố ôm con

vào lòng. Bố cà cà râu vào má con cho con nhột nhạt, cựa quậy. Bố thầm nói với con rằng: Cứ giữ mãi niềm vui và sự tự tin như vậy con nhé. Hãy coi mỗi cuộc thi là một niềm vui. Khi nào trong cuộc đời này người ta biết coi mỗi thử thách là một niềm vui, người ta sẽ dễ dàng bước qua nó. Con yêu à, hãy luôn nhìn cuộc sống, nhìn những thách thức mỗi ngày bằng con mắt mới hơn, lạc quan và hạnh phúc hơn.

Giữ mãi trên môi niềm vui và nụ cười của buổi thi hôm nay, con nhé. Và có phải vì hiểu lời bố nhắn nhủ hay không mà suốt từ đó đến giờ, con chưa bao giờ "sợ" hay buồn vì bất kì một cuộc thi nào cho dù kết quả có ra sao. Con luôn đón nhận mọi điều bằng sự hồn nhiên, bằng nụ cười, bằng những nỗ lực hết mình. Bố thật sự vui mừng vì điều ấy, con trai yêu quý của bố à.

Bố gọi là khoảnh khắc của HẠNH PHÚC khi mỗi lần đọc bài thơ mới con đăng trên Facebook của bố và mẹ. Con ơi, con không thể nào hiểu hết được cảm xúc của bố khi ấy. Vừa sung sướng, vừa ngạc nhiên, vừa ngỡ ngàng. Ôi cái thằng con trai lồ tồ của bố, tự khi nào lại làm thơ với những vần thơ đẹp, trong sáng và giàu cảm xúc đến thế. Mỗi câu thơ mở ra cho bố một cánh cửa của mùa xuân. Mặc dù nghiên cứu về ngôn ngữ nhưng bố dường như không quan tâm đến câu từ, đến nghệ thuật, bố chỉ đọc cái "tình" con gửi trong đó. Bố chỉ thấy một cái "tâm" trong veo bình an của con trước muôn vàn khó khăn thử thách. Bố chỉ thấy mênh mông là nỗi nhớ thương con. Nên với mỗi bài thơ của con, bố không biết viết comment gì. Bố cảm thấy mình mỏng manh và yếu đuối trước mỗi vần thơ con. Bố lặng lẽ đọc những dòng bình luận ân tình của mọi người dành cho con và lặng lẽ cảm nhận niềm hạnh phúc dâng lên khe khẽ. Con nói với bố rằng con sẽ chẳng thành nhà thơ đâu nhưng con muốn làm thơ để bố thấy là con yêu bố. Con thích sự súc tích trong ngôn ngữ của thơ ca. Ôi, cứ vậy đi con trai của bố. Con đã đem đến niềm vui lớn lao cho bố đó con à. Con có biết không, mỗi lần đọc thơ con, bố có cảm giác được sống những đêm mùa hạ ở thôn quê, bố đón trăng lên. Không khí ngoài trời mát dịu, thanh tân. Trăng rót từng giọt ánh sáng và bố thấy tâm hồn trở nên trong vắt. "Ánh trăng" thơ của con cũng vậy. Nó khiến bố được bình an. Con thành tri kỉ của bố, như Tử Kì hiểu tiếng đàn của Bá Nha vậy. Hôm nhận được bài thơ *Ru bố* của con, khi ấy bố mẹ vừa bước chân vào siêu thị. Mẹ gọi bố giọng run run: "Có bài thơ mới của con!" Bố mẹ dừng lại, đọc cho nhau nghe, nhìn nhau nước mắt lưng tròng. Rồi bố mẹ không mua sắm gì, quay xe về luôn nhà. Trong không gian tĩnh lặng nơi phòng đọc của nhà mình, lại cùng nhau đọc, lại ràn rụa... Cảm động đến khôn cùng. Còn hôm kia, khi bố đang rong ruổi trên quãng đường từ Cần Thơ đi Trà Vinh, bố lại nhận được bài thơ con viết tặng chuyến công tác xa của bố. Bố lẳng lặng "cất" nước mắt vào lòng thẳm sâu, cảm nhận cái dí dỏm, hài hước mà ắp đầy yêu thương với gia đình mình của con. Trên suốt quãng đường dằng dặc, bố mở ra rồi đóng vào, đọc đến hàng trăm hàng nghìn lần những lời thơ của con. Và bố thấy mình như đang được "đập cánh giữa không trung", bố được "tao ngộ" với con trai của bố. Khi ấy, bố chỉ ước có con ở bên để cắn cho con một cái. Cho bõ nhớ mong, cho bõ thèm thuồng và cho bõ yêu thương.

Con trai của bố, còn rất nhiều, rất nhiều những khoảnh khắc dịu dàng ngọt ngào như thế mà con mang lại cho bố.

Những khoảnh khắc đó với bố cũng giống như người đang đi giữa mênh mông đồng nước bỗng bắt gặp một bông hoa vàng nhỏ xíu nở xòe óng ánh dưới ánh ban mai. Bố đứng trước bông hoa nhỏ để thấy lòng mình thăng hoa trong miên man yêu thương. Bố gọi hoa đó là hoa tình yêu.

Cảm ơn con yêu dấu, ĐÓA HOA TÌNH YÊU của bố!

Xuân về nhớ con

Năm nay, bố đón Tết trong tâm trạng thật lạ. Có chút gì như bâng khuâng, chống chếnh, buồn thương xen lẫn âu lo. Cảm giác phức hợp ấy cứ lâng mâng, lúc cuộn lên da diết, khi trầm tư lắng đọng. Tất cả đơn giản chỉ vì thiếu vắng một người, đó là CON TRAI của Bố.

Từ khi có được hạnh phúc làm cha, đây là mùa xuân đầu tiên, bố đón Tết mà không có con bên cạnh. Chao ôi, quả là khó khăn biết chừng nào!

Những tháng ngày vắng con vừa qua, bố đã gắng tập cho mình quen với cảm giác trống vắng. Vậy mà đến ngày Tết, những gắng gỏi của bố dường như không còn phát huy tác dụng. Tết là khoảng thời gian để sum vầy, đoàn tụ. Cứ nhìn dòng người hối hả ngược xuôi, vặn vẹo, méo mó, nhồi nhét trong những chuyến xe lặc lè để được về nhà thì biết. Ai cũng khát khao đoàn viên, sum họp. Và chính trong cái guồng quay của sự trở về ấy, nỗi nhớ Con trong Bố trào lên tha thiết hơn bao giờ hết.

Bố NHỚ con những ngày giáp Tết. Từ lúc bắt đầu được nghỉ Tết, bố đã hăm hở chở con rong ruổi khắp các nẻo đường hòa trong không khí rộn ràng sắm Tết của mọi người. Con "tư vấn" cho bố xem cần mua sắm gì. Con cười như nắc nẻ mỗi khi nghe bố mặc cả nhưng rồi lại giục bố mua đúng giá người bán nói. Bố luôn tặc lưỡi: "Mình trả thêm để người ta có thêm tí Tết mà con". "Thêm tí Tết" là cụm từ bố con mình dùng nhiều nhất trên khắp nẻo đường xuân. Hễ bố dừng xe định mua là con níu áo, nháy mắt: Bố ơi "thêm tí Tết". Và bố hiểu ý liền. Cả hai bố con cười ngất ngư. Đi chợ hoa, bao giờ con cũng thích bố mua tặng mẹ cây lan hồ điệp như tên gọi của mẹ. Mà con thì "kĩ tính" vô cùng. Con phải chọn cây có thật nhiều cành, nhiều hoa, nhiều nụ. Bố cứ vừa dừng xe trước hàng hoa nào, con đã lật bật chạy vào nhìn ngắm, phân tích, chọn lựa. Cái dáng ục à ục ịch, nụ cười tươi rói, cái nhíu mắt, điệu chun mũi và cái giọng nói liến láu của con giữa đường hoa làm mùa xuân trong lòng bố dâng lên ngây ngất. Thoắt nhiên, lúc ấy bố thấy thế giới này sao mà đẹp, mà rực rỡ lung linh quá. Thế giới luôn ẩn chứa những điều tuyệt vời mà con là một trong những gì tuyệt vời nhất. Hãy nghĩ tới mùa xuân! "Công bằng và hồn nhiên, mùa xuân chạm ngõ hết thảy mọi nhà." Mùa xuân dâng cho chúng ta cả một bầu trời đầy hương sắc. Mỗi chúng ta chỉ cần nở nụ cười là đã góp thêm một điều tuyệt diệu để tận hưởng mùa xuân. Khi ấy, bố hiểu ra rằng điều tuyệt diệu ấy có tên gọi thật bình dị: Sống thảnh thơi, an nhiên. Hãy an nhiên cùng mùa xuân diệu huyền, con trai nhé!

Những ngày giáp Tết này, bố thường lang thang một mình. "Hoàng Hoa Thám, chợ Bưởi

chắc giờ đông đúc lắm", bố lẩn mẩn, lẩn thẩn đọc thơ con mà lòng buồn vời vợi. Không có con, mọi thứ xung quanh sao "nhạt" quá con à. Dừng lại mua gì, bố lại nôn nao nhớ đến lời nhắc "thêm tí Tết" của con. Khác với mọi năm, Tết này, bố mua bụi mai màu đỏ mà không phải hoa lan hồ điệp. Chậu mai có năm gốc, hoa đỏ như son. Từng chùm hoa bung nở khoe sắc rực rỡ. Cánh hoa mỏng mảnh hệt như làn môi son thiếu nữ. Bố nương vào cái chúm chím, cái nồng nàn đằm dịu của cây để phần nào nguôi đi nỗi nhớ con mà dường như không phải thế. Trong cái rét đìu hiu chiều cuối năm, bố thơ thẩn cạnh gốc mai rồi bất giác thấy mình giống con cò ngồi trông đồng chiều cuống rạ khắc khoải nỗi niềm. Cánh trắng thân cò chở nặng khát khao và vời vợi nỗi buồn. Bầu trời rộng lắm. Và con thì quá xa xôi. Bố cứ bần thần lùi lụi trong những ngày cuối năm trôi qua chầm chậm ngang con ngõ nhỏ nhà mình như thế đó Nam à.

Tết này, bữa cơm tất niên cũng diễn ra lặng lẽ. Bố đã cố gắng ồn ào hết mức có thể để khỏa lấp nỗi thiếu vắng con nhưng không ngăn nổi nỗi NHỚ cứ dâng đầy, dâng đầy. Mẹ con sắp mâm cơm mà mắt ầng ậng nước. Mẹ bảo, mục tiêu của Tết năm nay đối với mẹ là không rơi nước mắt vào lúc giao thừa. Bố cố tỏ ra gắng gỏi mà lòng thì chao ôi là chống chếnh...

Mọi năm, bữa tất niên nhà mình bao giờ cũng rộn rã với đủ loại âm thanh. Tiếng chạm ly lanh canh. Tiếng băm chặt tay năm tay mười của mẹ dưới bếp côm cốp. Tiếng bố giục giã mọi người nhanh tay cho kịp giờ đặt mâm cúng trung thiên. Và trên tất cả là tiếng cười của con lanh lảnh như những giọt xuân trong veo. Con đùa với em Hùng, em Thư. Con tíu tít trò chuyện cùng bố mẹ, hỏi han ông bà. Con chạy lăng xăng nơi này nơi nọ. Con hít hà. Con nắc nỏm. Không gian ngập tiếng con. Rồi khi giao thừa đến, con cùng bố đứng giữa sân thượng lầm rầm khấn nguyện cho một năm mới an lành. Bố hạnh phúc vô biên vì khi vừa khấn xong, quay lại đã thấy con đứng đằng sau. Bố ôm chặt con và mẹ vào lòng. Trên góc vườn nhỏ sân thượng, hoa khe khẽ nở thơm đêm trừ tịch lao xao, nhè nhẹ. Bố khẽ nhắm mắt đắm mình trong ngào ngạt hương trầm mà tưởng như đang được trò chuyện với những ông Quan hành khiển bay ngang trời huyền ảo. Bố thấy lòng dâng lên những xôn xao. Phút tĩnh lặng mà nao nức ấy vấn vít nối xa và gần, nối cháu con với tổ tiên gia tộc. Và gương mặt con bừng sáng hân hoan. Thật không gì đẹp hơn thế!

Tết này, bố không được đi may quần áo cho con. Ngày thường quần áo mới cũng không thiếu nhưng bố vẫn thích cảm giác được dẫn con đi may quần áo vào những ngày giáp Tết. Để rồi con hồi hộp ướm thử quần áo trước lúc giao thừa. Bố sẽ treo gọn ghẽ, thẳng thớm bộ quần áo ấy để sáng mùng Một con sẽ mặc về quê chúc Tết họ hàng. Bố muốn con, à mà không, là chính bố được sống lại thời ấu thơ của bố. Khi ấy, cả năm bố chỉ mong ngày Tết được mặc bộ quần áo mới. Bố mê tít cái mùi vải chưa giặt còn nguyên mùi hồ nồng nồng. Bố cứ hít mãi, hít mãi. Sáng mùng Một, bất kể thời tiết năm đó thế nào, bố cũng sẽ mặc bộ quần áo mới gồm cái quần đũi và áo sơ mi rộng thùng thình chạy ra đình làng chơi bi, chơi pháo tép. Hương pháo quấn quyện khắp đình làng thấm đẫm cả một bầu trời mênh mang ngày đầu năm tươi tốt, thấm luôn vào bộ quần áo mới tinh của bố. Bố như mê đi vì xuyến xao, sung sướng.

Những ngày cuối năm của Tết này, mỗi lần đi ngang qua nhà may ấy, bố cắm cúi phóng

băng băng, thấy tim mình nhói lên những nhịp đập cồn cào. BỐ NHỚ CON!

Nỗi NHỚ con đằm sâu, da diết nhất là vào ngày đầu xuân khi ông ngoại con lên "xông phòng" làm việc cho bố. Mọi năm, con luôn xăng xái đi cùng ông. Con hớn hở leo lên cả sáu tầng nhà, rồi tíu tít vào phòng bố. Con ăn kẹo, con uống rượu vang, con nao nức chúc bố một năm mới công việc thuận lợi, hanh thông. Con ngó chỗ này, con nghiêng chỗ nọ... Rồi sau đó ông và bố và con nắm tay nhau "du xuân" sang tòa nhà Indochina đối diện. Hương mùa xuân cứ ngờm ngợp trong từng bước chân sáo của con.

Năm nay, ông ngoại và bố ngồi lặng lẽ. Vẫn là sự ấm áp giao hòa tình cha con nhưng sao thấy trống vắng quá. Xen giữa tiếng nói, tiếng cười là những khoảng lặng dành cho nỗi nhớ. Cả ông và bố đều không nhắc tới con mà trong lòng "đầy con".

Con trai à! Cuộc sống tựa hồ một trường học mà Tạo hóa chính là người thầy. Tạo hóa bày ra những "lớp học" đầy thú vị, đặt ra những vấn đề thật hóc búa để ta học hỏi và trưởng thành. Đôi khi, lớp học chỉ như một cái bàn cờ để ta vừa chơi vừa học. Và bố luôn là người "chơi cờ" khó tính. Bố cằn nhằn, bố than thở, bố xét nét con. Vậy mà may thay, người chơi cùng với bố là con lại quá đỗi tuyệt vời. Con cứ trong veo, cứ lành ngoan, thánh thiện. Ngay cả khi bố cáu bẳn đến khó chịu, con vẫn cười xòa kéo bố về với một không gian không thể mát dịu hơn. Bố NHỚ con đến thắt lòng.

Con trai của bố! Nhờ có con, bố hiểu BÌNH AN là gì và thấy tâm hồn mình từng ngày trẻ lại. Trước ánh mắt và nụ cười con, những ưu tư, lo lắng trong lòng bố nhanh chóng tan ra thành những sợi khói mỏng manh.

Có lúc bố nghĩ mình đã thật phung phí những ngày tháng khi có con ở bên. Nhưng không, khi trong lòng có Bình an thì quá khứ hiện về chỉ là những giọt sương trong vắt. Trong vắt ánh mắt, trong vắt nụ cười và trong vắt tâm hồn con để năm tháng luôn đong đầy hạnh phúc.

Tết rồi cũng qua, tất cả lại trở về với nhịp sống thường ngày. Bố lại đến cơ quan và trở về nhà mỗi ngày, dòi dõi tìm bóng dáng con yêu thương trong *"Ngôi nhà nhỏ có giàn hoa giấy/ Bếp thơm chiều mẹ nhóm lửa thanh thao"*.

Và Bố đợi CON về! Con trai yêu thương của Bố!

Người bạn trọn đời

Người ta nói, con gái là "người tình kiếp trước của bố". Thế còn con trai thì sao? Con trai chính là người bạn vong niên của bố hiện hữu ở kiếp này.

Là BẠN nên con trai rất hiểu bố. Bố ốm mệt, chưa cần kêu ca, con trai đã xuýt xoa: "Bố sao vậy bố?" Bố mất ngủ, hay mê man, mỗi sáng thức dậy, con trai chạy lăng xăng: "Bố ơi, đêm qua bố ngủ ngon không? Sáng nay bố ăn gì hả bố?"

Là BẠN nên con trai rất thông cảm và luôn sẵn lòng thể tất cho bố. Đôi khi bố khó tính, bố càu nhàu, gắt gỏng, con trai ngồi im, mắt rân rấn. Chỉ im lặng thôi. Qua cơn nóng giận, bố thấy tim mình mềm nhũn trong nỗi yêu thương, trong niềm ân hận. Nhưng con trai chưa bao giờ giận bố. Chỉ một lát sau, con lại sà vào lòng, gại gại vào chân bố như muốn nói: Nào, bố nguôi giận chưa, bố con mình làm hòa nhé. Và chỉ cần bố vòng tay ra chạm vào mái tóc con là con trai sẽ đổ nhào nằm gọn trong lòng bố. Những lúc đó, bố ghì lấy con, ngực cồn cào niềm thương yêu khôn tả. Bố ngại lắm, chẳng dám nhìn vào mắt con đâu nhưng bố biết, ánh mắt ấy ngập tràn niềm cảm thông và sẻ chia ấm áp.

Là BẠN nên con trai rất tâm lý với bố. Biết bố thích xem phim truyện kinh điển của Việt Nam, con trai luôn ngồi xem cùng bố. Dù bố biết, đó chẳng phải là sở thích của con. Thi thoảng, con lại hỏi bố: "Thế bố xem phim này lúc bố mấy tuổi hả bố?" "Bố xem ở đâu?" Chao ôi, những câu hỏi giản đơn mà gợi lên trong lòng bố biết bao nhiêu là kỉ niệm thân thương. Bố chỉ chờ có thế để ôm con vào lòng rồi thủ thỉ cho con nghe về tuổi thơ gian khó mà kiêu hãnh của bố. Này nhé, bố luôn xem ở sân đình, khi bố còn nhỏ xíu xìu xiu. Hồi ấy đói kém lắm nên trẻ con đều còi cọt như nhau. Có khi bố chỉ to bằng cái đùi của con thôi này. Bố vỗ đồm độp vào cái đùi chắc nịch của con khiến con cười khanh khách, nắc nỏm: "Rồi, con biết rồi, rất bé, sao nữa hả bố?" À, bố kể tiếp đây. Mỗi dịp có phim về chiếu ở đình làng là bố vui như có con chim sáo nhảy trong lồng ngực. Chỉ cần nghe tiếng loa phóng thanh: A lô! Bà con chú ý, tối nay sẽ chiếu bộ phim "Vĩ tuyến 17 ngày và đêm"... là đầu óc bố như để trên mây. Bố cắt cỏ thật nhanh. Bố cho lợn ăn như máy. Bố rửa bát như phóng tên lửa. Bố xay thóc như điện. Hihi, tất cả đều thật nhanh để có mặt ở sân đình càng sớm càng tốt. Khi trên sân mới chỉ lác đác lũ trẻ cùng tuổi, bố đã chọn được chỗ ngồi gần với màn ảnh nhất, rồi rải chiếu đặt gạch xí chỗ. Và đêm xuống, khi cái máy chiếu phim cổ lỗ quay xè xè, màn hình hiện ra màu trắng sáng diệu kì là bố như bị mê hoặc. Vậy nên bố "ngưỡng mộ" luôn cả người chạy máy nổ. Lúc ấy, chú trở thành người có "quyền lực" lớn

lao, nhất là khi có tiếng loa nhắc nhở: "Đề nghị đồng chí máy nổ tăng thêm 10v điện." Chà chà, sau câu nói đó, màn hình sáng rực rỡ lên. Bố như nuốt lấy từng lời thoại trong phim. Bố hồi hộp theo dõi từng cử chỉ của những nhân vật mà bố yêu thích. Khi phim hết, cái ánh sáng màu nhiệm từ màn hình vụt tắt, mọi người í ới gọi nhau ra về, bố vẫn còn ngồi mãi, ngồi mãi. Sân đình lồng lộng gió, thăm thẳm, vằng vặc đêm sâu. Bố lặng lẽ tiếc nuối... Đêm đó và nhiều đêm sau nữa, hình ảnh trong bộ phim ấy cứ tua chầm chậm trong đầu bố. Nhiều khi, bố đóng giả các nhân vật trong phim để diễn lại "như thật". Kì lạ là bố nhớ rất rõ các lời thoại trong phim nên cứ "bắn" lèo lèo. Đậm sâu và thân thương là thế nên mỗi lần xem lại cùng con là bố như được thở những nhịp thở nóng hổi cùng những ngày tháng thần tiên tưởng đã lùi xa lăng lắc. Con trai nghe xong lặng lẽ ôm chặt bố. Bố hiểu đằng sau cái ôm ấy là sự lắng dịu trong trẻo của tâm hồn khi con được trở về với ấu thơ của bố. Bố cùng con thì thầm giao hòa trong tiếng bước chân của đêm rì rào ngoài cửa.

Là BẠN nên con trai luôn về một phe với bố. Trong mọi cuộc tranh luận giữa bố với mẹ, bất kể nội dung gì, con đều ríu rít: "Bố đúng, bố đúng, con thừa nhận." Nói xong con cười như ngô rang lách tách, lách tách. Mắt con nheo nheo nhìn mẹ như trêu chọc. Mẹ lườm con rồi dọa: "Tối nay đi ngủ đừng hòng ôm mẹ nhé." Thế là con sẽ ngã uỵch vào lòng bố: "Mẹ ơi, con không cần đâu, có bố ôm con rồi." Bố ùa theo: "Đúng đúng, cần gì, bố ôm nhỉ, người bố thơm như mít." Rồi hai bố con cười vang nhà. Bây giờ khi con đi xa, mỗi lần bật skype nếu có cả bố và mẹ, con lại nheo mắt trêu: "Yêu bố thôi, không yêu "bạn Khh"(1) đâu!" Rồi con xốc ba lô lên vai, cười toe chào bố mẹ để nao nức đến trường. Màn hình tắt, bố bần thần ngồi lại trong miên man trống vắng và thương nhớ thắt lòng.

Là BẠN nên con luôn chia sẻ những "bí mật" với bố. Con kể với bố về "sự tích" cái vết sẹo ở chân con. Mẹ thì không được nghe đâu vì thể nào mẹ cũng càm ràm, cũng trách móc, cũng xuýt xoa. Còn bố, khi con vừa kể xong, chưa kịp phản ứng gì, bố đã cúi xuống thơm thật nhanh vào vết sẹo ấy. Rồi bố chìa tay, chìa chân chỉ cho con xem những vết sẹo còn "kinh khủng" hơn của bố. Bố gọi đó là "những tấm huy chương của người đàn ông" là những chứng nhận đánh dấu sự trưởng thành. Vậy nên, có gì phải lo lắng. Con nghe xong thì "khoái" lắm, con bảo: "Đúng rồi, có sao đâu bố nhỉ." Hai bố con cứ rúc rích mãi những chuyện "con con" như thế. Con còn kể về những bạn cùng lớp, những bạn gái nào con "hơi cảm nắng". Thế là bố được thể, bố sẽ tộc tệch những "chuyện tình" của bố. Hồi bằng tuổi con chứ mấy, bố đã được một cô bạn gái viết trong cuốn sổ tặng bố câu thơ: "Tình chỉ đẹp khi còn dang dở" nhân dịp bố xa nhà đi học trường chuyên. Bố cứ băn khoăn mãi: Ơ cái bạn này lạ thật. Tình đã dang dở còn đẹp cái nỗi gì. Đấy con xem, bố ngờ nghệch lắm, có biết gì đâu nên bố toàn là "bị yêu" thôi. Con nhiệt liệt: "Vâng vâng, đúng quá còn gì, bị yêu, bị cưới, khổ quá, khổ quá." Âm ĩ những tràng cười vui bất tận trong tiếng hắng giọng của một ai đó nghe rất chi là "có vấn đề".

Là BẠN nên bố con mình được giãi bày cùng nhau, được vụng dại cùng nhau, được bênh vực cho nhau. Là BẠN nên bố con mình được vui buồn cùng nhau, khóc cười cùng nhau và thấu cảm cùng nhau. Là BẠN nên bố con mình được mơ ước cùng nhau, khát vọng cùng nhau và nối dài những đam mê cùng nhau. Là BẠN và mãi mãi là BẠN để lúc nào và bất kì ở đâu cũng luôn có nhau. Bởi chỉ có thể là BẠN tri kỉ tri âm mới viết tặng nhau những câu

thơ:

Song thưa nắng đã đan cài
Con ôm bố suốt dặm dài bố ơi!

Bố cũng ôm con, người BẠN trọn đời của bố!

Nói với con về tình yêu

Ngày trước bố không thích ăn vặt. Đối với bố, ăn uống phải thành bữa thành giờ chứ không cái kiểu lắt nha lắt nhắt chốc lại củ khoai, chốc lại cái ngô, chốc nữa lại ốc luộc. Vậy mà bây giờ, bố cũng bị "lây" thói quen ăn vặt của mẹ vì bố sợ mẹ ăn một mình sẽ buồn. Bố thường đặt mua hạt dẻ cho mẹ vì mẹ mê món này từ khi con còn nằm trong bụng. Trời mùa đông Nhật Bản lạnh tái tê, cứ đến 9h tối là mẹ con lại "lên cơn" ghiền hạt dẻ. Thế là bố khoác áo, đội mũ trùm như Ninja đi mua. Mua quen đến nỗi ông bán hạt dẻ còn cố tình đẩy xe dạo gần hơn đến cửa nhà mình để bố khỏi mất công đi. Và bây giờ vẫn vậy. Bố tìm trên mạng những nơi bán hạt dẻ Nhật ngon để đặt mua. Khi ngồi tha thẩn ăn như một con mèo, mẹ con lại chìa ra mời mọc bố để có "đồng đội" ăn cùng. Thành ra bố cũng "nhiễm" thói quen ăn uống lách rách đó. Rồi hạt hướng dương, hạt dưa, hạt bí. Nhà mình chẳng khác gì trại nuôi sóc. Bố cứ lụi hụi đi nhặt vỏ các loại hạt. Nhưng mà bố cũng thấy vui!

Ngày trước, bố rất ghét Facebook. Trời ơi, tốn thời gian gì đâu. Rồi suốt ngày bấm bấm, viết viết, xóa xóa. Lại còn ảnh nữa chứ. Toàn những ảnh mà xem xong không hiểu mình đang xem diễn viên nào. Nhưng mẹ con cứ gạ gẫm, động viên bố. Mẹ nói hay lắm, nhiều bạn bè lắm, nhiều thông tin thú vị lắm. Rồi lập Facebook cho bố, dúi cái password vào tay bố nói làm thế này, thế này, thế này. Bố miễn cưỡng nghe theo để theo như mẹ nói: "Mẹ có thêm một bạn trong danh sách bạn bè." Rồi bố mẹ thành "bạn", rồi có nhiều bạn chung. Rồi mẹ luôn nhắc bố viết bài đi cho mẹ đọc. Rồi dần dần bố cũng thấy vui!

Ngày trước, bố rất ghét đi mua quần áo. Bố ăn mặc xằng xịt, có gì mặc nấy. Con nhà nông mà. Thói quen chân lấm tay bùn, chân đăm đá chân chiêu ngấm cả vào máu rồi. Nhưng mẹ phê bình ghê lắm. Mẹ nói sao lại tự làm khổ mình thế. Và mẹ lôi kéo bố vào các cuộc sắm sanh quần áo. Mẹ dẫn bố đi chọn, đi thử, đi mua, toát cả mồ hôi. Những lúc ấy, trông mẹ bừng sáng niềm vui. Mẹ lựa lựa, ngắm ngắm, đắn đo, suy tính. Mẹ nắc nỏm khen, mẹ hớn hở dẫn bố từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Và rồi bố cũng thấy vui!

Ngày trước, bố rất ngại đi chơi xa. Bố thích có thời gian tĩnh lặng để đọc sách, để lẩn mẩn làm cái này cái kia. Nhưng mà mẹ lại thích đi tham quan. Mẹ lên mạng tìm lịch trình các chuyến đi. Mẹ đặt vé, đặt phòng. Mẹ đi chơi thì kì cục lắm. Đi xong về thì chỉ một thời gian ngắn sau lại ngồi ngẩn ra hỏi: "Thế mình đã đi chỗ... chưa nhỉ!" Cái chỗ mẹ hỏi chính là địa điểm mà bố cho mẹ đến thăm trước đó chưa lâu. Thế là bố lại phải gợi lại kỉ niệm này, kỉ niệm kia ở cái địa điểm mẹ vừa hỏi. Mẹ lại à lên như Columbo tìm ra Châu Mỹ. Và lại

mướt mải tìm chỗ đi cho lần sau. Lại quên. Lại hỏi. Bố cứ cuốn theo những chuyến đi đó với một trọng trách là ghi nhớ để nhắc lại nếu mẹ lỡ quên. Nhưng mà bố cũng thấy vui!

Ngày trước, bố không thích hoa hoét. Nhìn ngắm thì cũng thích còn để mua về cắm là một chuyện gì quá xa xỉ với bố. Nhưng mà mẹ lại mê hoa. Mẹ có thể ngồi hàng giờ ngắm một lọ hoa loa kèn nở. Mẹ đi lên, đi xuống, đi ngang, đi dọc quanh cái lọ hoa và không ngớt lời xuýt xoa, trầm trồ, như thể trước mặt mẹ là cả một rừng hoa chứ không phải chỉ là một cái lọ hoa nằm chỏng chơ giữa bàn. Mẹ khen mãi nên bố cũng thấy đẹp, thấy nhà có lọ hoa cũng thêm phần sống động. Thế là bố thi thoảng lại mua hoa về cắm. Cô bán hoa hay nhìn bố lóng ngóng chọn hoa và tủm tỉm cười. Cái cô bán hoa ở gần chợ Nghĩa Tân mà bố con mình thường ra đấy mua ấy, con nhớ chứ. Và mỗi ngày lễ, Tết, cô hiểu ý bố nên luôn cắm trước cho bố một lẵng hoa lan hồ điệp. Và bố cũng thấy vui!

Ngày trước, bố không thích nhạc Trịnh lắm. Bố hay buồn, hay ngẫm ngợi ưu tư nên bố sợ nhạc Trịnh làm bố thêm yếu mềm. Nhưng mà mẹ con thì mê nhạc Trịnh như điếu đổ. Mẹ nghe từ ngày này sang ngày khác, hết bài này sang bài khác. Mẹ nghe đi nghe lại, lẩm nhẩm hàng giờ. Và bố bắt đầu thấy cái hay của nhạc Trịnh. Bố thấm cái hồn phiêu du chìm nổi qua những ca từ lắng buốt, đẹp và buồn. Bố đi tìm bối cảnh ra đời của những bài hát nhạc Trịnh để trò chuyện với mẹ con. Bố tìm mua tất cả những cuốn sách có thủ bút của nhạc sỹ tài ba họ Trịnh để tặng mẹ. Và rồi bố cũng thấy vui.

Ngày trước, bố rất ghét... Và bây giờ bố thấy vui...

Điều gì có thể làm thay đổi bố đến thế? Con yêu ơi! Tất cả là bởi sự thương yêu sẻ chia đồng cảm. Và bởi có con "bắc nhịp thương nhịp nhớ".

Tình yêu là thế đó con. Nó gần gũi hiện hữu hàng ngày. Không bằng những lời cầu kì hoa mỹ, nó giúp ta nghĩ về nhau và sống cho nhau. Nó có thể khiến ta hy sinh những sở thích của bản thân để trân trọng những gì thuộc về nhau. Cũng như cách mà mẹ con lặng lẽ dành những gì tốt đẹp nhất cho bố, cho những gì thuộc về bố.

Con ơi! Rồi con cũng sẽ yêu một người. Rồi con cũng sẽ thay đổi để con có được trọn vẹn niềm hạnh phúc. Bố tin tình yêu sẽ mang đến những điều đẹp đẽ cho nhau và cho cuộc đời này.

Bố nhớ câu chuyện về Hoàng tử bé: Hoàng tử bé sống trên một tinh cầu nhỏ, nơi có những hạt cây bao báp, chiếc ghế con để ngắm mặt trời lặn, khi hoàng hôn lặng buông. Rồi một bữa có đóa hồng đỏng đảnh và kiêu kì xuất hiện. Theo yêu cầu của nàng hoa, hoàng tử đã chăm sóc, bắt sâu, tỉa cành, đã dành những yêu thương nhẹ nhàng và nâng niu, đã lắng nghe nàng than thở và phàn nàn, đã cùng nàng ngắm bình minh. Nhưng rồi hoàng tử thấy mệt mỏi. Và chàng bỏ ra đi. Trong hành trình đó, chàng đã được nghe lời khuyên của Cáo, rằng có những thứ chỉ có thể cảm nhận bằng tim chứ không thể bằng mắt thường. Rằng đóa hoa hồng của chàng là duy nhất. Rằng chàng cần quay trở lại để bảo vệ nàng hoa.

Vậy đó con, hãy đừng là chàng hoàng tử bé không nhận ra giá trị của tình yêu đích thực.

Hãy nhớ về tình yêu đích thực và duy nhất, hãy nghĩ về những gì rất đỗi đời thường! Bởi những thứ đời thường ấy hoặc có thể nuôi sống tình yêu nhưng cũng có thể giết chết tình yêu.

Và có thể bởi bố đã thay đổi, nên bố mới được nhận lại thứ tình yêu trong lành thuần khiết mà con trai đã dành cho bố thế này:

Tình yêu nồng nàn da diết
Chỉ là của riêng bố thôi.

Kỉ niệm ngày Trịnh đi về cõi phiêu bồng, bố bỗng thấy tim mình thênh thang trong nỗi nhớ thương...

Có bố mẹ già trong nhà

Có bố mẹ già trong nhà, mình bỗng nhiên thành đứa trẻ. Đi làm về, nóng quá, cởi trần trùng trục, mẹ thấy thế la lớn: "Mặc áo vào con ơi," rồi "mày cởi trần ngồi quạt thì cảm đấy con à." Hơi hu hi là bố mẹ sốt sắng, "sao thế con, sao thế con." Chỉ nghĩ thôi đã thấy vui lòng.

Có bố mẹ già trong nhà, là có hơn bất cứ bài học nào để dạy cho con về hiếu nghĩa. Con cứ nhìn cách bố lo toan cho ông bà mà noi theo, chẳng cần phải giải thích sâu sa. Sự tiếp nối về máu thịt đến một cách tự nhiên. Ngẫm đến đó đã thấy hài lòng.

Có bố mẹ già trong nhà, niềm vui trở nên nhỏ bé. Chỉ cần bố ăn thêm được lưng cơm, chỉ số đường huyết của mẹ ổn định là đã thấy có những nụ cười len nhẹ vào từng nhịp thở, là đã thấy tình yêu cuộc sống dâng lên ngập lòng.

Có bố mẹ già trong nhà, đi xa về gần đều có cảm giác yên tâm, mới hiểu câu: *Mẹ già sa đâu ấm đấy*. Cái nồng đượm của "chuối ba hương" khiến con người ta quên đi những khó nhọc của cuộc mưu sinh dọc đường gió bụi, quên nắng mưa ào ạt kiếp người. So se đến nao lòng.

Có bố mẹ già trong nhà, "thèm bé dại, thèm một sớm mai tỉnh dậy thấy bố mẹ khỏe mạnh như chưa từng ốm đau, như chưa từng già cội và mình chưa từng rơi vào những cơn hoang mang trống vắng đến nao lòng".

Có bố mẹ già trong nhà, đèn đêm không dám tắt, giấc ngủ chập chờn trong lo âu. Ngơ ngác đến chùng lòng.

Có bố mẹ già trong nhà, NẶNG LÒNG và sao quá ẤM LÒNG!

Phép cộng từ những miếng giò

Suốt cả thời tuổi thơ, món ăn ngon nhất mà mình có được là miếng giò do bố mình tự tay gói vào mỗi dịp Tết.

Khi ấy, cái giò là phép cộng của nỗi khát thèm con nít, niềm vui thỏa thuê ba ngày cuối năm, là nỗi hồi hộp mong ngóng suốt một năm ròng và tình yêu của bố đặt trong từng nan lạt gói. Vậy nên mỗi lần cắn miếng giò mỏng tang, tưởng như có thể sung sướng trào nước mắt. Nhai chậm, nhai chậm ngâm nga, vừa sung sướng, vừa lo lắng, sợ ăn xong, vị Tết sẽ tan đi, và sẽ phải quay lại những ngày ngô độn sắn khoai, những ngày bải hoải lưng trâu, những ngày đồng sâu ruộng cạn.

Sáng mùng Một nào ăn miếng giò, miệng cười toe mà mắt cũng đỏ hoe.

Năm mình lên mười, cuối ngày ba mươi Tết, bố mới vay được tiền để mua thịt gói giò. Khi trời sắp sang canh, bố cho thịt vào cối giã. Trời đêm tất niên hun hút gió. Tay bố chầm chậm run run. Đang giã thì một mảng tường đất rơi vào cối. Thịt giã lẫn đất. Chẳng thể nhặt được. Chẳng thể xoay đâu được cối thịt khác.

Giò năm ấy là phép cộng của thịt, của đất và của nước mắt bố âm thầm, ngậm ngùi rơi vì thương cho niềm trông đợi của đàn con.

Năm mình ngoài hai mươi tuổi, mẹ vào nhập viện vì đột nhiên mất tiếng. Sau nhiều ngày điều trị không có kết quả, một hôm bác sỹ thông báo cho hai anh em là có thể mẹ bị K vòm họng. Khi đó, mình chạy ra ngoài ôm lấy ngực. Một luồng cơn đau buốt thốc nhọn từ tim lên óc khiến mình muốn ngã quỵ. Để cho mọi việc vẫn có vẻ bình thường, mình chạy ra ngoài cổng viện mua cho mẹ khoanh giò vào giục mẹ ăn. Đưa miếng giò cho mẹ mà tay run bần bật. Hình như mẹ đoán ra. Mẹ ăn mà nước mắt lưng tròng.

Miếng giò khi ấy là phép cộng của đau đớn, của giằng xé, của những bất lực không thể gọi thành lời.

May mà rồi trời rủ lòng thương cho mẹ qua cơn bạo bệnh. Thật không biết lấy gì cảm tạ ân sâu.

Những năm tháng này, bố mẹ không ăn được gì nhiều nữa. Mỗi lần bưng cơm cho bố mẹ ăn là một lần hồi hộp, không biết bố mẹ có ăn nổi vài thìa. Giò hay bất kì thức ăn nào khác

giờ trở thành phép cộng của sự hy vọng, của niềm mong mỏi bố mẹ có thể ăn thêm, ăn thêm dù chỉ một chút thôi, một chút.

Mẹ cha già đi theo từng nhịp thở.

Lo toan nhiều lên theo từng nhịp tim.

Chỉ ước mong được trở về với phép cộng của miếng giò thời khốn khó thuở nào. Đối với mình, miếng giò không còn là hình ảnh, là thức ăn thường nhật mà là cảm xúc. Những cảm xúc lo - đợi - mong - thương tựa là những con sóng, vỗ tràn bờ cát thời gian.

Và chính những cảm xúc ấy, khiến mình dựng lại một quá khứ - thơm hương - những yêu thương.

Những lời "nói dối" dễ thương

Suốt thuở ấu thơ, mình đã rất nhiều lần được nghe những lời "nói dối" dễ thương của bố.

Nhà nghèo, đông anh em, bữa ăn không được gọi là bữa cơm mà là bữa ngô, bữa sắn. Thảng hoặc lắm mới có hôm được nồi cơm trắng thì khi nồi còn bốc hơi đã nghe tiếng vét đáy nồi quèn quẹt. Thi thoảng trên mâm cơm mới có đĩa tóp mỡ nhưng mỗi miếng tóp lại cõng thêm thật nhiều hạt muối. Những thứ mà anh em mình coi là "xa xỉ" ấy, mỗi lần mời bố ăn, bố đều từ chối: "Các con ăn đi! Thứ này bố không biết ăn!" Trước con mắt háo hức khát thèm của đàn con đang tuổi ăn tuổi lớn, bố cứ lắc đầu, xua tay, quay mặt nhất định không ăn. Thế rồi, đĩa tóp mỡ hết vèo trong sự thèm thuồng tiếc nuối của đàn con. Ngây thơ, mình luôn tự hỏi: "Sao ngon thế mà bố chẳng ăn nhỉ?"

Làng quê xưa, hình như mùa đông lạnh buốt hơn bây giờ. Vậy mà, bố cứ gầy guộc, mỏng manh lầm lũi chèo đò mang chè xanh đi bán chợ xa trong màn đêm đen kịt. Cái lạnh ngọt sắc của gió từ trên núi cao thổi thốc xuống khiến bố cứ chao nghiêng, cứ bung biêng giữa mênh mông sông nước. Mỗi đêm, khi bố vác mái chèo lên vai rời khỏi nhà, mình lại níu tay bố khẩn khoản: "Bố ơi, bếp lửa con châm rồi, bố ngồi thêm chút cho ấm đã." Thương con, bố nán lại sẽ sàng hơ tay qua lửa rồi vội vã đứng lên: "Bố không lạnh đâu con, lát nữa chèo đò lại chẳng toát mồ hôi ra ấy chứ!" Rồi bố hòa vào màn đêm nhanh như hơi sương để mình đứng bơ vơ bên chái bếp với cơ hồ là gió bấc mưa phùn và nhưng nhức câu hỏi nhói lòng: "Bố ơi, sao bố không biết rét?"

Làng quê với trẻ con thường chứa nhiều bí ẩn: Thần cây đa, ma cây gạo. Những thần thánh, ma mị luôn làm bọn trẻ con sợ chết khiếp. Mình hay phải lên núi kiếm củi, cắt cỏ, nhặt lá khô. Có chiều nhá nhem tối mà chưa đầy gánh lá, mình cứ lui cui bới nhặt rồi tưởng tượng ra những bóng đen lởn vởn quanh mình. Gió thổi ràn rạt qua thung lũng vọng tiếng âm âm. Có lúc sợ quá, mình chui cả vào bao lá nằm co quắp, nước mắt con trẻ tràn mi. Sợ hãi và cóng lạnh, cô đơn và tủi thân, những cảm giác ấy cứ song hành. Một bữa, bố trở về nhà rổn rảng kể lại chuyện bố đã gặp ma ở bến đò. Bố bảo, cái con ma ấy nó hiền lắm, nó đi nhờ đò của bố, nó mở mắt thao láo nghe bố kể chuyện làng quê, đồng bãi. Sau rốt, nó bỏ đi. Thế thôi! Hóa ra ma hiền quá, ma hiền chẳng khác người hiền. Mình chăm chú nghe bố kể. Cái điệu bộ nhẹ tênh, thủ thỉ hiền khô như thể bố vừa kể lại việc gặp một người quen cũ, khiến mình bình tâm. Lòng ấm áp, mình tin tưởng vào sự an toàn. Có câu chuyện đó, khi một mình những sớm sương giăng, những chiều bạt gió, lụi hụi nơi đầu hom cuối bãi, mình

không còn sợ hãi nữa. Mình luôn tự hỏi: “Sao bố tài thế, bố nói chuyện gặp ma như thể gặp người quen vậy?”

Quê mình ngày ấy, trẻ con thường phải đi nhặt phân trâu về đổi lấy khoai. Cứ buổi sáng đi học, khi lòng còn giăng mắc với chích chòe, chào mào, sáo sậu, với nắng thơm gió mới thì chiều đến đã tất tưởi gánh đôi quang gánh lòng thòng chạy theo từng bước chân trâu để nhặt phân. Phải đuổi, phải chạy, phải tranh giành với đám trẻ khác đến mệt nhoài. Nhiều hôm tối trời mà gánh vẫn chưa đầy, mình kéo đôi quang gánh lếch xếch trên đường, mặt mũi tèm lem, thốc thếch.

Những lúc ấy, bố lại hiện ra. Bố giành đòn gánh, gánh đỡ mình rồi làm ràm: “Nhà còn đầy khoai, sao con phải nhặt nhiều phân trâu thế làm gì?” Mình tròn mắt ngạc nhiên: “Nhiều đâu mà nhiều hả bố?” “Nhiều chứ, ăn sao xuể, bố còn gửi hàng xóm chưa lấy về ấy chứ.” “Ôi thế à, thế thì thích quá!” Mình nhảy cẫng lên khiến đàn chim đang dáo dác trong lùm tre cạnh đường giật mình bay thẳng thốt. Bố nở nụ cười hiền lành, ấm áp. Mình vừa nhảy chân sáo về nhà vừa nao nức: “Sao bố tài thế! Vậy là nhà mình có bao nhiêu là khoai, chẳng lo đói nữa rồi!”

Mình đi học xa nhà từ tấm bé. Niềm vui lớn nhất của những năm tháng xa nhà ấy là mỗi lần nhìn thấy bố thoăn thoắt gùi gạo sau lưng lên thăm con. Những lúc ấy, tim mình như đập nhanh hơn và nước mắt thì lưng tròng. Mình những muốn ôm choàng lấy bố nhưng lại ngại với lũ bạn cùng phòng. Bố thì hào hển, mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ rựng lên trong nắng. Bố khẽ cầm tay mình và dịu dàng: “Con cứ ăn cho no để học cho giỏi. Ở nhà, đợt này được mùa nên nhiều thóc lắm.” Chao ôi! Được mùa! Ngày ấy, từ “được mùa” xứng đáng được coi là cụm từ tuyệt mỹ nhất trong vốn từ vựng của trẻ con nhà nông. Cái mong ngóng trời xa đất gần, cái phụ thuộc vào ruộng nâu trâu đằm, cái ngóng chờ mỏi mòn khắc khoải của người nông dân nếu được đền bù bằng “được mùa” thì không thể có gì vui hơn được nữa. Bố nói “được mùa” rồi, thế là mình yên tâm thóc sẽ đầy bồ, yên tâm mẹ cha không phải tất tả đi vay nợ làng trên xóm dưới. “Bố ơi, được mùa thật chứ bố?” “Thật mà, thật mà, con yên tâm.” Rồi bố lại bươn bải ra về, lưng áo đẫm mồ hôi. Bố hòa vào vệt nắng cuối trời để lại mình bần thần bên song cửa, khi chiều lan buông trong yêu thương mênh mang.

Ngay cả khi mình lớn rồi, bố vẫn còn “nói dối”. Bố mệt, bố đau, bố khó ở, nhưng bố luôn lắc đầu, xua tay: “Bố bình thường, bố khỏe lắm, con đừng lo!” Bố nhai trệu trạo, bố nuốt không trôi, vậy mà bố luôn gật gù: “Bố ăn ngon miệng lắm, con yên tâm nhé!” Bố buồn, bố tủi thân vì bệnh tật phải ngồi một chỗ nhưng bố luôn mỉm cười và rủ rỉ: “Ở nhà bố cũng thấy vui mà con, chẳng cần đi đâu cho mệt!”

Bố nhớ làng, nhớ quê, nhớ mảnh vườn nưng nức thơm hiền mùi hoa xoan, hoa bưởi, hoa gạo, hoa cau. Vậy mà bố luôn gạt tay và nhỏ nhẻ: “Ôi trời, ở đâu chẳng thế, bố có nhớ gì đâu, con đừng bận tâm!”

Bố thương đứt ruột hai anh trai mình vắn số thiệt phận nhưng bố luôn an ủi: “Cũng là vì dân vì nước, các anh con đi thế cho thanh thản.” Nói xong bố nhìn xa xăm, nước mắt dâng mi ầng ậng.

Ôi chao! Còn bao điều bố "nói dối" mình như thế. Chỉ có điều ngày nhỏ mình luôn phân vân thì khi từng trải, mình không còn phải đặt thêm bất kì câu hỏi nào nữa.

Mình luôn ám ảnh, day dứt về những nhân vật nữ khi đọc tác phẩm *Báu vật của đời* cùa nhà văn Mạc Ngôn. Ám ảnh nhất là hình ảnh: Khi bị đẩy vào tình cảnh khốn quẫn, người mẹ đã dùng dạ dày của mình như một chiếc túi, đựng thức ăn dành phần con. Mỗi lần nôn ra để bón cho con, thức ăn ấy kèm theo biết bao nhiêu là dịch vị, máu và nước mắt cùng với những đau đớn đến nghẹt thở.

Đối với mình, những lời "nói dối" của bố cũng như thức ăn đựng trong dạ dày của người mẹ trong câu chuyện ấy. Bố vắt mình ra chắt chiu để nuôi lớn đàn con và để làm giàu cho tâm hồn thơ ấu của mình. Nôn nao nghĩ lại, chỉ biết nuốt nước mắt vào trong sâu thẳm. Không gì khác hơn là cảm giác nghẹn ngào, thương bố đến tái tê.

Có ngày 20 tháng 10 dành cho các bà mẹ, cho những người phụ nữ thương yêu. Cũng cần lắm ngày cho những người cha. Bởi người cha cũng là mẹ, cũng tảo tần, thương khó như mẹ.

Và cũng bởi thế, mình luôn đặt tay lên ngực trái, dâng tặng hoa thơm cho MẸ và dâng tặng nụ cười ấm áp cho CHA.

Lời mẹ dặn

Hồi mình còn thơ dại, có những điều mẹ căn dặn, cả những cấm kị, kiêng cữ của mẹ nhiều khi đến là buồn cười.

Mẹ dặn không được uống nước trong tối.

Mẹ dặn không được đi dưới dây phơi mà trên dây có treo đồ của đàn bà con gái.

Mẹ dặn không được nói những điều không hay, những lời không đẹp nhất là vào lúc sáng dậy, khi bình minh chưa lên hoặc trong những ngày Lễ, Tết.

Mẹ dặn đừng gõ vào đầu vì bất cứ lý do gì.

Mẹ dặn khi giơ tay hái quả phải nói lời "xin cây".

Mẹ dặn...

Vì thấy thật buồn cười nên mình chỉ làm theo vì sợ mẹ buồn, mẹ giận chứ không hề hào hứng. Lớn lên, đi nhiều, từng trải rồi, ngẫm lại thấy thương mẹ đến nhói lòng.

Cả đời bố mẹ không được học hành, chỉ qua lớp xóa mù bình dân học vụ. Ước vọng mang đến những điều lành, điều thiện cho con đã khiến bố mẹ tin tưởng vào những thứ tưởng vu vơ. Không cho con uống nước trong tối vì sợ con u mê, rồi sợ con gặp "vía" không lành, sợ thần linh quở phạt. Vậy mà, những gì tưởng như bảng lảng khói sương ấy cùng với nỗi sợ mơ hồ đã rèn cặp cho mình những kĩ năng sống quý giá biết chừng nào. Để khi ra đời, mình biết ý tứ hơn, biết nhìn trước ngó sau, lựa người lựa mình và đặc biệt biết "vạn vật hữu linh", hiểu tình mẹ gửi gắm yêu thương qua rộng dài năm tháng.

Đó cũng chính là những bài học về lối sống, về cách cư xử bố mẹ truyền cho con cái một cách tự nhiên, thuần phác, giản dị. Và phải chăng, đó cũng chính là biểu hiện lóng lánh của Nếp nhà.

Mỗi lúc đường xa chùn chân mỏi gối, nhớ lại những lời mẹ dặn lại ứa nước mắt thương mẹ. Nhớ lại chỉ thấy đong đầy yêu thương như nhớ diết da hình ảnh mẹ ngồi bên ô cửa vắng, tay lần sờ lên chiếc sạp tre còn in dấu chân nhảy nhót của mình ngày nào.

Đến lượt mình, khi có gia đình, có con, mình lại tạo dựng nên "nếp nhà" cho con, cho những người thân yêu từ những điều giản đơn như thế.

Đã không còn những kiêng cữ như mẹ cha dạy từ thuở nhỏ nhưng có những điều như thể đã là "luật bất thành văn" của mình dành cho con trai yêu thương.

Mình dặn con khi đi xa, về gần đều phải gửi thưa, xin phép.

Mình dặn con khi gặp người nghèo khó, hãy cố gắng giúp đỡ họ và nếu không thể, hãy cúi đầu như cúi xuống một phận người.

Mình dặn con những đêm giao thừa, giữa mênh mông phút giây trừ tịch biết kính cẩn chắp tay tạ ơn trời đất, tổ tiên đã ban phúc phần cho họ hàng, cho gia tộc.

Mình dặn con không làm ồn nơi đình chùa miếu mạo, đi ra khỏi sân chùa tốt nhất là nên đi giật lùi để thể hiện sự tôn nghiêm.

Mình dặn con khi đi qua những nấm mộ hoang, dù vội cỡ nào cũng nhặt một vài viên đất rồi nhẹ nhàng đặt lên đó.

Mình dặn con, trong mỗi cây cổ thụ đều có một vị thần. Con không tin ư, hãy dang tay ôm cây vào lòng như ôm một người thân. Con cứ làm thử rồi sẽ biết, con sẽ cảm nhận được phần linh hồn của cây.

Mình dặn con biết lắng nghe mọi điều bằng trái tim thương yêu bởi trong cuộc đời này, chúng ta rất cần nói cho nhau nghe bằng ngôn ngữ của thương yêu.

Mình dặn...

Mình cũng mong muốn, như mẹ ngày xưa, giữ một Nếp nhà bình yên, lắng dịu và trầm tĩnh. Bởi vì dù có bất cứ lý do gì, nơi đó, tình yêu thương vẫn luôn đong đầy viên mãn. Mình muốn truyền dạy cho con một cách tự nhiên, nhuần nhụy về đạo nghĩa, về tâm linh, về bản sắc. Để như bất cứ người Việt nào, khi lớn lên, con có gánh nặng gia tộc từ trong máu thịt.

Nhà mình, vào dịp Lễ, Tết, đặc biệt là vào bất kì ngày sinh nhật của ai, cả nhà đều chuẩn bị với một tâm thế rạo rực, náo nức. Không hẳn là niềm vui khi chứng kiến người thân thêm tuổi mà đơn giản chỉ là, vào ngày ấy, cả nhà được ngồi cùng nhau, bên nhau, trong suối nguồn sẻ chia, ấm áp dạt dào tuôn chảy.

Vào dịp Tết cổ truyền hàng năm, nhà mình đều tổ chức Lễ thượng thọ cho bố mẹ. Anh em, họ hàng quây quần, nâng chén rượu đào trong không khí rạo rực đầu xuân năm mới, nguyện lòng thành cho bố mẹ bách niên giai lão.

Còn với sinh nhật mình, con trai thường là người lên ý tưởng, cùng với mẹ, những người thân yêu, dành tặng cho mình những món quà bí mật. Có năm quà sinh nhật là "Bằng

khen" trao cho "Người cha tuyệt vời nhất". Lễ trao bằng khen diễn ra trang trọng. Con - khi ấy đóng giả là đại diện cho tổ chức "Warm Heart" đọc những "thành tích" của mình. Rằng vì mình đã luôn luôn, không ngừng ở bên con, che chở và dạy dỗ con bằng một trái tim ấm nóng. Rằng cách đây hai tuần, trong chuyến thị sát, "tổ chức" đã nhìn thấy mình bật khóc khi con ngã sứt một cái răng. Rằng, "tổ chức" cũng đã thấy mình thức trọn nhiều đêm chăm con ốm, rong ruổi cùng con suốt dịp hè trên khắp mọi nẻo đường đất nước... Chao ôi là cái dễ thương, hồn hậu của "Trái tim ấm nóng". Mình đã ôm cả cái Bằng khen đó đi ngủ, trong rưng rưng thương mến đến ngập lòng.

Có năm, quà sinh nhật là một hình trái tim lớn được đóng khung. Con trai và cháu gái đã cắt công cắt dán và ghi trên đó dòng chữ: "Chúc mừng sinh nhật người đàn ông có trái tim ấm áp." Xung quanh trái tim ghi lời chúc mừng của mọi người. Đặc biệt có cả nét chữ vụng về của bố mẹ: "Bố mẹ chúc mừng sinh nhật con. Chúc con may mắng (mắn)", có cả nét chữ run run của chị gái đang còn mang trọng bệnh, có nét chữ mềm mại, thảo hiền của con, của cháu gái... Tất cả kết thành một "bức tranh" từ những sợi yêu thương vô bờ bến.

Chuẩn bị thì thế còn đến hôm tổ chức sinh nhật thì cả nhà ngồi quây quần bên bàn. Các tiết mục văn nghệ "cây nhà lá vườn" được đem ra trưng bày. Con trai thì đánh đàn, đọc thơ, cháu gái thì hát... Tưng bừng, niềm vui chật ắp cả gian nhà.

Những điều nho nhỏ ấy chính là Nếp nhà. Đến lượt cháu gái lớn, khi về nhà chồng, cũng mang những điều dễ thương ấy về thực hành với mọi người trong gia đình mới của mình. Và mình tin, đến lúc trưởng thành, con trai mình cũng sẽ làm như vậy. Tình yêu thương như thế đã được nối dài qua thời gian, vượt cả không gian. Tựa vào đó, mình tin con sẽ cảm nhận được mọi điều một cách sâu sắc, trang trọng khi đối diện với những gì thuộc về văn hóa, thuộc về Nếp nhà.

Chỉ có tình yêu trong mỗi trái tim nồng nàn chảy mới cho mình khả năng cảm nhận và trân quý cái đẹp. Chỉ có sự bền bỉ và ấm áp của những thương yêu trong gia đình, của Nếp nhà mới làm cho mình bừng tỉnh giữa những khổ đau, gian khó dằng dặc kiếp người. Bởi thế, bước vào mỗi ngôi nhà, ẩn mình dưới từng Nếp nhà, ai cũng sẽ như đắm chìm...

TRONG ÁNH SÁNG BAN MAI TINH KHÔI!

Trời chuyển lạnh, rét về

Trời chuyển lạnh, rét về... Mẹ gỡ chiếc áo len mùa cũ, đan lại cho con. Mẹ ngồi bậu cửa gỡ len. Những sợi len nằm ngơ ngác trên sân nhìn con mèo nâu đang ngai ngái ngủ. Tay mẹ tỉ mẩn, nâng niu từng sợi len. Mẹ cứ tháo, gỡ rồi đan, từ áo anh thành áo em, từ màu này pha thành màu khác. Cứ xong thân áo, mẹ lại gọi các con vào thử. Anh em chúng con chờ đợi giây phút được ướm cái thân áo vào người, sung sướng mê tơi. Mẹ xoay người. Mẹ sờ nắn lên đôi vai. Chà, lớn rồi đấy nhưng gầy khỏng gầy khiu con ạ! Mẹ nhìn ngắm thành quả của mình trong hạnh phúc giản đơn ấm áp. Cởi cái thân áo ra rồi, lũ chúng con luôn ngồi nán lại thêm chút nữa đùa nghịch với những sợi len, lủ rủ hỏi mẹ xem còn cái tay áo, mẹ sẽ đan màu gì. Mẹ gại cây kim đan vào tóc, ngước lên nhìn chúng con rồi rù rì: "Ờ, để mẹ tính, xem có đủ len không đã." Bao năm rồi, con không quên được tiếng "ờ" thanh thản, nhẹ nhàng và hiền lành của mẹ.

Con mèo nâu gại vào chân mẹ như bắt đền, như làm nũng. Yêu làm sao cái khung cảnh bình an và tĩnh lặng đến vô chừng.

Trời trở lạnh, rét về... lũ chúng con đang tuổi ăn tuổi lớn càng nhanh đói. Bữa cơm những chiều đông diễn ra chóng vánh. Ăn hết cả nồi mà khói vẫn còn bốc lên mỏng mảnh và đượm buồn. Mẹ tìm mọi cách để giúp chúng con lấp đầy cái bụng rỗng tuếch nhanh gào réo những ngày giá rét. Mẹ bươn bả đi mót sắn, mót ngô. Mẹ nhặt nhạnh củ từ, củ khoai, củ ráy. Mẹ lượm những hạt thóc rơi. Rồi mẹ xay giã, mẹ làm bánh từ những đồ nhặt nhạnh được. Mẹ tơi tả, ngả nghiêng, chạy bàn bạt trên những cánh đồng trơ gốc rạ khô không khốc...

Trời trở lạnh, rét về... Những sáng mù sương chưa rõ mặt người, mẹ bần bật đội chè đi chợ bán. Môi run, chân run, cả người run theo nhịp bước. Tay đỡ rổ chè, mẹ băng mình vào màn đêm. Làng quê âm u trong sương khuya chưa tan. Sợ hãi và cóng lạnh. Hoang hoải và bồn chồn. Tất cả những cảm giác ấy không làm mẹ chùn bước. Mẹ nghĩ đến tan buổi chợ hôm nay, sẽ đong được thêm bơ gạo. Vài hào lẻ, mẹ để dành mua mấy tấm bánh đa cho lũ con đang chờ chực bậu cửa đợi mẹ về. Người ta nói "Mong như mong mẹ về chợ", quả là đúng với lũ trẻ con nhà quê hồi ấy. Cứ thoáng thấy bóng mẹ đầu làng, cả lũ con quên cả màn mưa giăng giăng căm căm gió lạnh chạy ùa ra níu tay mẹ. Mẹ ôm từng đứa. Mẹ xuýt xoa sao lại mặc lạnh thế này. Mẹ cài lại cổ áo. Mẹ kéo áo che cái rốn, che đoạn chân hở ra tím tái. Mẹ lặng lẽ giấu nỗi thương xót vào lòng, tay lục tìm cái bánh đa "đền" cho con bằng

tấm tình mẹ thương con quặn thắt...

ĐẾN LƯỢT MÌNH LÀM CHA

Trời trở lạnh, rét về... Mỗi sáng con đi học, mình nhắc con mặc áo. Nhớ nhé con, có ba lớp áo. Lớp áo trong cùng là áo bó cho con giữ nhiệt. Tiếp đó là áo len và ngoài cùng là áo khoác. Khi nào chơi nóng, con cởi áo khoác ra là được. Nào, quàng khăn vào đi con. Nhìn con ủ ấm như một viên than giữa trời đông xám bạc, mình mới yên tâm trở vào nhà. Chiều đến đón con, việc đầu tiên là xem con có mải chạy chơi để mồ hôi thấm ra áo. Xem cái khăn quàng cổ, cái đôi tất thằng con tồ tẹt đã lén tháo ra nhét vào chỗ nào. Mình lấy ra giặt phơi khô để sáng mai, khi con đi học, lại bọc con trong khăn và tất, dẫu biết có khi đi đến giữa đường con đã lén bố cởi ra...

Trời trở lạnh, rét về... Mỗi đêm mình thường thao thức trở dậy mấy lần đắp lại chăn cho con. Nghe thao thiết gió lùa ngoài cửa sổ. Gió nao nao trên hàng cây xà cừ vừa rụng lá chiều hôm. Khép chặt thêm cánh cửa, mình ôm con, ủ ấm bàn tay bàn chân con. Mùi da

thịt con trẻ thơm mềm nưng nức. Mình cúi xuống ôm chặt con vào lòng. Con thơ bé, trong mơ con mơ gì mà khẽ nở nụ cười. Quên đợt lạnh đang gầm gào ngoài cửa, phía trong này chỉ là môi hoa, là ngọt ngào hạnh phúc... à ơi...

Trời trở lạnh, rét về... Mình tất tả ngược xuôi trên những con đường đi dạy thêm. Gió thì mặc gió, mưa mặc kệ mưa. Lại băng đi. Lại tất tưởi. Lại rong ruổi từ Nam chí Bắc. Để con thêm hộp sữa, tấm áo, tấm quần. Để bữa ăn của con đầy đủ. Để kệ sách của con có nhiều thêm sách mới. Có xá gì gió lạnh trời đông thâu thấu buốt xương...

Trời trở lạnh, rét về... Buốt nhói ruột trước những cơn ho của con. Cái mũi bị dị ứng thời tiết làm khổ con. Nó cứ ửng đỏ, sưng tấy và con thì ho sù sụ. Mình lên mạng tìm kiếm các bài thuốc từ Đông đến Tây. Mình hấp chanh với mật ong. Mình làm rượu gừng. Tất tần tật những thứ có thể giúp con chống chọi với mùa đông. Mỗi lúc con ho, lại ứa nước mắt. Giá như có thể ho được thay con...

Trời trở lạnh, rét về... Mình nhắc con nhớ chui từ chăn ra phải từ từ kẻo nhiễm lạnh. Mình giục con ngâm chân bằng nước muối ấm trước khi đi ngủ. Mình nhắc con để nước thật ấm rồi mới tắm. Mình dặn con xoa thuốc nẻ và hối hả xoa đầu ngón tay con cho đến khi ấm sực lên mới thôi. Những ngón tay bé xinh ấm hôi hổi và hồng hào trong lòng bàn tay mình thô tháp...

Và ĐẾN LƯỢT CON

Trời trở lạnh, rét về... Con cứ mè nheo đòi nằm giường bố, đến khi mình hỏi tại sao con mới thỏ thẻ: “Con nằm cho chăn ấm lên, đến khi bố vào nằm khỏi lạnh...” Ôi chao, gió mùa đông mà sao ấm thế.

Trời trở lạnh, rét về...

Đi công tác, mở vali ra thấy cái khăn quàng cổ, thấy đôi tất được gói gọn gàng và cạnh đó là nét chữ run run: “Bố nhớ quàng khăn và đi tất nhé, ông già Khốt ta bít của con!” Chao ôi, lạnh mùa đông mà sao cứ thấy lòng rạo rực...

Trời trở lạnh, rét về... Con từ nơi xa nhắn tin hỏi: “Bố ơi, bố có lạnh không? Bố còn bị viêm xoang không? Bố nhớ đi ngủ sớm, bố nhé! Con thương bố! Con yêu bố!” Ai chà, băng giá mùa đông hay ấm nóng của mặt trời nhiệt đới mùa hè...

Cứ thế, mùa đông đã trở thành miền kí ức đẹp đẽ và trong ngần. Có nỗi xót xa, buồn hiu hiu mà cũng ấm nồng, ngọt ngào. Sự tiếp nối yêu thương từ thế hệ này sang thế hệ khác là ngọn gió ấm, nồng nàn trong huyết quản.

Để chiều nào như chiều đông này, nhìn qua màn hình, thấy con rạng rỡ nói cười, hồn nhiên chạy chơi giữa thảm lá đỏ dày bay liêu phiêu trong chiều đông xứ khác. Lòng mình lại bồn chồn niềm vui thơ ngây mà cũng đau đáu nỗi thương lo.

Ơi mùa đông! “Ơi bếp lửa nướng những sắn khoai thơm mật ngọt bở tơi! Khói rơm

thơm và hơi ấm ổ rơm ấu thơ ngào ngạt.” Tất cả đều gói trọn những yêu thương, nối dài, nối dài mãi với thời gian.

Trời lạnh, trở rét... Thấy tình yêu ngạt ngào đằm thắm trong gió bấc, trong mưa phùn và trong hơi ấm của tình thân.

Thương lắm những buồn vui

Những ngày tháng chạp ở quê lạ lắm. Cái rạo rực, nôn nao, lâng lâng cứ in dấu lên từng khuôn mặt, từng bước chân ngập ngừng của lũ con nít đang náo nức ngóng Tết. Cái xao xuyến bồi hồi của trời đất, của lòng người cứ thấm vào từng gốc cây đang rạo rực dòng nhựa ấm nồng chuẩn bị bật xanh những chồi non, lộc biếc. Khi ấy, bố mình sẽ quăng quải lựa tìm những thân củi gộc chất vào góc bếp chờ nấu bánh chưng. Mình cứ chạy lăng xăng bên bố. Đôi khi không kìm được niềm sung sướng, mình ngửa mặt hô to cái câu mà thằng bạn học cùng lớp hay hét toáng lên từ đầu tháng Chạp: "Chú Thạch Sanh ơi, sắp bắt được Tết rồi!" Đã hơn ba chục năm qua rồi, kì lạ cái câu "thần chú" ấy vẫn nguyên vẹn trong lòng mình cùng cảm giác nhẹ bẫng, lả lơi khi tháng Chạp vừa chạm cửa. Chú Thạch Sanh đâu đó trong vùng cổ tích liệu có nghe thấy lời gọi thiết tha của những đứa trẻ quê nghèo mơ Tết, thèm Tết đến vậy không.

Bố thường tủm tỉm khi nghe mình hét vang nhà như vậy. Bố giục mình ôm thêm củi vào bếp. Bố bảo phòng khi Tết về mưa phùn, củi ướt. Cái điệu bộ giục giã của bố cũng hiền khô, nhẹ tênh. Đôi khi, giữa sân rờm rợp gió chiều cuối năm, mình muốn ôm ghì lấy bố. Nhưng trẻ con nông thôn không quen thể hiện tình thương yêu với bố mẹ bằng những vòng ôm hay những câu nói âu yếm. Mình lẳng lặng cất niềm yêu thương đó trong lòng. Một nỗi gì dịu nhẹ cứ dâng lên thao thiết như tình xuân, hơi xuân đang phả đầy tràn khắp không gian. Bố là mùa xuân của mình như thế!

Những ngày cuối năm, bố tong tả khắp làng trên xóm dưới đi khất nợ. Bao năm rồi, ám ảnh về ánh mắt, khuôn mặt bố trong những ngày thương khó ấy còn in đậm trong mình. Có gì như khắc khổ, có gì như nhẫn nại, có gì như đau đáu nỗi niềm. Không đau đáu sao được, cái vòng quay: nợ nần, bán lúa non rồi lại nợ nần cứ bám diết lấy cả nhà hết năm này qua năm khác. Và ngày cuối năm, trong lúc các gia đình khác đang tưng bừng chuẩn bị mua sắm thì bố vẫn hớt hơ đi khất, mong các chủ nợ đừng đến, đừng vội đòi, cho đàn con qua được mùa Tết bình an. Viết đến đây tim mình thắt lại. Bố ơi sao mà thương thế và sao mà khắc khoải nhiều đến thế. Những chiều cuối năm sao mà cứ phập phồng như thế. Mấy đứa em nhỏ nép vào lòng chị gái như những chú gà con tìm cánh mẹ. Bố đang ở nhà ai đó, đang khẩn khoản xin hoãn nợ thêm, đợi ra Giêng ngày rộng tháng dài. Mấy chị em bầm dập se sua, nước mắt lưng tròng. Giọt nước mắt chiều cuối năm sao mặn mòi, đắng đót. Rồi bố về. Vẫn cái dáng đi chúi nghiêng về phía trước, bố nở nụ cười hiền. Bố gọi mấy chị em ra ngoài sân, giục lấy khăn lau mặt, xong xuôi bố lấy từ trong túi vài cái bánh rán còn nóng ủ

trong lá chuối. Ồ, sao bố tài thế! Cả lũ tròn xoe mắt nhìn theo tay bố lần giở từng lớp lá chuối. Hồi hộp đến nỗi cả thở cũng khẽ khàng sợ như phút giây thần tiên này sẽ nhanh qua đi. Bố lại khoan thai: "Ăn đi các con, bố đã khất nợ được rồi, ngày mai bố vẫn đi đụng lợn các con à." Cả lũ con nhảy cẫng lên sung sướng. Chị gái lén quay đi khẽ lau nước mắt. Nhiều năm sau mình cứ phân vân tự hỏi sao chị lại khóc. Lớn rồi mới biết, bởi khi đó chị hiểu, niềm vui ấy chỉ là khoảnh khắc mà bố "vay mượn" được. Sau Tết là đối đầu với nợ nần, với vòng quay lúa non - nặng lãi. Thế nhưng, bố biết trẻ con thèm Tết. Bố thương nỗi niềm các con mong Tết, nên bố gạt đi bộn bề lo toan cùng các con đón Tết trong thương yêu mênh mang. Bố là mùa xuân của mình như thế.

Không gì vui bằng chiều cuối năm. Khói sương bảng lảng, lấm tấm mưa phùn và nôn nao mùi hương trầm, mùi pháo Tết. Trong tiếng lợn râm ran làng trên xóm dưới, bố khệ nệ bê về một rá thịt. Từ lúc ấy, cả nhà cứ náo nức, rộn rã. Mình loăng quăng chạy ngó hết chỗ này đến chỗ kia chờ bố mẹ sai vặt và thi thoảng được bố mẹ cho nếm miếng lòng, xì xụp muôi nước sáo. Lúc ấy thấy "mưa phùn chiều ba mươi ngon lắm. Mưa phùn chiều ba mươi thương lắm. Mưa phùn chiều ba mươi cũng rưng rưng lắm." Rồi bố lại tong tả khoác tấm áo chạy từ ngoài sân vào bếp. Mưa phùn nuốt lấy bố vào trong màn mưa trăng trắng phủ giăng giăng như ấp iu nâng đỡ. Bố hơ bàn tay dưới lửa đỏ hồng. Thi thoảng bố nhắc: "Mưa phùn ướt đầu rồi con, vào đây với bố." Mình se sua chạy vào ngồi cạnh bố. Nghe râm ran niềm vui miên man. Bố là mùa xuân của mình như thế!

Đêm trừ tịch, bố đặt mâm cơm ngoài sân cúng trung thiên. Bố thành kính chắp tay nhìn lên bầu trời đêm ba mươi đen thẫm. Bố mong các thiên quan đi tuần trên trời đêm hiển linh nghe rõ lời khấn cầu, thấu tỏ những ước vọng nhỏ nhoi của bố. Bố chỉ mong nhà trả được nợ nần, đàn con không bị dứt bữa. Năm nào cũng là những lời khấn ấy. Mình chắp tay đứng sau lưng bố, nhủ lòng không được khóc mà năm nào nước mắt cũng lưng tròng. Mong ước nhỏ nhoi quá mà sao khó thế. Nắng mưa cứ chất chồng mãi lên vai gầy của bố. Lưng bố mỗi đêm giao thừa lại sụm xuống như gần hơn với đất mà mơ ước ngẩng đầu dường như vẫn cứ xa vời. Những giọt nước mắt trong đêm ba mươi ấu thơ đã gieo vào lòng mình khát khao ước vọng đổi đời. Những lời tự hứa phút giây trừ tịch bên bố khắc khổ mà từ tâm lặng lẽ ấy, mình đã mang theo trong suốt những năm tháng rộng dài, chưa bao giờ hết nguôi ngoai. Chao ôi, cái dáng nhẫn nại in trên nền trời tối thẫm đêm ba mươi Tết của bố như là biểu tượng của tình yêu, của khát vọng đổi thay. Bố là mùa xuân của mình như thế!

Sáng tháng Chạp trong veo năm nay, mình lặng nghe khúc ca miên man bên hiên nhà: "Kìa mùa xuân rực rỡ rũ tua trời màu ngọc bích. Kìa lòng ta hội ngộ cùng ân tình thôn dã. Kính lạy nông dân nuôi đời ta lớn. Kính lạy lam lũ cho ngày xanh mơn man". Thấy lòng dâng lên những xôn xao, nao nức.

Bố mãi là mùa xuân của mình. Rồi như một vòng quay hạnh phúc, đến lượt mình lại được làm mùa xuân cho con trai bé nhỏ. Dẫu "mùa xuân" luôn bộn bề với những lo toan thì trong mắt con trai, mùa xuân vẫn ngập những tin yêu:

“Nhẹ nhàng như cánh chim
Mùa xuân rồi trở lại
Dọc đường hoa hoang dại
Chợt nở bừng sắc hương”.

Tháng Chạp! Xuân đã về rất gần, rất gần!

Niềm vui tuổi già

Từ khi đón bố mẹ lên ở cùng, mình rèn được khả năng biết lắng nghe một cách chậm rãi nhịp điệu trồi sụt lên xuống sức khỏe của bố mẹ. Mới ngộ ra rằng, niềm vui của tuổi già thật khác với những gì mình đã nghĩ.

Niềm vui là khi bố mẹ cùng nhau ăn hết một quả na. Bố bóc vỏ giục mẹ ăn. Mẹ dằm dằm miếng na, tưởng để ăn nhưng rồi lại đưa mời bố. Bố lắc đầu không ăn. Thế là mẹ dỗi. Mẹ đặt cái bát có quả na xuống, mặt buồn so. Bố vội vàng cầm thìa, xúc miếng na nhai lủm thủm rồi đưa bát cho mẹ. Mẹ vừa tủm tỉm cười vừa cúi xuống trệu trạo nhai. Cứ thế bố và mẹ mỗi người một miếng cho đến khi hết quả na. Cả hai cười hân hoan như thể vừa... cày xong một thửa ruộng. Những hàm răng đều tăm tắp như hạt na của bố mẹ ngày nào giờ khấp khểnh cái còn cái mất. Ăn được một quả na chung nhau, thế là quá vui rồi!

Niềm vui là khi thảng hoặc có những buổi chiều mẹ không phải tiêm isulin. Mẹ vui một thì bố vui mười. Bố cứ nắc nỏm: “May thế, hôm nay mẹ con không phải tiêm nhỉ. Cứ chọc mãi như thế thì chẳng còn chỗ mà tiêm nữa!” Xong rồi bố quay ra khen mẹ: “Thế là bà giỏi đấy! Hôm nay không phải tiêm nhé!” Bà ừ ừ: “Thì có giỏi gì đâu. Chỉ mong hôm nào cũng được như thế này ông ạ”. Rồi ông bà cười móm mém như thể vừa nhận được món quà gì lớn lắm. Mình hòa cùng điệu cười của bố mẹ, lặng lẽ cầm bàn tay mẹ, mân mê những đầu ngón tay đã bị chai sần vì tiêm nhiều. Bất giác lòng quặn lại rưng rưng. Ai rồi cũng phải trải qua tuổi già và bệnh tật yếu đau. Hãy chắt chiu nụ cười từ những điều bình dị nhất!

Niềm vui từ một cái cây! Tết năm nào mình cũng tìm mua rồi đặt ở phòng của bố mẹ một chậu cây. Năm nào bố mẹ cũng cứ xuýt xoa khen đẹp. Ngày nào tỉnh dậy, việc đầu tiên cũng là nhìn xem hôm nay cái cây trông thế nào. Tết năm ngoái mình mua cây sống đời với những cành đan cài vào nhau hình cái chum rượu. Năm nay mình mua cây phật thủ có ba quả to và vàng trong một thân cây bé xíu. Ông cứ hỏi bà sao mà người ta trồng giỏi thế, hay là họ có “phép thuật” gì. Bà bỏm bẻm nhai trầu và ngẫm nghĩ: “Dễ họ phải bỏ cả năm để tạo ra một cái cây như thế ấy ông ạ!” Rồi ông và bà đoán xem khi nào thì quả rụng, khi nào thì lá non phía trên ngọn sẽ xòe ra. Những câu chuyện nho nhỏ, ngắn ngắn, khi bổng, lúc trầm trong những âm thanh bập bõm, đứt quãng vì mệt của bố mẹ nghe thương quá là thương. Câu chuyện về cây phật thủ kéo dài cho đến lúc cái cây được đưa lên sân thượng để đón ánh nắng và khí trời.

Niềm vui là khi nhìn thấy... một bộ bàn ghế mới. Ngày Tết mình sắm một bộ sofa đặt ở

tầng 1. Không thể tự đi xuống tầng 1 để mục kích sở thị bộ bàn ghế mới nên cả ngày bố mẹ sôi nổi "thảo luận" và hình dung về bộ bàn ghế đó. Rằng không biết nó màu gì, đặt vào phòng khách có bị vướng víu không. Rồi không biết có chỗ để con trai tranh thủ ngả lưng buổi trưa không. Tranh luận mãi cho đến một hôm mẹ đánh liều lò dò xuống "thăm" bộ bàn ghế. Mẹ lên, tíu tít kể cho bố. Bố xuýt xoa, nắc nỏm. Hai ông bà sung sướng vì không phải tưởng tượng về bộ bàn ghế nữa. Ít nhất là bà đã nhìn thấy và mô tả chi tiết cho ông rồi.

Niềm vui là khi mỗi ngày hai cô con gái ở xa gọi điện hỏi thăm. Ngày nào cũng chừng ấy câu hỏi: "Bố mẹ có khỏe không?" "Hôm nay mẹ có ăn được không?" "Chân bố đỡ đau chưa?" "Mẹ có phải tiêm không?"... Chỉ vậy thôi mà chưa thấy các con gọi điện là ông bà ra ngóng vào trông. Lại hỏi nhau không biết chúng nó đang làm gì? Cái Hồng đã đi dạy học về chưa? Cái Lụa chắc lại bị đau nên chưa thấy gọi. Lầm rầm, thì thào, lo lắng, thắc thỏm! Đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên rồi lần lượt được trả lời các câu hỏi đến thuộc lòng. Những câu trả lời lúc khoan lúc nhặt, lúc nao nức vui tươi, khi hồn nhiên làm mình làm mẩy, cơ mà vui!

Niềm vui nhất là những lúc mình ghé qua "vấn an" chăm bẵm. Mình thích cái cảm giác mơ màng ngửi mùi dầu nóng, mùi trầu không vấn vít. Thích được nghe bố mẹ giục: "Đi tắm rồi còn ăn cơm đi con. Mà tắm ào ào thôi kẻo cảm đấy!" Mình cúi xuống bóp chân cho bố, đi tất cho mẹ. Bố cười lộ hai cái răng cửa còn sót lại, xua xua tay: "Bố không đau đâu, con cứ nghỉ đi." Vậy mà mình biết ông vui, vui lắm!

Niềm vui là khi mẹ được về quê thăm họ mạc, làng xã. Mình thấm thía những vần thơ trong trẻo con trai viết tặng ông bà nội dịp Tết vừa rồi: *"Ông bà nội cố lần giường tập đi/ Mong ngày Tết về quê thăm làng xã/ Mới xa đó mà chừng nghe như đã/ Lâu lắm rồi không được thở hương quê..."*. Nỗi nhớ làng, nhớ nước, nhớ nếp nhà thương khó như đằm sâu trong từng nhịp thở. Nên dịp thanh minh này, khi mẹ nhúc nhắc đi lại được, mình cho mẹ về quê. Mẹ mừng vui ríu rít như trẻ nhỏ. Mẹ thao thức cả đêm trước ngày về. Bốn giờ sáng đã gọi con dâu dậy đeo cho cái vòng, thắt cho cái cặp tóc. Nằm thêm tí nữa lại gọi dậy để uống thuốc chống say. Cứ thế, phập phồng, thấp thỏm, hồi hộp. Rồi náo nức, rôm rả lúc ở quê, khi lên thành phố lại có cả một kho chuyện để thao thao cùng bố. Những câu chuyện vẩn vơ không đầu không cuối bởi có khi chính bố mẹ cũng không còn nhận ra hết những người quê một thuở. Cơ mà vẫn rất vui.

Niềm vui là khi được các con sửa sang cho căn nhà ở quê. Mỗi năm bố mẹ lại nghĩ ra một thứ để sang sửa, để cơi nới. Năm thì là sửa công trình phụ, trồng lại cây. Năm thì lát cổng, nới sân. Còn năm nay là sửa và lợp lại hai cái chái. Ban đầu mình cũng lạ lắm. Nhà thì quanh năm chẳng có người ở, sửa rồi lại hỏng cứ bày vẽ làm gì. Chiều bố mẹ thì mình làm nhưng lòng không ngớt phân vân. Sau rốt thì mình hiểu, hạnh phúc của bố mẹ là mỗi lần sửa sang là khi ấy, bố mẹ như được sống cùng với ngôi nhà thân thương gắn với bao nhiêu là kí ức, với bao nhiêu là nhịp thở nồng nàn. Và cũng mỗi lần sửa là như một lần ông bà báo với thần linh thổ địa, với gia tiên rằng: Chúng con vẫn ở đây, vẫn chăm chút cho ngôi nhà này. Nó vẫn ấm áp tròn đầy và vì thế, thổ công, thần linh hãy phù hộ cho cả đại gia đình. Mỗi lần sửa là một lần bố mẹ được bàn luận, được chuyện trò về những người quê,

những cảnh quê gần gụi, quyến thuộc. Vậy nên rất vui.

Niềm vui của bố mẹ là...

Những niềm vui ấy chẳng quan hệ gì với vật chất. Chúng cứ hồn nhiên như nụ cười con trẻ. Bởi một điều giản đơn, ở đâu có bố mẹ thì ở đó có niềm vui. Và chính những niềm vui giản dị bé con thuần khiết ấy đã dạy chúng con biết sống bao dung, nhân từ, biết nhìn cuộc đời vạn vật theo con mắt "thiền". Người già chỉ cần được ấm áp sẻ chia theo đúng nghĩa tuổi già đã là vui, là hạnh phúc lắm rồi. Cái đích đến của mỗi người, suy cho cùng cũng giản dị vậy thôi!

Anh chị em chúng con sinh ra, khôn lớn và trưởng thành từ ngôi nhà mẹ cha bé như tổ chim nép dưới lũy tre. Nơi ấy bố mẹ chắt chiu niềm vui để nuôi đàn con lóc nhóc sắn khoai. Nơi ấy khai nồng mùi nước đái trong những manh chiếu con mục nát. Những ngày nắng nóng, cả nhà nằm dưới nền đất ẩm nghe bố kể chuyện chèo đò bị ma bắt nạt. Những ngày lạnh giá cả nhà quây quần quanh cái ổ rơm. Ngôi nhà khi ấy lúc nào cũng nêm chật niềm vui.

Bố mẹ càng già, ngôi nhà ấu thơ của anh em chúng con càng như hư hao trong miết mải thời gian trôi đi cuồn cuộn. Nhưng dù gì, con luôn nguyện giữ trọn niềm vui cho tuổi già bố mẹ ở chính tại ngôi nhà thương yêu của mình.

Bởi vì! Thực ra đó cũng là cách con đang giữ trọn niềm vui cho con trai của con, cho cả gia đình bé nhỏ của mình nữa.

Chắp tay, nguyện mong thế gian này luôn ăm ắp niềm vui!

Bố vợ

Bố vợ mình vốn là giáo viên dạy Văn giỏi có tiếng ở thành phố Hải Phòng. Ông thường ôn luyện cho đội tuyển thi học sinh giỏi. Điểm đặc biệt là ông luôn giữ được tinh thần lạc quan, vui vẻ, yêu cuộc sống. Mọi khó khăn, vất vả dường như dừng lại trước nụ cười của ông. Dù chuyện gì xảy ra, mình vẫn thấy trên môi ông luôn nở nụ cười an nhiên, nhẹ nhõm.

Ngày đầu ra mắt, mình mua biếu ông chai rượu. Khổ, không biết uống rượu nên mình chẳng phân biệt rượu nào với rượu nào. Thấy chai đẹp thì mua. Về sau mới biết là rượu... dỏm. Thế mà, ông giữ mãi, dễ đến hơn chục năm trời. Nhiều lúc nhìn lại ngại quá, mình nói, bố để con mua chai khác. Ông cười nhẹ nhõm, xua tay: “Rượu quý ở tấm lòng, bố để đấy, mỗi lần nhìn lại để thấy thương các con hơn.” Mình im lặng, rưng rưng...

Ngày cưới, mình từ bên Nhật về, quáng quàng, vội vàng lo tổ chức bên nhà trai còn ở nhà gái thì chỉ đóng mỗi vai... chú rể. Vội đến nỗi trước giờ làm lễ cưới mới lón tón lon ton nhào qua cửa hàng mua đôi giày mới. Vào làm lễ, mình hớn hở bắt tay quan khách. Bố vợ đằng xa đi lại miệng vẫn cười đáp lễ mọi người, rồi bỗng nhiên ngồi thụp xuống, lấy tay gỡ miếng giấy nhỏ dán giá đôi giày ở sau gót mà do vội vàng mình chưa kịp bóc. Xong, lại đứng lên cười nhẹ nhõm. Mình lặng người, rưng rưng...

Mỗi lần cùng ông rủ rỉ tâm sự chuyện thời thế, ông thường nói với mình, con là con người của học hành, viết lách. Con có lẽ không hợp với những chạy đua thời cuộc đâu. Một đận thấy mình gặp chuyện không may. Ông ngồi cùng mình cả buổi rồi chậm rãi: “Con cứ sống như thế để được là con. Mọi chuyện trong đời phù du, bèo bọt, chớp mắt đã thành quá khứ. Dù có chuyện gì, bố mẹ luôn ủng hộ con, yêu thương con như con trai.” Xong, cười nhẹ nhõm. Mình ngồi lặng phắc, rưng rưng...

Mỗi lần mình về Hải Phòng, ông bà thường nấu những món mình thích. Vào bữa ăn cứ gắp tới gắp lui giục ăn đi, ăn đi con. Hễ thấy mình ăn ngon miệng là cả ông và bà cười rạng rỡ, bà bảo ông, ông bảo bà: “Đấy tôi nói đúng chưa, con nó thích món này mà.” Hễ mình mệt mỏi không ăn được là ông bà lo lắng: “Con vất vả quá! Khổ, lo cho hết mọi người, đừng gắng quá con à!” Có trưa mình nằm nghỉ, thấy ông lấy xe đạp đi giữa trời nắng chang chang, khi về mồ hôi nhễ nhại, giơ túi chả lụa vừa mua: “Bố mua chả ngon để con mang về, chịu khó mà ăn con ạ.” Xong, cười nhẹ nhõm. Mình nhìn ông, rưng rưng...

Ông thường quan tâm, lo lắng cho sức khỏe của mình. Mỗi lần gặp mình, câu đầu tiên, ông hỏi: “Dạo này con ngủ thế nào? Có hay phải uống thuốc không?” Rồi ông vồn vã: “Bố nhìn sắc diện con khá hơn trước. Con cứ cố gắng giữ tinh thần tốt là mọi việc sẽ ổn thôi. Con đang có hạnh phúc lớn là cháu Nam, con phải khỏe để nuôi dưỡng hạnh phúc ấy.” Xong, cười nhẹ nhõm. Mình xúc động, rưng rưng...

Ông yêu thương Nam một cách đặc biệt. Hễ có bài báo nào nói về Nam là ông tìm mua rồi đạp xe đến nhà từng người bạn trong nhóm bạn đồng niên của ông để khoe. Mình thường đùa vui, ông khoe cháu có lẽ đến cả nửa thành phố Hải Phòng này biết. Đợt Nam gặp chuyện không vui, vợ chồng mình thương con đến bạc cả lòng, mặt mày thờ thẫn. Ông gọi điện lên nhắc: “Nam là con của các con. Các con nuôi cháu từng ngày, từng giờ, hiểu cháu từng giây, từng phút. Các con tin vào giá trị mà mình đang có. Các con hãy xòe bàn tay ra để thấy báu vật mình đang nắm giữ chứ đừng tìm kiếm đâu xa.” Xong, cười nhẹ nhõm. Mình cúi mặt, rưng rưng...

Bố mẹ mình già yếu, ốm đau, mình quyết định chuyển hai cụ từ quê lên ở hẳn với mình. Ông lọ mọ lên thăm. Lúc mình vừa bước xuống cầu thang, nghe thấy ông ở tầng 1 đang dặn dò con gái: “Thảo nó hiếu để với bố mẹ, nó thương yêu, lo toan cho mọi người từng li, từng tí, con là vợ, con hãy vui vì điều đó. Con phải chăm sóc ông bà thật tốt. Con cũng có con trai, rồi con sẽ có con dâu. Nếu con làm dâu tốt, rồi con cũng có được một cô con dâu tốt. Nhân quả không đợi đến đời sau, nhân quả nằm ngay trong đời này con à.” Ông ôm vai con gái. Xong, cười nhẹ nhõm. Mình đứng chôn chân, rưng rưng...

Hôm ở sân bay tiễn Nam sang Mỹ du học, cả nhà ai cũng buồn rười rượi. Mình phải quay đi ghìm cơn nức nở cứ ùa vào ngập lòng. Chỉ riêng ông vẫn trò chuyện bình thường, khi chụp ảnh cùng cháu vẫn cười tươi tắn. Nam lên máy bay, mình đứng ngây như muốn hóa đá. Ông lại gần vỗ nhẹ vai mình: “Con cứ để cháu được trải nghiệm, lâu hay mau, dài hay ngắn là do mình.” Xong, cười nhẹ nhõm. Mình nắm tay ông, rưng rưng...

Nam đi được một thời gian, mình gọi điện báo cho ông bà biết, cháu đã quen môi trường mới. Việc học hành cũng ổn, cháu trưởng thành và cứng cáp lên nhiều. Vừa kể mình vừa như trút được một phần nỗi lo đè trĩu lồng ngực bao ngày qua. Và trong khoảnh khắc đó, mình như thấy ông quay đi... rưng rưng nước mắt - giọt nước mắt mừng vui, hạnh phúc...

Xong, lại cười nhẹ nhõm... Nhẹ nhõm như lá chao nghiêng bay theo gió. Nhẹ nhõm như mây trời trôi xanh bao la, miên man. Nhẹ nhõm như không gian mênh mang thênh thang xa xăm. Nhẹ và lành lẽ. Nhẹ và hiền từ... Ôi bố vợ (chưa từng bị “đấm”) của mình!

Hôm nay ngày mùng 1 đầu tháng, viết về ÔNG - một NGƯỜI luôn nhẹ nhõm, tự tại để như một lời chúc AN TỊNH cho mọi người và cho chính mình!

Nhỏ nhẻ cùng vợ

Bạn bè Facebook có người thắc mắc, sao anh viết nhiều bài về những người thân trong gia đình hay thế mà chưa có bài nào chính thức về... Vợ. Hôm nay nhân ngày cuối tuần đẹp trời, mình quyết định sẽ viết về người ấy.

Vợ có những sở thích hơi... lạ. Ví dụ thích đọc báo *Hoa học trò* và *Sinh viên*. Ừ thì bảo hồi sinh viên mơ mộng đọc mấy báo đó còn hợp. Bây giờ gần bốn chục tuổi rồi chứ ít ỏi gì đâu mà vẫn đọc say sưa. Trong nhà ngập báo *Hoa học trò*. Thi thoảng, mình lén quẳng đi vài quyển. Khi phát hiện ra, vợ nổi giận đùng đùng, mặt căng thẳng, nói anh không tôn trọng em. Nản quá, mình đành chuyển sang chế độ... phục vụ. Tuần nào đi mua báo cũng mua thêm *Hoa học trò*, *Sinh viên* rồi *Thế giới phụ nữ*, *Làm đẹp*... Chị bán báo cứ tưởng mua cho con gái. Mệt thế! Ấy gọi là chia sẻ những điều khó có thể sẻ chia!

Mình vốn ăn to nói lớn. Đi học xa nhà từ bé, toàn ăn cơm tập thể, không ăn nhanh thì hết. Bao năm rồi vẫn giữ thói quen đó. Vậy nên cứ ngồi vào mâm cơm là ăn ào ào, ngon hay không ngon cũng chẳng thành vấn đề, cứ ăn đủ định mức là được. Vợ thì ăn nhỏm nhẻm, lỏn lẻn vừa ăn vừa ngâm nga, gẩy gẩy, gắp gắp, nâng lên đặt xuống. Thời gian đầu bực lắm, mỗi bữa ăn thấy căng thẳng. Có lúc còn dọa: "Hay là ăn riêng." Vậy mà rồi cũng quen. Bây giờ mình cứ ăn, cứ bông đùa, vợ cứ gẩy gẩy, gắp gắp. Mặc kệ. Ấy gọi là dung hòa những thứ khó có thể dung hòa!

Mình thích xem phim kinh điển Việt Nam. Trong nhà mình có đủ tất cả các đĩa phim Việt Nam từ thời có bộ phim truyện đầu tiên: *Chung một dòng sông*. Mình thưởng thức những thước phim ấy bằng kỉ niệm những đêm ôm đèn lội bộ mấy cây số sang làng bên xem phim. Cảm giác thơ dại, tin yêu ngập tràn khi lại được đắm chìm trong những hồi ức trong sáng thánh thiện đã ăn vào máu thịt mình. Mình đặc biệt thích nghe ngâm thơ, nghe vọng cổ, cải lương (thời trẻ mình ca hai món này cũng khá mùi mẫn). Những điều giản dị đó luôn sâu lắng nơi tim mình bằng những ký ức tươi non, ngập tràn những thương yêu. Nhưng vợ thì không, hễ bật đĩa phim Việt Nam thì nằm quay mặt vào tường. Còn cải lương thì tệ hơn, chạy đi chỗ khác. Vợ thích xem những *Trái tim mùa thu* và các thể loại trái tim khác hoặc *Hoàng hậu Ki* và các thể loại hoàng hậu khác. Xem xong thì thao thức dù biết rằng cuối phim thế nào cũng có nhân vật đột ngột lăn ra nghẻo củ tỏi bất kể lý do gì. Mình bảo tại đạo diễn hết tiền, cho nhân vật đó không xuất hiện để giải quyết mâu thuẫn trong phim cho nhanh gọn. Vợ mắt long lanh nói, không không, có những lý do khác mà anh

không hiểu được. Và lại long lanh chờ xem phim khác với kết cục y chang. Chả lẽ hai vợ chồng lại mỗi người một cái ti vi, thôi đành lẩm nhẩm gật gù với kính thưa các loại trái tim, các loại hoàng hậu. Ấy gọi là đồng cảm những thứ khó có thể đồng cảm!

Vợ thì cực thích chó mèo, cứ trông thấy chúng là mắt sáng rực. Mình có cảm tưởng nếu được phép thì sẵn sàng vác về nhà cả tiểu đội chó mèo. Đi làm về, nhìn thấy chồng thì ừ hữ nhưng nhìn thấy con mèo chạy ra thì: "Ui xời, úi xời ui, dễ thương tóa, dễ xương tóa!" Mình lườm con mèo mấy nhát, tính có bữa ở nhà vặt lông. Chồng đi làm quần quật cả ngày thì không nói gì mà con mèo bắt được con gián thì nắc nỏm: "Giỏi thế nhở, giỏi thế nhở!" Rõ là sốt ruột. Nhưng mình vẫn tỉnh như không, thi thoảng khen, con mèo khôn thế biết chọn chỗ nằm ngủ mát mẻ. Vợ mắt sáng như sao nói, đúng rồi, phải rồi, quá khôn, quá khôn! Kệ, cho nàng sung sướng! Ấy gọi là chấp nhận những thứ khó có thể chấp nhận!

Mình bị viêm xoang nên dị ứng với tất cả các loại mùi. Mùi càng thơm càng khó chịu. Đối với mình, nước hoa Chanel chẳng khác gì... phấn xịt mèo. Vợ thì đắm đuối với các thể loại nước hoa. Không những thế còn thi thoảng rắc rắc lên gối để đêm nằm ngủ cũng được ngửi mùi nước hoa. Ban đầu mình hắt hơi ầm ĩ, khịt mũi liên hồi, hỏi, em dùng phấn xịt mèo đấy à. Vợ lừ mắt, quay mặt vào trong, nghe chừng dấm dứt. Thôi, đành xuống nước, nói nước hoa thơm quá, hắt xì! Dễ chịu ghê, hắt xì! Cái bọn Chanel này giỏi thật, hắt xì! Làm nước hoa đẳng cấp thế giới, hắt xì, hắt xì! Cứ, thế, lâu dần rồi cũng quen, tần suất hắt xì giảm xuống đáng kể. Ấy gọi là thích nghi với những thứ khó có thể thích nghi!

Mình luôn "kinh ngạc" về khả năng nhớ đường đi lối lại của vợ. Phải nói là đi lần nào, quên đường lần ấy. Đảm bảo ra khỏi khu vực Nghĩa Tân là lạc. Có nơi đi cùng mình đến hàng mấy chục lần nhưng nếu mình có giả vờ hỏi: "Đến đây đi tiếp thế nào?" Thì mặt ngây thộn, ớ ờ ơ, nói đi thế nào anh tự biết. Đi đâu một mình dù chỗ đó quen lắm nhưng chỉ cần thay đổi đường một chút thôi, cầm chắc là lạc. Việc miêu tả đường còn đáng "kinh ngạc" hơn. Có bận bảo mình đến đón, nói anh đón em ở chỗ có đống cát, cạnh cây cột điện. Khốn khổ, đi đường, nhìn đống cát với cây cột điện hoa cả mắt mà chưa thấy vợ đâu. May mà cuối cùng cũng đón được. Nhìn quanh chỗ vợ đứng không thấy có đống cát nào, hỏi, sao bảo đứng cạnh đống cát. Vợ thản nhiên, à, trong lúc chờ anh, họ xúc đi rồi! Mình tươi cười, em có năng khiếu chỉ đường ghê. Vợ náo nức thế a, thế a, em tiến bộ rồi à. Ừ, đúng rồi, tiến bộ rồi, nếu không anh làm sao tìm thấy em. Ấy gọi là vui vẻ với những thứ khó có thể vui vẻ!

Mình khó ngủ nên chỉ thích thức thật khuya, cảm giác như vậy đêm sẽ ngắn hơn. Mình thích bật đèn đọc sách, viết lách, xem phim, cứ xem mãi cho đến sáng cũng được, trằn trọc với giấc ngủ mộng mị khổ lắm. Vợ thì muốn đi ngủ đúng giờ. Mình thường thuyết phục là sẽ để đèn nhỏ, bật volume nhỏ hết cỡ. Vợ trả lời bằng cách... ôm gối đi ngủ chỗ khác. Khổ thế, thôi thì tắt ti vi, tắt đèn, nằm ngẫm nghĩ sự đời vậy. Có bao nhiêu kỉ niệm từ ngày xửa ngày xưa đem ra "tua" lại hết, đếm đến vài chục vạn con cừu rồi cả binh đoàn voi, ngỗng, hà mã nữa mà vẫn chưa ngủ được. Nhưng tự nhủ, mình ngủ ít quen rồi, để vợ ngủ mai còn lấy sức dậy sớm đi chợ. Ấy là cầm lòng với những thứ khó có thể cầm lòng!

Aizza, còn nhiều điều "ấy là" về người có tên là Vợ này lắm. Nhưng mà mình vẫn cứ

muốn đọc lại mấy câu thơ của Lưu Quang Vũ. Rằng: *Người đầu tiên hiểu đôi mắt của anh/ Người duy nhất hiểu điều anh chẳng nói/ Hiểu nỗi lo của anh, cả những điều vụng dại/ Vẫn bao dung như biển lớn yên lành...*

Vài ngày nữa vợ đi vắng. Ấy gọi là: Thông báo này thay cho giấy mời. Hehe.

Lại chuyện về người có tên là Vợ

Sau nhiều năm "lang bạt kì hồ", "ăn sóng nói gió", "lên Đông xuống Đoài", gần bốn mươi tuổi, khi bố mẹ đã không còn có thể sốt ruột hơn được nữa, mình quyết định lấy vợ.

Hồi yêu, thơ thẩn, hát hò đến mụ mị cả đầu, chẳng để ý gì. Gần cưới, một hôm nhớ ra, mình phi ngay sang nhà chị Nga, khi ấy đang là một "bà mụ" tác thành nhiệt tình cho cuộc tình của mình, rụt rè hỏi: "Chị ơi, thế "nó" có cao bằng chị không nhỉ?" Chị Nga mắt mở to hết cỡ, miệng há hốc ngạc nhiên nói: "Ôi, cậu đi chơi với "nó" hàng trăm lần, đứng cùng với "nó" cũng tưng ấy lần mà không biết "nó" cao bằng chừng nào ư?" Mình tần ngần, ờ, thì em quên... Khổ thế, thôi đến nước ấy rồi thì biết làm sao. Hihi.

Cái Tết lần đầu tiên ra mắt bố mẹ chồng, nàng dâu mới trổ tài bếp núc. Nhà mình khi ấy còn đun bếp rạ. Nàng thì đã bao giờ biết cái bếp rạ là gì. Nhưng dâu mới, ai nỡ để bố mẹ chồng thất vọng. Nàng hăm hở đun đun nấu nấu. Suốt ngày loanh quanh trong bếp, má đỏ ửng, mặt nhọ ngang nhọ dọc. Có sao đâu. Mình đi ra đi vào, có niềm vui cứ khe khẽ chảy trong lòng. Cao hứng, mình ngồi cạnh kể cho nàng nghe về những kỉ niệm với bếp lửa của mình. Này nhé, chỗ bếp này đây, anh ngồi nấu cơm cho cả nhà, mải đọc sách bị lửa bén vào đống rơm, cháy cả bếp, thui luôn đàn lợn trong chuồng đấy. Ấy, nào, gạt lửa đi, cẩn thận nhé. Nàng ngước lên, má ửng hồng: "Rồi rồi, anh không phải dặn. Sao hồi ấy anh hậu đậu thế nhỏ." Mình cười xòa: "Tại anh mải đọc sách thôi." Rồi mình mơ màng, tiếp tục dòng tự sự: "Ngày trước, quê anh thường xuyên bị lụt, những ngày mưa trắng trời thì buồn lắm. Khi ấy, mẹ trong chiếc áo tơi vừa đi vừa chạy trốn cái rét cắt da cắt thịt. Bố thì uống một cốc nước chè đặc rồi quáng quàng ra sông chèo đò. Anh thường được mẹ cho một đặc ân là ngồi trông bếp. Không gì thích bằng những lúc trời mưa lay lắt mà ngồi hơ tay bên bếp rồi áp vào má, vào tai. Anh làm như thế này này." Nàng cười khúc khích, làm theo. Mắt lấp lánh niềm vui. Nàng thì thầm: "Đun bếp củi vui anh nhỉ!"

Nhưng vui chẳng được bao lâu vì ngay chiều đó, khi bê nồi cơm lên, vừa mở vung ra, cả nhà đã tá hỏa vì nồi cơm cháy đen thùi lụi. Nàng lúng búng: "Thì em vùi cơm như mẹ dạy mà. Sau đó em đun rơm xung quanh cho cơm nhanh chín." Thôi xong, đã vùi giữa đống than lại còn đun bùng bùng xung quanh thì không cháy mới lạ. Mẹ mình động viên, thôi ăn cơm cháy càng ngon. Cơm chín nhừ ăn ngọt phải biết. Ngọt, ngọt, cả nhà đồng thanh, cười méo xệch với miếng cháy cơm đen xì trên tay. Hihi.

Tối đó, bố vào bếp mang những thanh củi gộc mà bố đã để riêng chuẩn bị cho việc luộc

bánh chưng. Tìm đi tìm lại quanh bếp chẳng thấy củi đâu. “Lạ nhỉ”, bố cứ lẩm bẩm, “bố đã nhờ người đánh gộc mang về chất vào đây rồi mà.” Nàng từ đâu chạy đến, hổn hển: “Gộc là cái gì hả bố?” “Ờ thì là những cái cây củi to, bố để đun bánh chưng cho đượm.” Nàng thốt lên: “Thế thì con đun hết rồi bố ạ.” Cả mình và bố quay ra ngơ ngác. “Đun hết rồi á, sao to thế mà em đun được?”. Nàng ngạc nhiên không kém, to đâu ạ, em cứ nhét vào cùng với rơm, nó cháy đùng đùng. Chà chà, quả là kì tích - mình lẩm nhẩm. Bố lẳng lặng đi sang nhà hàng xóm xin củi luộc bánh. Hihi.

Để “ghi điểm” với bố mẹ sau hai lần í ẹ, hôm sau, nàng quyết định một mình đi mua hoa về cho cả nhà chơi Tết. Nàng hỏi đường cẩn thận, nhất định đi một mình. Từ nhà mình lên đến phố huyện chừng hơn mười cây số. Nàng hăm hở lao ra khỏi nhà trong làn mưa phùn giăng giăng, để lại mình với một mớ lo âu. Quá trưa, vẫn không thấy nàng về. Mẹ sốt ruột đi ra đi vào, giục mình đi đón. Hồi ấy, chưa có điện thoại di động nên không liên lạc được. Mình vác xe đi. Đến đầu làng thì thấy một cô nhỏ thó lai cây quất to uỳnh, phóng ào ào. Nhìn lại, hóa ra nàng. Mình vòng xe đuổi theo. May quá, thế là tìm thấy. Về đến nhà, nàng sung sướng kể chuyện mình mua được cây quất rẻ, rồi chuyện đi bị lạc. Cả nhà cứ tròn mắt: “Sao lại lạc sang tận làng Sải cơ á.” Làng Sải cách làng mình mấy cây, đi ngược về đầu kia, chẳng hiểu sao nàng lại phóng tít sang đó rồi lại vòng về. Giỏi, giỏi! Bố mẹ nắc nỏm khen con dâu. Sau đó quay sang khen cây quất. Quả vàng óng, lá xanh rì, có cả lộc non, cả lá mới, đẹp quá còn gì. Nàng mãn nguyện cười hết cỡ. Mình khệ nệ bê cây quất để góc nhà, thấy tiếng mùa xuân reo vui trong lồng ngực. Nhưng lạ, từ lúc đó, lá cây quất cứ rơi lả tả. Đến chiều tối thì không chỉ lá mà cả quả cũng rụng bồm bộp.

Sinh nghi, mình xem từng quả. Hóa ra, quả nào cũng được “ngụy trang” bằng keo con voi. Mình lay lay, thấy cây lung lay. Mạnh hơn tí nữa, cây bật tung đất, nằm trơ ra, không hề có... rễ. Ôi chao. Mình gọi nàng. Nàng mắt trợn ngược: “Ối sao lại thế?” Mình vội vàng, ì ạch bê cây ra vườn “phi tang”. Tối đó, nàng quay mặt vào tường, mình lay lay, quay ra đã thấy nước mắt tràn mi. Mình động viên: “Không sao, không sao, ngày Tết cây cảnh đắt nên họ làm bậy. Họ làm tinh vi quá, anh mà đi mua cũng nhầm ấy chứ.” Nàng càng thút thít to hơn: “Em chỉ muốn bố mẹ vui, anh vui mà sao khó quá.” Lại khóc to hơn. Mình an ủi: “Vui lắm, có em vui lắm! Chẳng cần em làm gì đã vui rồi.” Nàng nín khóc, mình nhủ thầm trong đầu: Vui cơ mà cũng lo quá. Chẳng hiểu còn có những chuyện gì tiếp theo. Hihi.

Sáng hôm sau, nhà mình thịt lợn. Đối với mình, Tết cứ phải có tiếng lợn kêu eng éc mới có không khí. Mình hồ hởi chạy đi chạy lại. Những thước phim về cái Tết tuổi thơ cứ lần lượt hiện ra. Ngày xưa nghèo khó, nhà làm gì có tiền để thịt nguyên cả con lợn thế này. Bố đi vay đi mượn, bán lúa non cuối năm cũng chỉ đủ đụng với hàng xóm một góc con lợn. Thế đã đủ mừng rơi nước mắt. Không gì ngon bằng miếng lòng lợn chiều cuối năm. Giữa gió bấc mưa phùn căm căm, nồi nước luộc lòng bốc hơi nghi ngút. Bố chọc chọc đầu đũa cho nước ở chiếc dồi tiết ra rồi cẩn thận dùng dao cắt một miếng nhỏ. Mình ngồi bên chờ sẵn, há miệng như con chim. Bố đút miếng lòng lợn vào. Ôi chao, nóng. Mình nhảy tưng tưng vừa thổi phù phù, vừa nhai, vừa nuốt. Chao ôi không còn gì hạnh phúc bằng. Vậy nên mình cứ muốn duy trì việc thịt lợn vào ngày Tết để ăn miếng lòng đầu tiên trong sự hít hà, xuýt xoa. Mình thì thích thú, lăng xăng nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại không thấy nàng đâu. Đi tìm,

hóa ra nàng thấy chọc tiết lợn nên sợ quá, sang nhà hàng xóm trốn nhờ. Mình sang gọi. Nàng mở cửa buồng, mặt hớt hải: “Lợn chết chưa anh?” Mình nhăn nhó: “Rồi, rồi, em về đi, lợn chui vào nồi từ lâu rồi.” Nàng thở ra một hơi nhè nhẹ, nhón chân như vũ công ra khỏi “nơi ẩn náu”. Phù, mệt thế nhở. Hihi.

Về đến sân, mẹ đang tay băm tay chặt, nàng sà vào: “Mẹ để con làm cho.” Mẹ xua tay: “Thôi, cái này con làm không quen, con ra vườn hái cho mẹ ít lá gừng để mẹ cho vào nồi hấp cho thơm.” Nàng nhảy chân sáo, đi ngay, hớn hở, hớn hở. Trưa hôm đó, cả nhà ngồi quây quần bên mâm cơm ngày cuối năm ấm áp. Lần lượt thử từng món, chao ôi, món nào cũng ngon. Nhưng đến món hấp, ai cũng nhận thấy là có vị là lạ. Chỉ thấy lạ thôi mà không hiểu sao. Ăn xong, khi nàng đang rửa bát, mình nháy nàng ra vườn. Mình hỏi: “Em chỉ cho anh cái lá gừng khi nãy em hái.” Nàng hồ hởi chỉ. Mình à lên: “Hiểu rồi, em hái nhầm lá nghệ.” Nàng trợn mắt: “Em nhầm thế nào được.” Mình tủm tỉm: “Thế mà nhầm được đó em ạ. Anh nhổ lên một cây cho em xem thử nhé. Đây này, củ nó bên trong có màu vàng, mùi hắc, là cây nghệ. Nhưng, suỵt, không cần phải nói ra, bố mẹ chắc không biết đâu.” Nàng đưa tay lên, suỵt, anh mà không nói ra thì ai biết. Hai vợ chồng lấm lét lại đi như “vũ công” ra khỏi vườn, bước qua chỗ cây quất hôm trước, giờ đã nằm khô như đống củi. Hết hồn. Nàng tiếp tục rửa bát, mình vào nhà. Nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện, mẹ dặn bố, sau đợt này đem trồng bụi nghệ xa ra để khỏi lấy nhầm. Rồi bố mẹ thì thào. Mình quay người, nở một nụ cười khe khẽ. Dâu mới ơi là dâu mới. Hihi.

Sau cái Tết với nhiều “xì căng đan” đó, nàng quyết tâm lấy lại “phong độ”. Biết bố mẹ mình thích ăn riêu nấu mẻ, nàng quyết tâm làm. Nàng hỏi bí quyết từ bố, ghi ghi chép chép. Vừa ghi, nàng vừa à lên: “Dễ quá, dễ quá, con làm tốt.” Rồi nàng kì cạch làm. Cải tiến hơn bố, nàng mua một lọ thủy tinh có nắp đậy kín để mẻ nhanh chua. Nàng lý giải, để mẻ ra lọ thủy tinh thế này sạch sẽ và không hại cho sức khỏe. Bố mẹ dõi theo những việc nàng làm với niềm vui giản dị mà cũng rất đỗi ấm áp. Sau vài ngày, nàng thông báo: “Chắc mẻ được rồi, hôm nay con sẽ mua cá nấu mẻ bố mẹ nhé.” Tuyệt, tuyệt, cả bố và mẹ đều thấy vui. Bố vui vì đã chuyển giao công nghệ cho con dâu. Mẹ vui vì khi mẹ ốm yếu đã có con thay mẹ nấu món bố thích. Chiều hôm đó, nàng đi làm về, lao vào bếp. Tiếng nước lóc tóc chảy. Tiếng dao gõ vào thớt leng keng. Tiếng xoong nồi va vào nhau loảng xoảng. Tiếng bát đĩa khua rộn ràng. Và bỗng đâu: Bùm! Cả nhà ngồi chết lặng. Mình lao xuống tầng 1. Một cảnh tượng khó tả hiện ra. Nàng ngồi giữa nhà, tóc phủ đầy những hạt trắng như tuyết, mắt còn chưa hết vẻ kinh hoàng. Cạnh nàng, lọ mẻ đã vỡ. Mẻ tung trắng tường nhà. Nàng chỉ vào lọ mẻ, kể trong vẻ bàng hoàng: “Em cầm lọ mẻ, lắc. Bỗng đâu, nó bật tung nắp, bắn mẻ lên tứ tung, rồi vỡ cả lọ.” Chà, hiểu rồi, mình thốt lên. Sau nhiều ngày đậy kín trong lọ, mẻ sinh ra khí gas. Khi nàng lắc mạnh, khí gas bị nén càng mạnh nên nổ to đến thế là phải. Tối đó, cả hai vợ chồng hì hụi đi dọn tàn tích “mẻ bay” khắp gian bếp. Ối mẻ ơi là mẻ. Hihi.

Nàng còn thêm nhiều lần “ghi dấu ấn” với những sự vụ mà có lẽ chẳng có ai giống như: Phóng sinh... gà. Có người cho con gà chưa làm thịt mà nàng không biết làm thế nào. Sau hồi tính toán, trăm phương ngàn kế, nàng quyết định thả nó như kiểu người ta làm lễ “phóng sinh”. Hay việc cho con cá còn đang bơi, cho cua còn đang sống vào trong tủ lạnh, để nó đông cứng rồi làm cho khỏi sợ. Nói chung, có những “sáng kiến” chỉ có ở nàng. Hihi.

Sau nhiều lần thất bại với các thử nghiệm mang tính mới mẻ, bây giờ, nàng đã dắt lưng được vô khối những "chiêu", những món ngon, những bí kíp làm bếp "thần thánh". Giờ, Tết đến, nàng có thể một mình làm cỗ. Luôn dậy từ rất sớm, một mình làm cả mấy mâm cỗ đặt lên ban thờ thắp hương tổ tiên trong những ngày đầu năm mới, nàng làm với sự tự tin hiếm có, với tấm lòng thành kính, ngưỡng vọng với gia tiên, với mong mỏi ấp iu là cả nhà sẽ được hưởng những ngày Tết bình an, sum họp. Giờ, mỗi lần Tết đến, mình thích nhất giây phút khi bình minh chưa lên, nằm trong chăn, nghe mơ hồ tiếng mùa xuân thong thả gõ nhịp. Mơ hồ thấy mùi hoa đào, hoa mai thả mùi thơm vào trong gió lạnh. Nghe hạt mưa bụi mùa xuân đọng đầy trên cánh hoa mỏng ướt rơi êm đềm... Từng chùm hoa trắng tinh, mềm mại, dịu dàng. Trong gian bếp, nàng dậy sớm nhóm lửa, tiếng chân vẫn nhẹ như "vũ công" ngày nào. Rồi lát sau bố dậy, hai bố con rì rầm nói chuyện. Tự nhiên, những lúc ấy thấy lòng xao động đến lạ. Nhớ nhưng nhức những cái Tết xa xưa. Nàng đã cho mình trở lại tuổi thơ đủ đầy như thế đó.

Mình hiểu ra rằng, khi người đàn ông cưới vợ, anh ta chưa hẳn đã mong mình sẽ có một người phụ nữ đảm đang, tay năm tay mười mà có lẽ sẽ mong mỏi nhiều hơn một người phụ nữ thành thực cố gắng vì hạnh phúc của cả gia đình.

Thế là đã đủ cho yêu thương ngập tràn.

Tháng mới sang, xuân đã gần kề bên hiên nhà!

Mẹ chồng và con dâu

Hồi đó, vào một ngày xuân rời rợi, có "nắng miên man ngập tràn khắp phố", có hoa bay, lá rụng thắm đường quê, trong tâm trạng xởn xơ, thơ thới, con trai dẫn về nhà một nàng "cựu sinh viên". Dẫn về thì dẫn vậy chứ con trai cũng chưa dám "ra mắt" mẹ, còn dò xem ý tứ Cụ thế nào. Chẳng biết "đồng chí" cao niên mẹ sẽ có ý kiến gì nên con trai hồi hộp lắm. Mẹ thì vẫn y hệt những lần đón các cô gái bạn của con trai trước đó. Mẹ vẫn tươi tắn, lặng lẽ, miệng bỏm bẻm nhai trầu, mỉm cười đôn hậu. Mùi trầu ấm vấn vít không gian, thơm nồng hương cau, hương quế. Thế nhưng, trước lúc con trai trở lại thành phố, mẹ kéo tay rì rầm: "Mẹ 70 tuổi rồi, mẹ không nhầm đâu con. Con bé này được đấy!"

Con trai ớ người. Thế là thế nào nhỉ? Cô này rụt rè, ít nói. Mắt lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác. Ngác ngơ đến nỗi ra ngoài đường, số lần bị lừa còn nhiều hơn số lần đi lạc.

Ấy thế mà, chẳng hiểu sao mẹ lại đưa ra kết luận như vậy. Mà cũng lạ, suốt cả "mùa yêu đương" của mình, con trai chưa được nghe mẹ nói về ai như thế bao giờ. Chà chà, thế mới bảo là "đặc biệt" mà!

Kể từ khi có "sấm truyền" của mẹ, lạ ghê, tình xuân, hương xuân cứ dâng lên thao thiết. Chở cô gái ngác ngơ qua làng, dọc theo những cánh đồng đang đợi gió lên mà lòng dạ nôn nao, xôn xao. Xa xa, nhà ai mở khúc ca xuân, cứ réo rắt, rộn ràng: *Rồi dập dìu, mùa xuân theo én về/ Mùa bình thường mùa vui nay đã về*... Ấn tượng in đậm đến nỗi, sau này, mỗi lần nghe lại khúc ca ấy, con trai vẫn nhớ rõ cảm giác nôn nao như trên đường quê xạc xào nắng và miên man gió ngày nào.

Và, sau đó, tất nhiên con trai vốn nghe lời mẹ. Cho nên thành đám cưới, thành đôi thành lứa, thành vợ thành chồng. Hihi.

Cô gái ấy, từ thành phố về làm dâu con của một gia đình thuần nông chân chất, nên thời gian đầu cứ lơ ngơ như bò đội nón. Sai sót nhiều, vụng dại cũng lắm nhưng rồi mọi việc cũng cứ nhẹ nhàng, êm ả trôi qua.

Trước khi lấy vợ, con trai vốn lo toan hết thảy công việc gia đình. Như con cò lặn lội đồng sâu ruộng cạn, con trai quen chi chút, bù trừ. Bươn bả dạy học, viết lách, chút tiền kiếm được luôn chia thành ba khoản: khoản dành để tiết kiệm phòng thân, khoản lo sự nghiệp học hành đèn sách, khoản dành cho bố mẹ, cho anh chị đau yếu bệnh tật và chăm

lo các cháu. Bao nhiêu năm rồi vẫn thế, con trai cứ sấp ngửa, vun vén chỉn chu. Lúc ốm đau, lúc bần hàn, khi cơ nhỡ, con trai có thể để mình lâm vào cảnh thiếu đói, giật nợ nhưng bố mẹ và anh chị thì nhất định không. Bởi vậy, cái phần dành cho mình luôn ít nhất. Lấy vợ về rồi, băn khoăn trăn trở nhiều thêm. Mọi người "dọa": "Có vợ rồi không như thế được nữa đâu. Vợ sẽ chẳng vui khi mình cứ phải chia năm sẻ bảy." Nghe "dọa" nhiều, con trai lo lắm. Vậy nên thời gian đầu, vẫn chia, vẫn lo toan cho hết thảy mọi người nhưng chỉ chia "thầm", chia vụng không dám lộ ra, sợ vợ buồn rồi lại kì kèo. Nhưng chẳng giống như điều con trai nghĩ, cũng không như lời mọi người vẫn "dọa", con dâu luôn xăng xái: "Anh ơi, phải có khoản tiền dành cho bố mẹ lúc tuổi già đấy nhé! Anh mua thuốc cho chị chưa?..." Không những thế, có lần, con dâu còn đưa ra một gói nhỏ, gói ghém rất kĩ, nói thầm: "Tiền này em tiết kiệm được bằng khoản dạy thêm trước khi lấy chồng, anh cầm lấy để lo toan cho mọi người." Thế là từ đó, như luật bất thành văn, con trai cứ lo cho bố mẹ, cho cả nhà nhiều hơn lo cho gia đình nhỏ và cho chính bản thân mình. Bố mẹ mỗi lúc một già như những chiếc lá thêm gần với cội, chị gái mỗi ngày mỗi yếu... Cái gánh nhân gian với con trai cứ càng ngày thêm trĩu nặng. Bất luận trong hoàn cảnh nào, con trai vẫn luôn có người ở bên lẳng lặng đỡ đần, chia sẻ... Con trai rưng rưng, thấy lòng thật ẤM ÁP.

Con trai đi đâu cũng mua quà cho bố mẹ. Từ ngày có vợ, con dâu còn xăng xái hơn nhiều. Hễ đi đến nơi nào, việc đầu tiên là tìm mua thứ mẹ thích, thứ mẹ dùng được, thứ hợp với mẹ. Quần áo con dâu mua, mẹ luôn ưng ý nhất. Mỗi lần mặc, mọi người khen đẹp, mẹ lại tủm tỉm liếc sang con dâu: Chả biết có cô gái nào không quen không biết mua tặng tôi đấy. Sao mà cái cô ấy tốt thế, chu đáo thế, mua khéo thế các bác nhỉ. Con trai thấy ÊM ÁI.

Con dâu có bầu, gần đến tháng sinh thì cái bụng lặc lè không khác gì gấu mẹ vĩ đại. Ngày về phép, mẹ chồng nhìn thấy ái ngại. Con trai đi ra đi vào, lo lắng, bất an, bồn chồn. Những việc nặng, con trai giành lấy làm hết, ngay cả việc cõng vợ trèo lên cầu thang ì ạch, lạch bạch, mướt mải. Nặng gì mà đến nỗi, vừa mua cái ghế để ngồi xem ti vi, mới đặt mông đến lần thứ hai thì ghế gẫy. Mỗi lần nằm xuống, con dâu không tự ngồi dậy được. Người tròn quá nên cứ lăn như quả bóng từ bên này sang bên kia, phải có người đỡ mới có thể ngồi lên. Nghĩ lại thấy thật buồn cười. Lặc lè là thế, nhưng gần đến ngày sinh, về chơi với mẹ chồng, con dâu vẫn làm hết mọi việc. Đến bữa ăn, con trai định bê bát đi rửa, con dâu đã xua tay: "Để em, để em, anh kéo nước dưới giếng cho em là được rồi." Con dâu vào bếp, đi chợ, nấu ăn, mẹ chồng cứ lần theo mỗi bước, cứ ngăn, cứ lo, cứ thấp thỏm, nhưng con dâu vẫn cười tươi: "Mẹ đừng lo. Mẹ sinh sáu, bảy người con, có sao đâu. Con làm được mẹ à." Mẹ chồng nghe vậy, đứng giữa sân, nở nụ cười hòa tan trong nắng, lấp lánh, lung linh. Con trai thấy VUI VẺ quá chừng.

Trông hiền hiền thế mà con dâu lại rất nghiêm khắc trong việc dạy con. Nào con ăn gì, con uống gì, đứng ngồi thưa gửi ra sao, đều có những nguyên tắc, "căng thẳng" kinh. Cho cháu về với ông bà. Ông bà thấy cháu thì cưng nựng như báu vật. Ông bà thương cháu bằng tình thương mặn mòi đơn sơ như bờ tre, gốc lúa, nhìn cháu như nhìn thấy thằng bố nó ngày xưa. Cái trán cao, đôi mắt sáng, cái điệu chun mũi, nhăn mày, thấy yêu quá, thân thương quá. Những kinh nghiệm có được từ việc nuôi dạy những đứa con, ông bà đem áp

dụng cho cháu. Con dâu xem chừng thấp thỏm lắm. Mỗi bữa ăn, theo như kinh nghiệm dân gian, ông bà đưa thức ăn, chạm vào môi, đặt vào miệng cháu, gọi là "chấm mồm, chấm miệng" cho cháu nhanh lớn. Nhưng con dâu cứ thót người, sợ lỡ cháu nuốt vào. Rồi khi ở nhà mình thì giữ gìn để cố gắng cho con có một môi trường vô trùng nhưng về đến quê, hễ có ai đến thăm, ông bà đều đem cháu ra khoe, rồi bế truyền tay nhau nựng nà nựng nịu, cười nói rổn rảng vang nhà. Con dâu cứ bần thần, tâm trạng bất an. Không dám nói nhưng con dâu thấy buồn và lo lắng. Nhưng chỉ đến hôm sau, mẹ chồng đã kéo cánh cửa buồng lại và dặn con dâu: "Con cứ ở trong này nhé, ai đến không phải ra chào, để mẹ tìm cách nói khéo với mọi người." Con dâu cầm tay mẹ, lí nhí: "Con cảm ơn mẹ." Con trai thở phào, thấy thật TIN TƯỞNG.

Thi thoảng, những lúc rảnh rỗi, mẹ chồng và con dâu ngồi thủ thỉ trò chuyện tri âm tri kỉ. Mẹ chồng dặn con dâu phải biết yêu thương và tha thứ. Con cái thì bao giờ cũng non dại, mình đừng đòi hỏi nhiều ở chúng. Một trái cây phải đi từ xanh tới chín, chứ không thể nào ngược lại. Vậy nên đừng lo lắng, càng lo sợ, càng dễ hỏng việc. Rồi mẹ chồng bày cho con dâu cách trị ho, trị cảm cho trẻ nhỏ bằng những loại cây trong vườn nhà mà không cần dùng thuốc. Những cây cỏ trông dân dã, đơn sơ thế mà thành cây thuốc trị bệnh hiệu nghiệm vô cùng. Trong trập trùng màu xanh cây trái, dáng mẹ chồng và con dâu hòa quyện thành một, tin cậy, sẻ chia. Con trai thấy lòng sao LÂNG LÂNG thế.

Mẹ chồng bị một cái u sau lưng. Cái u ngày một lớn. Mỗi đêm mẹ ngủ, cái u vướng víu, đau đớn. Cả nhà ai cũng lo. Con trai đưa mẹ đi khám, bác sỹ khuyên mổ để cắt bỏ. Con trai ngần ngừ. Mẹ đã tuổi cao, động đến dao kéo, nhỡ ra... Nhưng con dâu cương quyết: "Bác sỹ nói mổ được nên anh đừng bận tâm, để em lo." Hai vợ chồng đưa mẹ vào viện. Con trai lo lắng, hoang mang. Con trai và con dâu mướt mồ hôi chạy khắp phòng trên phòng dưới nhờ cậy bác sỹ. Suốt mấy tiếng đồng hồ mẹ mổ, cả hai đứng chong chong hồi hộp đợi mẹ. May mắn rồi mẹ cũng mổ xong. Con dâu ngày dăm bảy lần đem cơm vào cho mẹ. Ai cũng bảo sao không mua cơm cho tiện nhưng con dâu cương quyết: "Để em nấu cơm nhà cho sạch." Vào viện chăm mẹ nhưng sáng nào con dâu cũng lau dọn nhà vệ sinh nơi phòng mẹ nằm, quét dọn hành lang phòng bệnh sạch sẽ tươm tất. Cái dáng lui cui y như mẹ ngày nào. Con dâu bảo, để mẹ nằm cho sạch sẽ, đỡ dịch bệnh. Con trai thấy RƯNG RƯNG.

Rồi bố mẹ yếu hơn, con trai thuyết phục bố mẹ lên ở cùng. Có bố mẹ, căn nhà như ấm cúng hơn lên. Cháu con tíu tít quây quần. Những ngày lễ, Tết, cả nhà chật chội niềm vui sum họp. Nhưng con dâu cũng vất vả thêm. Sáng dậy từ tờ mờ, tất bật đi chợ rồi nấu nướng. Rồi bê cơm lên cho bố mẹ. Con trai thì lo thuốc men, lo đỡ đần bệnh tật. Cả hai quay cuồng trong vũ điệu của lo lắng, của chăm bẵm yêu thương đến tận cùng. Vậy mà lúc nào cũng vui. Lúc nào nhìn thấy nhau cũng cười. Con trai thấy NHẸ NHÕM.

Đợt này mẹ mệt nặng hơn không tự phục vụ được. Ngồi lên, nằm xuống đều quay cuồng, nôn ói. Con dâu xuống ngủ với mẹ chồng để đêm hôm đỡ đần. Sáng ra mắt con dâu thâm quầng mà miệng vẫn tíu tít, giọng vẫn bình an, dịu nhẹ. Con trai công tác xa, thắc thỏm lo cho cha già mẹ yếu, mỗi lần nhắn tin, gọi điện về nhà vẫn nghe giọng con dâu an ủi: "Bố mẹ không sao, anh đừng lo." Ngày rằm theo thông lệ, từ tờ mờ sáng con trai lên thắp hương tổ

tiên, đã thấy con dâu nghiêm cẩn trước ban thờ, chắp tay thành kính: “Con cầu xin Trời Phật, tổ tiên nội ngoại phù hộ cho mẹ chồng con được mạnh khỏe, qua khỏi đận ốm này...”.

Con trai quay người! Tự nhiên, nước mắt ứa mi...

“Nàng về làm dâu nhà tôi
Vườn dâu có thẹn với đôi tay ngà ...
Sang năm tôi phải về nhà
Để xem vườn đỗ ra hoa có nhầm.”

(Nguyễn Bính).

Đến vườn dâu còn “thẹn”, đỗ còn ra hoa “nhầm” trước bàn tay khéo léo vén vun, thương khó của con dâu nữa là... lòng mình!

Không khóc, nhất định con trai không khóc đâu nhé!

Thương chị

Ở các thành phố biển người ta thường thông báo: Khi đột nhiên có sóng thần, bạn hãy chạy theo đường... Bên cạnh là biển chỉ dẫn con đường đó.

Mình cứ nghĩ mãi về tấm biển này. Những người quản lý đã cẩn thận khi chỉ dẫn một con đường để chạy tránh khi gặp nguy biến.

Còn mình, khi gặp "bão" buồn, "bão" thất vọng, "bão" cô đơn, mình có một con đường để nương náu. Con đường đó mang tên CHỊ.

Tuổi thơ đói khát, buồn tủi, mình hay gục đầu vào ngực chị mà khóc. Chị ôm lấy mình, nhè nhẹ xoa đầu. Tóc chị xòa xuống gương mặt non nớt và những dòng nước mắt nhòe nhoẹt như dòng suối xua đi muộn phiền. CHỊ DỊU DÀNG.

Những đêm khuya lắc lơ, mình thường cùng chị đội chè đi chợ bán. Đường khuya, đêm sâu, sương rơi. Chị luôn ở bên giúp mình chế ngự nỗi sợ hãi, bằng cái nắm tay, bằng giọng nói thì thầm nhẹ như hơi thở. CHỊ CHỞ CHE.

Nhặt từ con cá đòng đong, cấn tép chị vun vén lo cho đàn em lít nhít. Hễ đi học về đến nhà là mình lao ngay ra đồng, từ sáng sớm đến lặn mặt trời, nhá nhem nào cũng chạy vùng ra đồng tìm chị. Đồng bao la, chị nhỏ nhoi, chơi vơi giữa mênh mông không gian. CHỊ TẢO TẦN.

Những bộ quần áo lành lặn hiếm hoi đếm được trên đầu ngón tay của mình trong suốt cả thời thơ ấu đến khi học hết đại học đều do chị nhặt nhạnh, chắt chiu để mua cho. Khoảnh khắc vui sướng khi được khoác trên mình bộ quần áo chị may tựa như có ngọn gió trong vắt ngọt lành thổi dọc tâm hồn. CHỊ CHI CHÚT.

Đời bất chợt thác ghềnh ào trút xuống, vùi lấp chị vào những cơn bạo bệnh kinh hoàng triền miên. Đến lượt chị lại tựa vào mình. Nào ai biết, chính chị cũng không biết, khi ấy, mình quặn thắt "như rễ dưới đất im". Khi đó, tim mình tìm lại những nụ cười ngày xưa, ngọt ngào ngày xưa mà chị từng trao tặng làm điểm tựa. Không biết bao đêm, bao đêm thức canh bên giường bệnh, không biết bao ngày, bao ngày ngồi trông chị bên chai nước truyền rí rách, mới thấy rõ, mới hiểu thấu sự nghiệt ngã của số phận. Chỉ nhìn thôi đã thấy mắt ầng ậng nước, có nỗi buồn lo dâng lên sâu thẳm trong tim.

Khỏe hơn rồi, chị lại là nơi để mình sẻ chia, là nơi mình tìm được niềm an ủi đến tận cùng. Vui hay buồn, hạnh phúc hay đớn đau, thất tình hay được yêu, khi liêu xiêu, khi rạn vỡ, khi nhỡ nhàng... đều có chị ở bên.

Lúc nào vẫn thế, lúc nào cũng thế, chị là "con đường" chạy "bão" của mình. Giữa tháng ngày trĩu nặng, chị vịn vào em để thắng nỗi đau thể xác, em tựa nương vào chị để lấy lại tinh thần.

Để gắng gỏi, vượt qua, những lận đận bão giông.

Nhớ anh

Hồi còn đi học, anh trai mình nổi tiếng học giỏi. Hiềm một nỗi nhà mình nghèo quá, nghèo đến xác xơ, nghèo đến nỗi người ở chính trong nhà mà còn cảm thấy bơ vơ, nhìn đâu cũng trống huơ trống huếch. Vậy nên anh đành gác lại nghiệp học hành theo đường binh nghiệp dù trong lòng giông bão. Mênh mông là tiếc nuối.

Những năm bao cấp đói mòn đói mỏi, hoàn cảnh xô đẩy, anh phải lấy vợ rồi sinh con trong thiếu thốn bần hàn. Thiếu ăn, thiếu mặc, thiếu thời gian dành cho bản thân, thiếu những sẻ chia riêng tư cần thiết. Cuộc sống triền miên trong day dứt, trong lo toan, cơm áo ghì xiết như mây trĩu đầu non. Mênh mông là cơ cực.

Anh và mình, hai anh em như hai đầu đòn gánh, gánh cả gia đình qua những cơn đói dài như kiếp nạn, qua những mùa vay nợ triền miên, qua những đêm dài lang bang chập chờn trong mộng mị, tỉnh cơn mê đã nghe tiếng người đòi nợ léo xéo ngoài hiên. Hai anh em lẳng lặng tảo tần vun vén, lẳng lặng giành về mình phần thua thiệt, lẳng lặng hiểu và đau đáu thương nhau. Mênh mông là sẻ chia.

Nhớ những ngày đông dài tê tái anh dầm mình trong nước lạnh đi kéo vó thuê. Hết ao này sang ao khác, làng nọ nối làng kia, anh mò mẫm, môi tím tái nhợt nhạt, cắn chặt răng, thắt quặn nỗi niềm. Áo lạnh thân gầy so sua, rút chân khỏi nước mà tưởng hồ không bước nổi. Mênh mông là thương khó.

Những đêm dài không ngủ, một mình anh một ngọn đèn dầu. Anh ngồi lặng phắc. Dáng anh đơn độc đóng chặt trên nền tường vôi xám. Anh độc thoại với cái bóng của chính mình. Thương đời, thương thân, anh dồn vào những điếu thuốc. Bệnh tình vì thế mỗi lúc một trầm trọng. Mình biết vậy mà lực bất tòng tâm. Mênh mông là xót xa.

Anh có rất nhiều bạn tốt. Từ quan chức hàng tỉnh đến bác nông dân, bà bán nước... dường như ai cũng là bạn, bạn thân, bạn chí cốt của anh. Ai cũng nói về anh bằng tất cả niềm yêu thương, sự trân trọng, quý mến. Hễ anh về là cả làng vui, mọi người tíu tít sang nhà, thăm hỏi, chờ anh khám bệnh, bốc thuốc. Hoặc đơn giản chỉ là để chạm tay vào anh, vui cùng cái hồn hậu của anh, cười cùng tiếng cười của anh, ấm lòng vì cử chỉ của anh. Náo nức, rộn rã, như thể họ hàng ruột thịt của mình lâu ngày gặp lại. Mênh mông là thân thương.

Mọi khát vọng học hành, khát vọng đổi thay, anh gửi trọn nơi mình. Anh sung sướng khi được cầm trên tay bài báo, tờ tạp chí hay cuốn giáo trình mình viết. Anh rưng rưng khi nhìn thấy cái giấy cử mình đi làm chuyên gia nước ngoài, dù chỉ là đi Campuchia. Anh hăm hở tất tả nói cười tíu tít, mừng vui như trẻ nhỏ trong lễ bảo vệ luận án tiến sỹ của mình dù khi ấy anh đang mang trọng bệnh. Mênh mông là yêu tin.

Không lâu sau ngày mình bảo vệ luận án, anh nhập viện khi thận đã suy ở giai đoạn cuối. Trong cơn bĩ cực, chị gái còn đang thập tử nhất sinh, anh trai lại mang trọng bệnh, mình tưởng như không gượng dậy được. Mọi nỗi lo toan bóp nghẹn nơi tim, đè trĩu lên vai mình. Thương anh như cắt từng khúc ruột, mình đôn đáo ngược xuôi tìm thầy tìm thuốc. Mỗi lần cầm được quả thận nhân tạo trên tay, miệng thở hào hển mà nước mắt lưng tròng. Lúc ấy mình như cảm nhận được mạch đập của anh khe khẽ hồi sinh trên tay mình ấm nóng. Sợ mình lao tâm khổ tứ mà quên việc bút nghiên, anh liên tục giục giã: Anh chẳng sống được bao lâu nữa, chú đừng vất vả vì anh làm gì nữa. Mình nắm chặt tay anh. Tay anh, tay em gầy guộc, chai sần, nóng hổi, quyện chặt vào nhau. Mình nghe như máu thịt mình đang tan chảy dần sang anh. Anh ơi, phong trần chai sạn, giang hồ phiêu bạt, lên Đoài xuống Đông, bể khổ trần ai bao giờ vẫy vùng cho thoát khỏi kiếp người? Mênh mông là ngậm ngùi.

Và rồi... như người đã vượt qua hành trình dài gian khó, qua bao nhiêu quằn quại, đớn đau, nước mắt và mồ hôi dằng dặc kiếp người... những ngón tay anh không còn đan chặt trong tay mình nữa. Anh bỏ cuộc đời ra đi nhẹ như chiếc lá rụng vào thăm thẳm cõi thinh không...

Mênh mông nước mắt mà mong manh phận người. Mênh mông thương yêu mà mong manh níu giữ. Mênh mông tin lo mà mong manh kết gắn.

Anh đã bước ra phía sau tấm gương hai mặt. Chỉ mình không nhìn thấy anh thôi nhưng anh hẳn vẫn nhìn mình rất rõ. Phía bên đó, dẫu rằng đã khuyết, anh vẫn thấy những gắng gỏi của đứa em đa đoan đang lầm lũi một mình thay anh gồng gánh, chống chèo. Gánh đời khó mấy cũng gắng mang chứ gánh tình sao chông chênh, chơ vơ, thống thếnh.

Nên thực ra mình khóc, không phải vì yêu thương cách trở. Mình khóc vì sự trơ trọi và mong manh của cõi trần phù thế.

Mong manh xa xăm... Anh ơi!

Viết cho em gái

Có một người thật đặc biệt đối với mình lại "rất bất thường", luôn mang lại cho mình những cảm giác không êm ái chút nào.

Mình mới ra trường, quần một manh, áo một mảnh, nghèo đến đáy nhưng nghĩ đến tương lai sự nghiệp của nó, nên ép nó lên trường mình ôn thi đại học bằng được. Ai dè trốn mình bỏ về quê. Mình tìm được, mang đống sách ra sân, hỏi: "Chọn học hay chọn đốt." Rân rấn nước mắt, nói: "Cơ mà anh nghèo, em thương quá!" Ai cần thương kiểu ấy cơ chứ, nghĩ gì mà nông cạn! BỰC.

Ra trường, đáng lẽ đợi mình lo việc, loáng một cái đã thấy ôm quần áo tự đi xin việc. Mình hớt hải đi tìm, tưởng gần hóa ra đi xa lăng lắc, dằng dặc nẻo dài nơi tận cùng biên giới. Mình lên tận nơi,thấy giữa rừng sâu đèo cao, một thân một mình lặn lội. Mình quát: "Sao lại làm thế, muốn chết à?" Lại rân rấn nước mắt: "Cơ mà anh khổ quá!" Trời ơi, khổ gì, đi tìm thế này mới khổ! TỨC.

Ăn uống chẳng bao giờ chọn miếng ngon mà ăn, cứ thức ăn đầu thừa đuôi thẹo, thức ăn tồn trong tủ lạnh. Mình nạt: "Ăn thế lấy sức đâu mà sống." Lại rân rấn nước mắt: "Em ăn thế quen rồi!" Ngang đến thế là cùng! MỆT.

Ăn đã không dám ăn, tiêu cho bản thân cũng chả dám tiêu. Quần áo mặc đi mặc lại đến mấy năm. Ki cóp là thế nhưng khi cần là dốc lòng dốc sức đến tận đồng bạc cuối cùng. Thậm chí cho cả những chỗ chẳng đáng cho. Mình than: "Sao không biết lo cho bản thân mình." Lại rân rấn nước mắt: "Em khó nghĩ." Khó nghĩ cái gì, sao chẳng chịu nghe lời! GIẬN.

Việc gì cũng vơ vào làm. Cái lưng đau, cái đầu ê buốt, cái dạ dày hành hạ... vẫn mặc. Giục đi khám, giục uống thuốc cứ lờ lớ lơ như chẳng phải bệnh của mình. Mình ấn thuốc vào tay, quát: "Uống đi, có biết thương thân mình không?"

Lại rân rấn nước mắt: "Anh ơi, anh cũng thương mình đi chứ, anh còn yếu hơn em!" Rõ chán, ai cần quan tâm kiểu ấy cơ chứ! NHỌC.

Nói tóm lại, toàn những cảm giác rất là không hay. Vậy mà sao khi nghĩ về nó cứ THƯƠNG đến ngập lòng, cứ LO đến xót xa, cứ TIN đến tận cùng. Vậy mà chỉ nói đến thôi là

mình cũng... rân rấn nước mắt. Ơ kìa...

Mình không quên được cảm giác xé lòng ngày anh trai cả mất. Khi ấy, chỉ muốn ôm nó thật chặt để bao bọc nhiều hơn, yêu thương nhiều hơn, che chở nhiều hơn, để giúp cho giọt nước mắt của nó khuyết dần trên tay mình, để thực hiện thay anh trai lời hứa: Nhất định sẽ đưa nó đi khám bệnh. Trên tinh cầu rộng rãi mà thiếu vắng này, em nhất định không để nó cô đơn đâu anh!

Trong nhà, mình luôn cắm vài bông hoa HỒNG. Khi ngắm hoa bỗng thấy lòng dịu lại, có chút gì dâng lên mênh mang, mênh mang!

Vì đơn giản, hoa đó mang tên EM GÁI!

Hồn nhiên anh rể

Mình có người anh rể, năm nay mấp mé sáu mươi.

Hồi còn thanh niên, ở quê mình, anh là một trong số hiếm hoi những người cùng thời đó học đến hết cấp ba. Nhà anh có một tủ sách rất to.

Hồi đó sách báo quý như vàng. Mình thì đắm đuối với sách nên nghe phong thanh anh có ý định tìm hiểu chị gái mình, khi ấy nổi tiếng xinh đẹp và nết na, thì sướng mê tơi, tối nào cũng lót tót đến nhà anh để đọc ké. Mình biết đến những *Thép đã tôi thế đấy* rồi *Những người khốn khổ*, *Hai vạn dặm dưới biển*, *Túp lều bác Tôm*, *Không gia đình*, *Trên sa mạc và trong rừng thẳm*... cũng từ cái giá sách nhà anh. Lắm hôm mê đọc quá, nằm quèo bên giá sách ngủ, sáng ra về nhà thế nào cũng bị chị gái cằn nhằn: "Khổ thế, đã ra đâu vào đâu mà cứ bám chặt lấy nhà người ta." Hì hì, mình mặc kệ, cứ được đọc sách là sướng rêm rồi.

Sau rồi chị lấy anh, anh lên đường nhập ngũ. Cuộc sống vợ chồng anh chị gắn liền với binh biến, chia ly, với đau thương, với nước mắt ngậm ngùi, với dấp dụi vì chị bệnh tật triền miên. Mọi tai ương trong cuộc sống của anh chị và đàn cháu, mình luôn ở cạnh và gánh vác.

Anh tốt bụng, hiền và có vẻ... ngây thơ hơi lâu.

Mọi người trong nhà gọi đùa anh là: Mãi mãi tuổi thơ ngây!

Gần sáu mươi tuổi nhưng nhìn anh chơi với bọn trẻ con thì không khác gì một đám bạn đồng trang lứa chơi với nhau, anh chơi được thua thành thực, hò hét, sung sướng khi thắng, dỗi hờn khi bị thua.

Trong nhà, ai nói xuôi nói ngược, ai nói ngang nói dọc, anh đều... cười.

Nhà có chuyện vui, cười là đương nhiên.

Cả khi bận rộn, khi cơ hàn, khi bệnh tật, khi thiếu thốn, khi túng đói, hễ hỏi đến, anh vẫn... cười.

Thậm chí ngay cả khi chị gái mình đổ bệnh thập tử nhất sinh mình đưa về Hà Nội chữa,

rồi hớt hải đi tìm anh mãi tận Thái Nguyên. Mình mua quần áo mới, cắt tóc, cạo râu cho anh, ủn anh vào viện với chị. Anh vào viện, đi ra đi vào, được vài hôm thì khẩn khoản: "Anh ở đây chỉ làm vướng chân cậu, cậu cho anh về." Tưởng anh nói chơi hóa ra anh về thật. Mình hỏi, anh lại... cười.

Anh chẳng giận ai, hễ ai có trách móc, hờn lẫy gì, anh vẫn... cười. Ai chê anh vụng về, ai trách anh không tính toán, ai bày đặt chuyện này kia, anh đều... cười. Tuồng như không gió mưa, không khổ ải, không lo lắng nào chạm được đến con người anh.

Hồi đầu năm, mình có mời thầy đến nhà làm lễ dâng sao giải hạn. Thầy xem tuổi từng người, đến lượt anh, thầy dặn: "Năm nay anh có tiếng thị phi, cẩn thận kẻo điều tiếng, thấy người ta nói gì thì im lặng, đừng có đáp trả mà thành chuyện."

Cả nhà nghe thầy nói cứ rúc rích, đến thầy cũng phải ngạc nhiên. Xong mọi người giải thích, riêng chuyện thị phi với anh ấy thì thầy không phải lo, anh ấy có biết giận ai bao giờ đâu.

Anh nghe xong, hồn nhiên... cười. Thầy nghe thấy thế cũng... cười. Cả nhà không nhịn được lại... cười.

Đợt gần đây, bố mẹ mình già yếu bệnh trọng, luôn cần người túc trực. Mình ngỏ lời nhờ anh ra ngoài này ở với nhà mình. Anh đồng ý ra ngay, ở cùng bố mẹ vợ và thi thoảng lại... cười.

Hôm trước, sợ anh ở lâu sốt ruột, mình nói, anh ơi, anh cứ ở đây với em cho nhà cửa ấm áp, khi nào anh cần về thì em mua vé cho, về rồi anh lại ra anh nhé!

Anh nghe xong, im lặng, rồi từ hai khóe mắt người đàn ông gần lục thập chầm chậm lăn những giọt nước mắt. Anh nói: "Cậu yên tâm, anh ở với cậu. Cậu lo toan, vun vén cho hết thảy mọi người, anh về sao đành. Anh thương cậu lắm!"

Anh khóc.

Đó là lần đầu tiên trong đời mình thấy anh... khóc.

Mình cũng... khóc!

Tồ ơi là tồ

Mình có đứa cháu gái, cả nhà hay gọi nó bằng cái tên đáng yêu là "Tồ". Mà nó tồ thật. Mấy năm học đại học nó ở cùng nhà mình, cả nhà nhiều phen khốn khổ vì cái sự "tồ" của nó.

Chẳng hiểu sao, nó rất hay khóc. Một hôm mình đi làm về, thấy nó đang nằm khóc ti tỉ. Mình hoảng quá tưởng nó bị đứa nào bắt nạt, chạy lên, lay người nó: "Sao thế, sao thế, nói bác nghe xem nào!" Nó vẫn vừa khóc vừa nói: "Cháu đang đi thì bị một thằng chạy xe rất nhanh... té đầy nước vào người." Nói xong lại khóc tiếp. Mình định thần, cười mím miệng nói: "Thôi cháu ơi, mày khóc nữa người ta tưởng bác gây bạo lực gia đình rồi nhà mình mất danh hiệu Gia đình văn hóa đó." Nó nghe xong, lồm cồm bò dậy, gạt nước mắt, cười lỏn lẻn. Tồ ơi là tồ!

Có hôm đến giờ đi làm, tìm khắp nhà trong nhà ngoài, không thấy chùm chìa khóa đâu. Cả nhà toát mồ hôi chia nhau lục lọi các tầng, tìm mãi vẫn không thấy. Mình đành gọi điện cho thợ khóa đến sửa. Lục cục cạy, đục đẽo một hồi mới giải thoát được cả nhà. Đến lúc đó nó mới reo lên: "A, cháu nhớ ra rồi!" Và chạy vào... tủ lạnh. Thì ra chùm chìa khóa nó nhét trong đó. Tức mà vẫn không nhịn được cười. Tồ hết chỗ nói!

Có lần mình ốm, chỉ có hai bác cháu ở nhà. Mình nằm trên tầng, nó chốc chốc lại chạy lên hỏi: "Bác ăn gì để cháu nấu." Mình cảm động lắm, nói: "Thôi, cháu đừng lo, bác ăn gì cũng được." Nó xuống lịch kịch nấu nướng. Đến bữa bưng lên mâm cơm, thấy có cơm, rau muống luộc và trứng tráng. Mình lớn xớn khen: "Cháu gái bác đảm quá!" Nó cười toe. Nhưng vừa cho miếng trứng lên miệng đã thấy mặn chát. Mình nhăn mặt kêu: "Sao mà trứng mặn thế cháu ơi!" Nó ngập ngừng một hồi rồi nói: "Tại cháu nghĩ bác ốm bị nhạt mồm nhạt miệng nên cố gắng làm thật mặn." Tồ đến thế là cùng!

Lần bố mình bị ốm nặng phải gọi bác sỹ cấp cứu, trong khi mọi người lo cuống cà kê, nó cứ chạy ra chạy vào, nước mắt lòng thòng dài hơn người. Thấy ai đi qua cũng níu tay, ông cháu có làm sao không, có làm sao không. Hễ bác sỹ đo huyết áp của ông bảo ông có vẻ đỡ là nó chạy ra sân nhảy cẫng lên kêu: Ố duề, ố duề. Nhưng bác sỹ nói huyết áp không ổn định là lại khóc ồ ồ. Cả nhà cứ sốt hết cả ruột vì nó. Tồ thật là tồ!

Mỗi năm vào ngày sinh nhật mình, nó sốt sắng vô cùng. Nó cùng với anh Nam lục lọi tìm từng tấm ảnh từ thuở xa xưa của mình, ghép lại làm thành những "bức tranh" lớn, ghi

lời đề tặng của từng người lên đó. Mỗi năm "bức tranh" lại khác nhau, khi là hình bông hoa, khi là hình trái tim. Nó sốt sắng, loạn xị, làm cho người khác không thể ngồi yên. Rồi lại còn học hát để hát tặng bác nữa chứ. Nó cứ làm như sắp sửa diễn ra một sự kiện gì đó vô cùng to lớn, vô cùng đặc biệt. Vừa làm vừa giục giã mọi người, đồ đạc vỡ loang choang loảng xoảng theo từng bước chân của nó. Tồ ghê gớm!

Ngày nó lấy chồng, tay nó trong tay mình run run, nôn nao. Lúc dẫn nó bước vào cửa nhà chồng, mình chỉ ước ao mong sao một cuộc đời tươi sáng, hạnh phúc chờ đón đứa cháu tồ tẹt đã gắn bó với mình bằng rất nhiều yêu thương, rất nhiều kỉ niệm.

Nó nắm chặt tay mình, nước mắt vắn dài. Đêm đó, nó gọi điện òa khóc. Mình hốt hoảng tưởng mới về nhà chồng đã có chuyện gì. Nó vội phân bua: "Cháu khóc vì nhớ bác quá, nhớ mọi người quá huhuhu." Mình thấy nhẹ bẫng, thủ thỉ: "Cháu ơi, bây giờ cháu không là đứa cháu gái tồ tẹt nữa, cháu vừa làm cháu, làm con dâu, vừa làm vợ, nhiều trách nhiệm lắm. Cháu đừng khóc nữa. Hãy coi đó là niềm vui, niềm hạnh phúc của đời người phụ nữ cháu nhé." Mình khuyên nó vui nhưng khi đặt máy xuống, nước mắt cũng tràn mi. Thế đó, tự nhiên nó làm mình cứ phải nghĩ ngợi, phải thương yêu, phải lo lắng, bồn chồn... Tồ quá là tồ!

Vốn giỏi về công nghệ nên nó quyết định bổ túc về Facebook cho mình. Chỉ dẫn từng li từng tí, bác nhắn tin thế này, comment thế kia. Mình cũng nhờ nó mà thành thạo Facebook. Mấy hôm trước nó lên chơi, gọi mình ra thì thầm: "Bây giờ bác đã thành thạo Facebook rồi, có nhiều bạn rồi, chắc có nhiều tin nhắn bí mật, vậy nên, cháu đổi lại Password cho bác, chỉ có cháu và bác biết thôi nhé. Bác đừng để sẵn chế độ hiển thị như trước kia, cả nhà cùng đọc được đấy." Mình cười khà khà. Được, được! Thế là bắt đầu... đỡ tồ rồi!

Mình già thật rồi

Thi thoảng con trai vân vê tóc và thốt lên: “Bố ơi, tóc bạc này!” Chỉ biết mỉm cười và nghĩ: Mình già thật rồi!

Những đêm không ngủ, kí ức lang thang về những kỉ niệm xưa. Lạ thế, những năm tháng tuổi thơ nhọc nhằn cứ trở về rõ mồn một. Như mới chỉ đến hôm nào. Như chỉ mới là hôm qua. Nhớ về tuổi thơ là biểu hiện rõ nhất khi: Mình già thật rồi!

Nhìn hoa bằng lăng tím, nhớ cái nắm tay trên sân trường. Nhìn phượng rơi nhớ vòng ôm lưu luyến. Nghe ve kêu nhớ tiếng dỗi hờn. Thấy áo trắng học trò nhớ nụ cười mắt biếc. Những bâng khuâng cứ bỗng chốc lại hiện về. Hay tiếc nhớ là chỉ bởi: Mình già thật rồi!

Nói rồi hay quên. Nghĩ rồi hay tiếc. Buồn rồi hay thương. Có gì đâu khi: Mình đã già thật rồi!

Thế mà lại cứ chùng chình mây giăng khi bình minh, hoa thơm khi hoàng hôn. Thế mà lại cứ ngác ngơ khi cảnh xưa người cũ lần lượt vụt qua.

Già ơi, khà khà khà...

Vui vui là!

Buổi sáng ngồi nói chuyện với vợ về chính trị về thị trường tài chính, mặt vợ cứ lờ lớ lơ, sau quay sang hỏi: “Anh có biết rau muống lên giá rồi không!!!” Chán chán là, chán chán là!

Đêm không ngủ, nằm nghĩ ngợi liên miên, những chuyện vui không nghĩ, chỉ toàn nghĩ chuyện buồn. Tức tức là, tức tức là!

Đi ngồi bàn nhậu, được cụng ly, được khen ngợi ấy thế mà không uống được, nhấp môi đã say. Bực bực là, bực bực là!

Đọc gì cũng phải giương kính, tháng mất kính đôi lần, có cái tin nhắn mà luận mãi không ra, chả như ngày xưa, đến kí hiệu loằng ngoằng cũng luận ra được tất. Tiếc tiếc là, tiếc tiếc là!

Đi công tác về, con trai ùa vào ôm, xuýt xoa, con nhớ bố lắm, nhớ bố lắm. Hỏi bố mới đi một ngày mà đã nhớ à. Con thưa: Chỉ cần bố ra khỏi tầm mắt con là đã nhớ. Yêu yêu là, yêu yêu là!

Mới hôm qua được chị gái gọi điện nhờ đặt tên cho đứa cháu vì mọi người tin tưởng vào vốn tiếng Hán của mình. Thi thoảng ngồi viết chữ Hán thấy vẫn “rồng bay phượng múa”, thấy vốn tiếng Hán sau khi ở Nhật về vẫn dồi dào. Vui vui là, vui vui là!

Từ ngày kết bạn với “phây”, gặp được toàn cố nhân, toàn comment động viên, khích lệ. Thích thích là, thích thích là!

Sáng nay mùng Một, chẳng mong ước điều gì, chỉ mong Bình An cho cả nhà, cho mọi người. Mong mong là, mong mong là!

Em... líu... lo

Nhận được tin nhắn: Đi ăn với em nhé!

Ố kề, đi luôn!

Đến nơi, em ngồi chờ sẵn, da vẫn trắng, tóc vẫn dài, môi son Hàn Quốc, guốc cao 15 phân. Cái vẻ hồn nhiên làm mình cứ bối rối. Cái líu lo của em làm mình loạn nhịp. Em nói: "Em gọi món ăn rồi, ăn luôn thôi!"

Ố kề, ăn uống có gì quan trọng.

Món ăn dọn ra. Em chỉ vào món cá hồi: "Cá này hiếm lắm vì cá phải ngược dòng để sinh nở nhưng ăn tốt lắm, tốt lắm." Mình đong đưa, đong đưa, nhớ cái mớ tép cân cấn đòng đong mà tuổi thơ hay lội ngược dòng để bắt. Em cứ líu lo, líu lo.

Em chỉ cốc rượu vang: "Ăn hải sản là phải uống rượu vang, như thế mới có lợi cho tiêu hóa." Mình lắc lư, đẩy sâu cốc nước ngọt vào góc khuất, nhớ cốc nước vối thơm lành mẹ hay để dành mỗi trưa nắng nóng. Em vẫn líu lo, líu lo.

Em chỉ vào đĩa sa lát: Rau chế biến thành sa lát kiểu tây thế này còn giữ nhiều vitamin hơn là cách chế biến của người Việt, mất hết vitamin. Mình ngất ngư, loáng thoáng hiện ra đĩa rau tập tàng hái trong vườn nhà, rau lèn từng búi thay cơm. Em đang líu lo, líu lo.

Em chỉ vào đĩa khoai tây chiên: "Chiều anh thì em gọi thôi chứ cái này ăn chẳng tốt cho sức khỏe đâu, nhiều dầu mỡ lắm." Mình nhấp nhổm, nghĩ đến mâm khoai lang nghi ngút khói, ăn cho qua những ngày giáp hạt. Em tiếp tục líu lo, líu lo.

Rồi ăn, rồi lao xao, rồi chùng chình... Cắm cái tăm vào hàm răng ngà ngọc, em nói: "Nói chung hôm nay món nào cũng nhạt, chỉ có nước trà là đậm đà."

Mình ngước lên nhìn em và dè dặt: "Em ơi, cái em gọi là trà đó, thực ra là... nước mắm đấy em à!"

Em... líu... lo...

Tản mạn mùa World Cup

Vợ hỏi:

- Anh có biết đội nào chắc chắn sẽ thua không?

- Câu hỏi tù mù, mùa giải này hay mùa giải nào?

- Thì cứ là thua ấy (bắt đầu nhăn trán).

- À, không biết (bắt đầu nghi ngờ). Là đội, là đội... (câu giờ để phòng thủ).

- Đơn giản, là đội... Bồ.

- Ờ, ờ bây giờ thì hiểu rồi, hiểu rồi (nghĩ thầm trong đầu, hóa ra thâm thật). Đúng quá, đúng quá "Bồ" bao giờ chả thua! (nghĩ tiếp: kiểu này không thua mới lạ!).

Con nghe thấy thế hỏi luôn:

- Con đố bố, đội bóng nào sẽ không phải xách va ly về nước?

- Ờ, thì là đội vô địch.

- Không phải, đội vô địch cũng vẫn phải xách va ly ra về. Đội không phải xách va ly về nước là đội Braxin!

- Ờ, ờ, phải, phải! Câu hỏi khó nhưng vẫn hay hơn cái câu hỏi về "bồ" kia.

À, con đố tiếp:

- Một người đàn ông đi mưa không cầm ô, bị ướt mặt, ướt má, ướt mũi, ướt trán nhưng không ướt tóc. Đố bố tại sao?

- Tại sao, tại sao nhỉ? Nhưng cái này không liên quan đến bóng đá. Con phạm luật.

- Không, câu trả lời là vì người đàn ông đó bị hói! Ông ta phải nghĩ những câu hỏi kiểu đội "Bồ" luôn thua, phải đau đầu dứt tóc nên hói là đúng rồi, vẫn liên quan đấy chứ ạ. Mà bố yên tâm, tóc bố vẫn dày lắm! (Cười như nắc nẻ, lăn òa vào lòng bố).

Ôi chao là bóng đá, ôi chao là con trai, ôi chao là đội “bồ”!

Những vết sẹo

Gần mắt cá chân mình có một vết sẹo. Đó là vết rắn cắn khi lội ruộng mò cua. Nỗi khiếp sợ về việc một con rắn trơn nhẵn cắn ngập vết răng vào chân đã theo suốt cả thời thơ bé, theo đến tận bây giờ.

Trên tay mình có vô số vết sẹo do cua cắp, do đỉa bám. Lâu dần những vết sẹo thành chai. Mỗi lần nhìn thấy, bỗng nhớ lại những ngày bão lũ lúa ngập ngang mặt, đồng rặt một màu nước. Tay mò trong nước mà khi nhấc lên, đỉa bám theo chi chít, máu ứa từng dòng theo vết cắn.

Trên má mình có vết sẹo. Đó là kỉ niệm lần xa nhà đầu tiên trong đời xuống trường chuyên học. Xa nhà, khi thấy cái mụn mọc chỉ biết cắn răng chịu đau mà chẳng biết kêu ai. May có chị gái lên thăm, cả đêm ôm chị, vục đầu vào ngực chị khóc cho bõ tủi hờn bao ngày tháng con nít cô đơn trong triền miên nỗi nhớ nhà. Mụn đau thì ít mà kí ức về việc phải chịu đau một mình cứ đeo bám cả dọc dài gian khó.

Trên lưng mình có vết sẹo. Đó là vệt roi của bố. Đó cũng là lần duy nhất bị bố đánh vì thấy lén xúc mắm tép của nhà. Sau này hiểu ra con xúc mắm đi cho bà lão nghèo cuối xóm, ông đã ôm ghì thật chặt - cái ôm hiếm hoi của người bố nông dân dành cho con mình. Ông run run lần vào vết đánh, có giọt nước mặn mòi từ mắt ông lặn vào đó rồi tan đi trong yêu thương, yêu thương.

Trên môi mình có vết sẹo. Đó là kỉ niệm khi nghe tin anh trai hy sinh ở chiến trường. Vừa nghe tin, chấp chới chạy, ngã nhào vào bậu cửa. Khi đó cào cấu, quay cuồng trong đầu chỉ là ước mong: làm sao, làm sao có thể quay lại dù tích tắc phút giây nào đó để em có thể đền anh cái dại khờ của đứa em nghịch ngợm, hay bắt nạt vì anh hiền như mưa bụi.

Trên đầu gối mình có vết sẹo. Đó có lẽ là vết sẹo "vui nhất". Kỉ niệm lần đầu tiên lai bạn gái bằng xe đạp cà tàng trên đường đê sông Hồng lộng gió. Trong vi vút, luýnh quýnh ngã nhào. Đầu gối tươm máu mà vẫn cười toe. Bây giờ nhìn lại vẫn nhớ về một triền đê vi vút gió, một buổi chiều ngập nắng ven sông, một tà áo bay, một nụ cười hạt bắp, một tình yêu đầu đời.

Những vết sẹo được trải nghiệm bằng tay, bằng chân, bằng răng, bằng lưng là những va chạm của mình với đời sống. Mỗi vết sẹo mang trong mình câu chuyện về kí ức sống động.

Như con chim xoải đôi cánh bay qua bao bình minh rạng nắng, qua bao hoàng hôn vàng ứa, qua ngút ngàn cỏ non, qua bời bời hoa lau tím bãi chỉ với mãi mãi yêu thương. Bởi mình biết, mình không mang "vết sẹo" nào trong tâm hồn.

Và bởi mình, nhờ có những vết sẹo đó, đã thả những muộn phiền và những niềm đau bay đi tựa như... một nắm tơ trời!

Dĩ nhiên vui

Ngày nắng vui. Ngày nắng thấy lòng thơ thới. Thấy nắng tròn như mắt em. Thấy nắng vàng như áo ai. Có nắng thủy tinh lại có nắng hồng. Có nắng như màu mắt lại có nắng tựa màu môi. "Nắng vàng êm, sắc trời xanh tận đáy, vương trên môi thơm mắt ướt vai hiền." Ngày mưa cũng vui.

Ngày mưa thấy lòng mơn man, mọi thứ tan đi trong làn nước khe khẽ đáp từ trời. Ngày mưa tự nhiên lâng lâng, ngâm nga câu hờn trách ai: *Mưa lại về trên con phố ngày xưa/ Hàng liễu rủ như nỗi buồn ngơ ngác/ Em xòe tay đón hạt mưa rào rạc/ Lại một mùa mưa nữa chẳng cùng anh* (Khánh Trang).

Đi làm vui. Đi làm gặp nhiều bạn bè. Thi thoảng lại có người ghé qua phòng, hỏi han vài câu, bông đùa vài câu, vu vơ vài câu. Những lúc yên tĩnh ngồi trong phòng đọc sách, viết lách... ngoảnh nhìn ra sân, một trời hoa muồng vàng rực rỡ đến nao lòng.

Ở nhà tất nhiên vui. Ở nhà hai bố con trần trùng trục ôm nhau ngủ rồi tỉnh dậy nói những chuyện bông phèng. Bố cứ giả vờ ngây ngây thơ thơ để con cười như nắc nẻ, kiểu như giải thích: Việt vị là... hương vị Việt Nam!

Tiền ít vui. Tiền ít khỏi phải đắn đo về tiết kiệm, chứng khoán, hết giờ làm việc là thảnh thơi. Tiền ít, không phải ăn nhiều đạm, khỏi lo thừa cân, mỡ máu, béo phì.

Tiền nhiều đương nhiên vui. Tiền nhiều khỏi lo bị cằn nhằn, về nhà cứ là thấy nhẹ cả người!

Nhà chật vui. Nhà chật ra đụng vào chạm, đúng như câu thơ ngày xưa từng đem ra sử dụng: *Ước gì cùng ở một nhà/ Vào ra đụng chạm để mà nhớ thương!*

Nhà rộng dĩ nhiên vui. Nhà rộng có thể thoải mái đi mua sách mà không lo nơm nớp chỗ để. Nhà rộng phục vụ cho mùa thi đại học, bà con cô bác cùng quê đưa con ra thi ở cùng, vui hơn họp xóm.

Cứ như thế, niềm vui là của chính mình, do mình tự tạo ra. Mình tìm thấy niềm vui trong chính mình, trong những gì mình đang có. Mỗi người đều có cách riêng để làm cho cuộc sống của mình thêm thú vị.

Hôm nay mùng một, chúc cả họ “phây” nhà mình một tháng mới chỉ có VUI và VUI!

À, mà còn:

Yêu ít thì vui. Yêu ít được gọi là chung thủy.
Yêu nhiều thì... (không nói nữa, sợ... mất vui).

Em cần một vòng tay

1. Vợ (đêm khuya): Anh ơi, em cần một vòng tay.

Câu trả lời mong đợi: Ừ, có anh đây!

Sự thật có thể là: Thôi ngủ đi, để mai anh lên Google tra xem có chỗ nào bán đồ phụ kiện giá rẻ không.

!!!!

2. Vợ (vui sướng): Anh ơi, các cô cùng phòng em khen em dạo này xinh ra.

Câu nói mong đợi: Ừ, anh cũng thấy thế!

Sự thật có thể là: À, anh nghĩ vì có lẽ các cô ấy... đã thích nghi với cái xấu.

3. Vợ: Anh ơi, mỗi lần thổi nến trên bánh sinh nhật mình em đều cảm thấy nuối tiếc thời gian đến cháy lòng.

Câu an ủi mong đợi: Không sao, anh thấy em vẫn trẻ mà.

Sự thật có thể là: Ờ, vậy thì, lần sau khi cắt bánh, em nhớ... tắt nến đi!

4. Vợ: Anh ơi, hôm nay em tổ chức sinh nhật cho anh, anh có thấy vui không?

Chồng: Vui, vui chứ!

Vợ: Thế anh có thấy hạnh phúc không?

Chồng: À có, có. Em này, anh muốn nói với em một câu, một câu thôi.

Vợ (hồi hộp): Vâng, anh nói đi!

Câu nói mong đợi: Anh yêu em! (Anh biết ơn em)!

Sự thật có thể là: Em ngủ đi!

Ôi những đức ông chồng! Họ cứ làm cho các bà vợ đi từ hy vọng đến thất vọng vì sự vô

tâm của mình. Nhưng sự thực thì, họ chỉ muốn hoặc là đem lại niềm vui cho các bà vợ hoặc vì họ quá ngây thơ mà thôi. Có thể, trong lúc đang trả lời vợ, họ lại nghĩ đến bóng đá, đến tình hình biển Đông, đến bóng dáng một cô gái nào đó lướt qua bên cửa sổ, đến những nỗi đau khổ của... nhân loại.

Thay vì phiền trách hay buồn chán, ta thán hay chờ một câu trả lời mong đợi, các bà vợ hãy cứ: Yêu thương bản thân, chiều chuộng bản thân, nhân từ với bản thân, làm bạn với bản thân và trân trọng bản thân...

Như thế, sẽ không có nỗi buồn nào chạm tới được!

Trên máy bay, trong những chỉ dẫn an toàn bay bao giờ cũng là: “Khi có sự cố xảy ra, nếu đi với em bé, hãy đeo mặt nạ dưỡng khí cho mình trước rồi mới đeo cho em bé”. Mình có an toàn thì mới lo cho người khác được phải không nào?

Đừng dằn vặt trước những đức ông chồng vô tâm. Họ yêu bạn không qua lời nói mà qua việc làm thầm lặng (hehe).

Hãy lắng nghe “tiếng thì thầm từ trong mình, tiếng tâm hồn mình, giọng nói của mình, đừng lo lắng vì những ồn ào của thế giới”, Listen to your own voice, your own soul, các bà vợ nhé!

Và trong lúc đó, hãy để mặc những đức ông chồng bận rộn với những quan tâm vớ vẩn của các ông ấy đi!

(Bài viết chống chỉ định với người có tên là Vợ).

Sợi nắng

Năm mười ba tuổi, mình xa nhà xuống thành phố Nam Định học trường chuyên.

Thơ dại, đen đúa, mình nhỏ thó, mảnh miêng như một sợi nắng.

Sợi nắng bơ vơ, sợi nắng ngác ngơ, một mình một bóng nhìn vào đâu cũng thấy lạc lõng trơ trọi. Sợi nắng nén mình trong lớp quần áo quê mùa cũ kĩ, nhầu nhĩ khi lũ bạn học cùng thành phố nhìn theo săm soi từng mảnh vá. Đêm đêm, sợi nắng co mình trong chiếc giường đơn chật chội của nhà trọ tồi tàn mà mơ tới những chân trời có bảy sắc cầu vồng vời vợi.

Sợi nắng nhớ!

Nhớ về ngôi nhà nhỏ có vườn chanh âm thầm cất giữ cả bí mật tuổi thơ. Nhớ cánh đồng trải thảm vàng hoa lúa. Nhớ, rất nhớ chiếc áo nâu sồng thấm ướt nhượt giọt mồ hôi mẹ. Nhớ dáng cha gầy nổi nênh những chiều đông buốt giá. Nhớ ánh mắt chị buồn thăm thẳm thinh không. Nhớ nước mắt đứa em út còn đang tuổi dại khờ.

Nhớ khắc khoải một vòm trời xanh hiên nhà nụ biếc.

Sợi nắng tiếc!

Tiếc khoảng trời bình yên có nụ cười trong veo rạng rỡ. Tiếc không khí bữa cơm gia đình độn bằng khoai khô sắn héo, bữa ăn mà mỗi lần có miếng ngon mà bố thường đùn đẩy: "Cái này bố không biết ăn." Vì muốn để dành phần cho lũ con đang tuổi ăn tuổi lớn. Tiếc những buổi chiều hoàng hôn nhập nhoạng được ngồi trong cái gian bếp thơm ấm thần tiên đầy rơm và rạ, đầy mầm khoai, nhánh mạ, ngun ngút, chật chội, ăm ắp yên lành. Tiếc những trò chơi trên cánh đồng làng chang chang nắng và vun vút gió cùng lũ bạn đầu vàng hoe ngô lúa, nhởn chơi chạy toạc cả quần, mặt mùi tèm lem.

Sợi nắng thèm!

Sợi nắng thèm lăn mình trên cỏ, vùi đầu trong cỏ cho cỏ nuốt trọn thân mình bé bỏng. Thèm những phút giây được chị cho vài hào chạy ra chợ mua kẹo kéo, thứ kẹo thần tiên ngọt lịm. Thèm vòng ôm rộng rãi, hào sảng của anh trai. Thèm cái dùng dằng ngúng nguẩy dễ thương của đứa em gái. Thèm... cơm. Sợi nắng thèm một bữa cơm trắng được ăn no mà

không phải để ý xem nồi còn nhiều hay ít. Nào ai trách tuổi ăn tuổi lớn chưa biết ngó sau ngó trước, chưa biết đắn đo.

Sợi nắng lo!

Lo quãng đường gập ghềnh, dằng dặc cha đi bộ mang sắn, gạo xuống cho con liệu có làm chân cha bật máu. Lo đứa em ở nhà có mải chơi mà quên làm cỏ vườn nên mẹ mắng. Lo chị gồng gánh đường xa thân cò mù tăm, gầy như nhánh cỏ. Lo bài vở, lo học hành, lo thi cử...

Mười ba tuổi, những gánh nặng tiếc, nhớ, thèm, lo, cả xót xa, cả vụng dại, cả khát khao cứ ắp đầy nơi lồng ngực. Đêm về, sợi nắng quên đi bao gánh nặng và òa khóc.

Òa khóc để được trở về là đứa trẻ mười ba tuổi. Òa khóc để được gặp lại ấu thơ. Òa khóc để sau làn nước mắt hiện ra những gương mặt yêu thương. Òa khóc để mong nước mắt cho mình tìm về gặp lại mùi mồ hôi của cha, mùi trầu cay của mẹ.

Sáng ra, tỉnh giấc, lau khuôn mặt lem nhem nước mắt, sợi nắng lại NHIỀU hơn mười ba tuổi, lại quên những dài sâu và nhớ thương của trập trùng đêm trước.

Ôi! Nhớ làm sao tuổi mười ba của sợi nắng Cha gần bốn mươi năm về trước!

Và "lịch sử" lặp lại, mười ba tuổi, có một sợi nắng Con lại sắp sửa vào một cuộc hành trình mới. Xa hơn, lâu hơn, sâu hơn, thương hơn và nặng lòng hơn. Sợi nắng Con như một đường tơ kéo lòng ai chùng chình trong thương nhớ ngút ngàn...

... Sợi nắng Con ơi, đêm về đừng khóc.

Bên này có sợi nắng Cha đang bạc tóc nhớ thương!...

Mơ ơi!

Người ta nói "Sinh ư nghệ, tử ư nghệ", ngẫm lại câu này mình thấy đúng ra phết! Hehe.

Thoạt kì thủy, mình quen một nàng da trắng, tóc dài, môi đỏ như son, son đỏ như môi. Hồi đó, chưa có tắm trắng, thế mà nàng chụp ảnh trông vẫn thấy nõn nà, ai cũng nghi hoặc: Người gì mà da trắng thế không biết! Nói như ngôn ngữ bây giờ thì chắc là "Dùng phần mềm Ngọc Trinh"! Đã đẹp, nàng lại còn lãng mạn nữa mới tuyệt chứ. Chao ôi. Mây gió trăng hoa tuyết nguyệt đầy ắp trong các cuốn sổ của nàng. Bởi lẽ đó, nàng rất thích dùng các cách nói hình tượng với những ví von hay tuyệt cú. Từ khi quen nàng, mình luôn phải kè kè bên mình cuốn từ điển thành ngữ, tục ngữ, quán ngữ, rồi các điển tích. Ôi chao là căng thẳng vô chừng nhưng mà cũng thú vị ra phết. Cảm thấy nói chuyện với nàng thật không bõ công bao năm nghiên cứu về ngôn ngữ. Vì thế, sau một thời gian quen nhau, thấy có vẻ mặn mà, mình dè dặt: "Về quê anh chơi nhé." Gương mặt nàng bừng sáng, nhíu đôi lông mày thanh tú, miệng cười khoe hàm răng ngà ngọc: "Anh ơi! Về quê anh à? Thế thì vui lắm, em chắc sẽ được thỏa sức ngắm những cánh đồng thẳng cánh cò bay, những buổi đêm nhìn lấp lánh ánh sao trời. Em sẽ được nhìn tận mắt những giọt mồ hôi của người nông dân một nắng hai sương, bán mặt cho đất bán lưng cho giời. Còn gì hay hơn. Về để mặc áo the, đi guốc mộc, kể chuyện tình bằng lời ca dao, kể chuyện tình bằng lời ngô khoai, lời lúa mới và bằng lời em, anh nhé." Ôi chao, những câu trả lời dễ thương và đẹp như một bài thơ. Mình cảm động run người, nói: "Ử, ừ! Về chứ, về chứ."

Về quê, nàng lướt qua cánh đồng, lướt qua gò đồi, lướt qua những ổ gà, ổ voi. Vậy mà nàng nói vẫn hay như hát. Tiếc là hồi đó mình chưa có máy ghi âm chứ nếu ghi lại chắc là đã đóng góp thêm cho nền văn mẫu nước nhà vài bài tuyệt hảo. Nàng về, mẹ mình vui như hội. Bao năm mẹ sợ con trai mải học, mải lo lắng việc nhà nên quên chuyện vợ con. Bây giờ thấy dẫn về nhà một nàng đẹp ngang Bạch Tuyết thì vui hơn cổ tích. Mẹ chạy xuống bếp cời lửa nấu cơm. Trưa mùa hè, nắng như đổ lửa. Nàng ngồi vắt chân lại cảm thán: "Chao ôi, nắng ở quê anh hình như đẹp hơn nơi khác, cứ đậm đà như mật ong." Mình gật gật: "Đẹp, đẹp. Nhưng mà em ơi, xuống bếp xem chuẩn bị cơm với mẹ, anh đói quá rồi." Nàng kêu: "Ủ ôi, em quên!" Rồi chạy xuống. Nàng đứng ngoài cửa bếp, thánh thót: "Bác ơi! Mồ hôi bác chảy ròng ròng kìa. Bác để con giúp nhé!" Mẹ mình gạt đi: "Thôi cháu lên nhà, bác làm ù một tí là xong." Nàng hớn hở: "Vậy a, vậy a, bác vất vả với cháu quá. Cháu đứng đây đợi xem bác có gì cần sai bảo không bác nhé." Sau mấy câu vậy a thẽ thọt, nàng thơ thẩn bên giậu mùng tơi hái hoa bắt bướm. Rõ khổ! Rồi cũng ăn xong bữa. Mẹ mình bảo thôi để bác

rửa bát cho, cháu cầm bát cơm nguội này ra đổ vào cái liễn mẻ cho bác. Nàng tung tăng đi. Một lát sau, mẹ gọi mình ra thì thầm: "Này, bạn con không biết cái liễn là cái gì à? Nó đem cơm đổ hết cả vào... lọ mắm tép mẹ đang ngâm." Mình hốt hoảng. Mẹ kéo tay: "Thôi, nó dân thành phố, không biết cũng là thường."

Suốt quãng đường về, nàng lại tiếp tục... làm văn mẫu. Nhưng mình thấy hình như... đuối hơn. Có vẻ vốn ngôn ngữ phong phú dồi dào của nàng sẽ chẳng bao giờ được bổ sung thêm những từ dân dã, quê mùa, cục mịch như mẹ, như cha, như anh, như chị mình vẫn dùng. Và hình như, nàng đã... thuộc về một thế giới khác. Mơ ơi!

Nàng thứ hai! Mình quyết định rồi, lần này sẽ là một nàng dân dã cho hợp người hợp cảnh. Tuyệt, mọi thứ rất ổn. Nói năng thẳng đuột, không cần rào trước đón sau, không tầm chương trích cú. Mình xếp hết từ điển thành ngữ, tục ngữ vào một chỗ. Đối với nàng, những mây những gió những trăng chỉ đơn thuần là một hiện tượng tự nhiên. Mọi thành tựu nghiên cứu, sáng tạo của mình không có "xi nhê" gì với nàng. Mình nhớ hồi đó để phục vụ cho phần thực nghiệm của luận án tiến sỹ, mình mày mò cả năm trời mới thiết kế được một bộ thực hành dạy chữ. Mình tâm đắc hớn hở khoe nàng, xem xong, nàng buông một câu xanh mơn mởn: "Ôi chao! Em thấy thứ này bán đầy ở các cửa hàng sách!" Ơ kìa, bán đầy là đầy thế nào? Mình cứng ắc cổ, chả bắn thêm được câu nào. Cũng có lần, mình nổi hứng làm thơ tặng nàng: *"Giữ cho anh giấc mộng này/ Ngọt ngào năm tháng đủ đầy con tim"*. Nàng nghe xong, mắt trợn, mồm há, bảo: "Anh có khiếm khuyết gì về tim à? Sao lại không đủ đầy? Sao lại phải giữ? Bệnh về tim là nguy hiểm lắm. Em có cô bạn làm ở bệnh viện Bạch Mai, hôm nào em đưa anh đi khám nhé." Mặt mình dài thuốt thuồn thuột, dài như cái bơm, miệng méo xẹo, xua tay: "Không, anh khỏe lắm, vật được cả trâu ấy chứ!" (trong bụng nghĩ: Anh muốn vật cho em một phát ngất luôn), rõ bực. Đau khổ thế nhưng được cái là nàng chăm sóc mình rất kĩ. Ngày nào cũng chạy qua nhà, nấu nấu nướng nướng thơm phức cả mũi. Tình yêu đúng là đi qua cái dạ dày. Nhiều lúc ăn xong nghĩ, cứ thế này cũng được, chẳng thơ phú, vần vè. Nhịn ăn thì chết chứ nhịn thơ thì có sao. Và tự nhủ lòng yên tâm. Ấy thế nhưng, một hôm, sau lúc ăn uống no nê, đúng món cá kho sở trường, mình cao hứng nhìn thẳng vào mắt nàng thổ lộ: "Anh sẽ đi với em đến cuối đất cùng trời." Nàng thay vì xúc động, lăn ra cười ngặt nghẽo: "Thế anh theo em cả vào... nhà vệ sinh nữ à?" Đất dưới chân có sụp cũng không kinh khủng bằng cảm giác của mình khi ấy. Đành chia tay em thui. Mơ ơi.

Nàng thứ ba! Lần này thì rất ổn. Nàng hiểu hết những nghĩa đen và nghĩa bóng, nghĩa tường minh, nghĩa hàm ẩn của tất cả những vấn đề mình cần nói, cần giải thích. Sự nhạy cảm về ngôn ngữ của nàng làm mình sướng rung rinh. Nhiều lúc mình mới nói nửa câu nàng đã hiểu. Ví dụ, chỉ cần nói: "Trời hôm nay nóng thế!" Nàng lập tức: "Anh để em lấy nước. Chắc anh có chuyện gì căng thẳng, ngột ngạt à?" Đấy, đã bảo nói một hiểu mười mà lị. Nàng không bao giờ đợi mình nhắc nhở, ỉ ôi, tất tần tật đều tự suy ra và hiểu hết, thế mới tài. Hihi. Chuyện sẽ không có gì đáng nói và sẽ là một kết thúc có hậu, nếu như... Đêm ấy, mình và nàng ngồi bên nhau giữa bờ đê trăng thanh gió mát, cảnh vật hữu tình, thơ mộng đảo điên. Mình nắm tay nàng nói những lời nồng cháy. Nàng chớp chớp mắt, e lệ, tóc bay lòa xòa trong hương đêm thuần khiết. Rồi đột nhiên nàng rấm rứt khóc. Chưa kịp hiểu

chuyện gì, nàng đã chỉ tay lên bầu trời lồng lộng thỏ thẻ: “Sao anh lại ngỏ lời vào một đêm trăng khuyết. Em biết anh định nói gì rồi, em dự đoán được rồi...” Nàng đau khổ. Bởi nàng cho rằng mình “đã chọn trước đêm rằm” (thay vì “biết tròn trước đêm rằm” như lời bài hát). Biết làm sao. Rồi nàng bỏ đi. Mình ngồi bời bời trên bờ đê thanh vắng, một mình một vầng trăng... chưa tròn. Mơ ơi!

Nàng thứ tư! Thực sự là quá ổn. Xinh đẹp vừa phải, nói năng vừa phải, hiểu nghĩa các từ ở mức độ... vừa phải. Biết lúc nào thì dùng nghĩa từ điển, lúc nào thì dùng nghĩa văn cảnh. Hiểu về nông thôn Bắc bộ, những từ ngữ dân gian, biết lo lắng công việc, nấu ăn ngon. Nói chung là quá nhiều ưu điểm. Nhược điểm duy nhất của nàng là do ảnh hưởng của phương ngữ quê nàng nên nàng thường có xu hướng nói nguyên âm a thành e. Ví dụ, cần nói: “Anh thích ăn món gì nào?” Nàng sẽ nói: “Anh thích ăn món gì nèo?” Hoặc tệ hơn, “em yêu chim chào mào”. Nàng sẽ nói: “Em yêu chim chèo mèo.” Nghe mãi mới hiểu là chim gì! Nhưng không sao, rồi cũng quen, lại còn thấy dễ thương. Đôi lúc cao hứng, mình còn học nói theo cách của nàng: “Anh bẻo em ngồi tẹo dáng cho anh chụp mà seo em cứ tựa vèo gốc cây thế.” Vui ra phết. Mọi việc sẽ còn vui nữa nếu như không có Tết năm ấy. Nàng bận áo dài, tinh khôi, mặt ngời hạnh phúc, trịnh trọng chúc bố mẹ mình: “Cháu chúc hai béc, luôn vui vẻ, và: ‘Mã đ.. thành công’.” Thui rùi! Mình chết lặng. Mơ ơi!

Khổ thế, thế chẳng phải “Sinh ư nghệ, tử ư nghệ” là gì.

Thành thử, mấy chục năm trời, mình toàn ca bài: Môi nào vẫn còn thơm...

Cho đến khi gặp một cô chân ngắn. Chẳng nói năng gì. Mình cưới luôn. Khỏi phải nghĩ, hì hi...

Tản mạn về phở và cơm

Sáng trở dậy, người mệt nhoài, uể oải sau một đêm đánh vật với những cơn mê. Xuống dưới nhà, vợ hỏi: "Anh ăn gì?" "Ờ thì ăn gì chả được, phở hay cơm đều có cái hay của nó." Hihi. Trong lúc cơm đang hì hụi làm phở, mình tranh thủ ngồi viết vài dòng tự họa "chân rung".

Ngày còn nhỏ, mình được coi là "cây thơ" của làng. Chuyện gỉ chuyện gi cũng có thể viết thành thơ. Từ chuyện xếp hàng đi mua nước mắm, chuyện cãi nhau từ nhà hàng xóm, chuyện người gõ kẻng vui tính, đến cả chuyện đi nhặt phân trâu cũng thành thơ. Mình có đến vài tập thơ kiểu: *"Nhặt phân trâu vẫn vang câu hát/ Giọng véo von bát ngát cánh đồng/ Hát lên vọng đến đồi thông/ Ngàn xanh bỗng hóa ngập tràn hồn ai"*... Ui chà chà! Phải nói là thơ mình đầy tinh thần lao động sản xuất, đúng như các loại khẩu hiệu viết ở bảng tin đầu xóm. Từ phân trâu chuyển thành "ngàn xanh" lại còn "ngập tràn hồn ai" nữa thì cũng kinh ra phết. Thơ mình được truyền khẩu khắp trong xóm ngoài làng. Chị gái còn tỉ mẩn lưu lại những bài thơ "kinh điển" bằng nét chữ con gái rất điệu đà. Bất kể chỗ nào viết lên được, mình đều ghi thơ ra đó. Trên tường nhà, tường bếp, trên sân gạch, cổng ngõ, trên tàu lá... Ngày ấy, giấy hiếm vô cùng mà toàn là giấy đen mủn. Mỗi năm bố mẹ chắt bóp mua cho vài quyển vở là tốt lắm rồi, lấy đâu ra giấy mà làm thơ. Vậy nên nhiều khi ý thơ đến, không có gì để ghi ra, đành lẩm nhẩm trong đầu. Bao nhiêu là thơ rơi rụng cùng với sấp ngửa những sớm, những khuya miệt mài mò cua bắt ốc, cắt cỏ chăn trâu. Sau này ngẫm lại thấy tiếc. Giá mà ngày ấy có nhiều giấy để viết thì chắc nền thơ phú nước nhà đã có thêm một "thi nhân". Hihi! Nhưng dẫu không thành nhà thơ thì cái máu văn chương thơ phú vẫn "nhiễm" vào mình ngay từ những ngày bé tỉ tì ti ấy. Lớn lên, hễ quen cô nào hôm trước, y như rằng ngày hôm sau mình sẽ gửi tặng vài bài thơ. Cô nào cô nấy nhận được thơ, mắt cứ chớp chớp liên hồi kì trận, còn miệng thì ỏn ẻn: "Thơ anh hay ghê!" Mình vờ ngượng ngùng, lắc đầu: "Nôm na thôi em, có vần vè gì đâu mà gọi là thơ." Chối thế nhưng khi quay đi thì trong bụng mừng rơn. Bởi vậy, "sự nghiệp" thơ của mình gắn với kha khá cuộc tình. Gặp nhau, thơ. Nắm tay, thơ. Giận hờn, thơ. Đi chơi, thơ. Khóc lóc, thơ. Cả chia tay cũng thơ luôn. Xì tai thơ mình lúc ấy đại loại là: *"Tối nay trời run trên mái ngói/ Khói bếp nhà ai ấm hồn anh/ Em đừng quên nhé nhen khói ấm/ Thấm đẫm hồn anh vị bình yên"*. Nàng của mình nghe xong, hiểu liền, cả tối chỉ loay hoay nấu nướng. "Vị bình yên" được quy ra thành vị của rau xào, cá rán, thơm phưng phức. Sướng cực! Thơ có tác dụng như thế đó. Mình thực sự rất MÊ THƠ.

Ngày nhỏ, ăn đói mặc rét, đường kính là thứ thuộc hàng xa xỉ. Trẻ con, nhìn thấy chút đường là thèm nhỏ nước miếng. Một lần, đi học về, thấy có cái gói màu trắng để ở gian buồng, mình mở cờ trong bụng, nghĩ chắc bố mua đường về chuẩn bị làm bánh. Mình hăm hở bốc một nhúm cho vào miệng. Sau đó là giàn giụa nước mắt như thể có một luồng gió dội thốc ngược từ ruột gan phèo phổi trào lên. Thì ra cái gói màu trắng ấy không phải đường mà là gói đạm mẹ đang chuẩn bị mang bón ruộng. Mồm miệng xưng vều, nhức buốt! Nhưng cơn rát bỏng trong miệng đau thì ít mà xót xa thương mình thì nhiều. Mình ra góc cây rơm ngồi khóc lặng từng cơn, những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên khuôn mặt trẻ thơ. Lúc ấy, chỉ nghĩ sau này lớn lên có tiền, nhất định mình sẽ mua thật nhiều đường, ăn cho đã. Chẳng biết có phải vì lời tự nhủ trong chiều hôm ấy và vì cái khát đồ ngọt ngấm sâu vào tiềm thức không mà sau này, mình rất thích ăn đường, ăn bánh kẹo. Các vị chua, cay, mặn đều không phải sở trường của mình. Mình rất thích các món ăn theo kiểu người Miền Nam. Thậm chí nhiều khi còn dặn vợ cho thêm đường vào canh. Vợ cằn nhằn, nấu canh hay nấu nước đường đây không biết. Mình thường "thủ" bánh kẹo mang theo mỗi khi đi công tác. Lúc ngồi rỗi hay trên tàu xe lại lôi bánh kẹo ra nhâm nhi. Thích ăn ngọt, và cùng với đó mình cũng thích nghe nói ngọt. Hễ ai ngọt ngào một tí là y như rằng cảm động rung rinh. Đi mua hàng, hễ cháu nào thả giọng ngọt ngào: "Anh ơi, anh mua cho em đi", là khỏi cần suy nghĩ, mình mua ngay tắp lự (dù về nhà vợ hỏi phải nói giảm đi vài giá). Còn cô nào rỗng ruễnh: "Chị ơi (gọi vợ mình) chú ấy mặc cái lày đẹp chưa lày," là bái bai ngay, khỏi cần nghĩ ngợi. Hihi! Thi thoảng có cố nhân nhắn tin hỏi, "Anh ơi anh khỏe không? Anh ngủ ngon chứ?" Thế là thao thức mất ngủ mấy đêm liền, vì sự ân tình, vì tri âm tri kỉ. Khổ thế! Có bận đi ngoài đường, bị một cháu gái bất tử tạt ngang qua, lạng sát vào mình, cái tay lái của cháu ngoặc vào tay lái của mình. Cháu gái đi sai nhưng do chủ động nên chẳng hề hấn gì, còn mình thì ngã lăn nhào ra đất, người một nơi, xe một nẻo. Cháu gái nhanh nhảu mồm năm miệng mười, "Anh ơi, anh ơi, em xin lỗi, em xin lỗi. Anh có sao không?" Mình mặt nhăn như quả táo tàu, đầu lắc, tay xua, miệng thì lào tào phào: "Không sao, em yên tâm, chuyện nhỏ mà." Cháu lại xuýt xoa: "Em vô ý quá, khổ thân anh." Rồi nhảy phốc lên xe chuồn thẳng. Mình tập tễnh kéo cái xe, lúc ấy mới thấy yếm xem lung lay như răng ông lão. Thôi, còn người còn của, không bị sao là may rồi. Mình ngơ ngẩn bên đường nhìn khói xe cháu gái vút thành vệt dài, váy áo tung bay, lòng nhẹ nhõm. Đấy, đã bảo là mình MÊ NGỌT.

Nếu ai hỏi mình ao ước điều gì lớn nhất, mình sẽ trả lời ngay không cần suy nghĩ, mình ao ước bình an. Cuộc sống với chuỗi những biến cố dồn dập không kịp thở khiến mình chỉ ước được bình an. Trong nhà ai cũng khỏe là bình an. Buổi tối cả nhà cùng ngồi quây quần bên mâm cơm là bình an. Đi làm về thấy vợ mặt mũi tươi tỉnh là bình an. Hihi. Thì bởi, trong tiếng Hán, chữ An được chiết tự bởi bộ nữ và miên (cái mái nhà). Vậy nên, cứ có phụ nữ dưới mái nhà là bình an. Mỗi lần đi chùa, mình chỉ chắp tay cầu An. Đi xin chữ hay tự viết thư pháp cũng chỉ độc chữ An. Tất cả những từ ghép với "an" mang nghĩa tích cực đều nằm trong phạm trù yêu thích của mình như: An lành, an hòa, an lạc, bình an... "An" từ nghĩa chỉ trạng thái, trong sự cuồng nhiệt của mình, đã chuyển loại thành các từ loại khác. Bất kể đồ gì bắt đầu bằng chữ An đều được mình dùng nhiệt tình. Chè An thần, bánh đậu xanh Hòa An và cả... giấy vệ sinh An An nữa. Đứa cháu vừa ra đời, cả nhà gọi điện nhờ đặt

tên, khỏi cần suy nghĩ, mình đặt luôn tên Gia An. Vợ thường cằn nhằn, khổ quá, sao không tìm cô nào tên An mà cưới có phải lúc nào cũng có An ngay bên cạnh không. Mình lờ tờ phờ, không, ngoài em ra, cưới cô nào dù tên An cũng sẽ đệm thêm chữ Bất. Vợ cười loe toe, mặt mũi sáng lóa. Đúng là phụ nữ. Nhưng nói gì thì nói, mình vẫn MÊ AN.

Ngót tứ tuần, mình bắt đầu có một đam mê mãnh liệt và cháy bỏng hơn bất cứ đam mê nào khác. Đam mê có tên gọi là CON. Từ khi con ra đời, cái ước ao luôn ở bên con khiến mình hoàn toàn thay đổi. Đi làm từ sáng đến chiều là đã nhớ con. Từ một người quen vùng vẫy đi ngược về xuôi, mình thành nhu mì, chỉ muốn quanh quẩn ở bên con. Đi công tác xa lắc xa lơ cũng đưa con đi cùng. Bố lên lớp dạy, con ở nhà học bài. Tan buổi dạy, bố ào về phòng, ôm con thơm lấy thơm để. Rồi rong ruổi đi chơi cùng nhau, cười hớn hở, quên hết mọi nhọc nhằn. Mình thấy lạ, sao nhiều người đàn ông đã có gia đình mà mỗi chiều đi làm về lại có thể hăm hở nhào đến quán bia quên cả thời gian. Cả như mình, quán bia đóng cửa hết! Thời gian đó, về nhà ngồi bên con hay lắm. Nó sẽ rúc đầu vào người mình rồi hai bố con bày đồ chơi ra khắp nhà, vãi tung tóe, cười vang vang. Bố vừa nằm xuống con đã lôi dậy bằng những trò con nít, bằng một mớ những câu hỏi không đầu không cuối. Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt trong veo của con thì tim ông bố nào rồi cũng "mềm nhũn". Mình mê con đến độ nhớ từng vết xước xát trên người con. Nào khi con nhức đầu sổ mũi. Nào khi con hu hi ho trái nắng trở trời. Mình thường thức trắng đêm lắng nghe từng nhịp thở của con. Thích nhất là lúc hai bố con cùng ngồi tán gẫu những chuyện trên trời dưới bể. Mình được thể "ba hoa" rằng, có cô ấy xinh lắm, mê bố lắm nhé mà bố thì không hề nhúc nhích. Lại có cô kia chân dài thật là dài, tán mãi mà bố không thèm đổ. Còn có cô xinh mê man, giàu cực là giàu mà cưa bố cả năm bố vẫn tỉnh tình tinh. Con phá lên cười, hoan hô đôm đốp nói, bố giỏi nhở, giỏi nhở. Thế mà hàng tá cô chân dài vẫn không vượt qua được một cô chả xinh, chả chân dài, chả giàu, chả giỏi. Cô ấy kinhhh nhỉiiii. Hai bố con kéo dài giọng, thì thào. Rồi nháy mắt, gật gù, ra chiều ngậm ngùi, do "số phận" cả thôi. Lại cười như nắc nẻ. Nhác thấy "cô đó" đi qua, lườm phát, hai bố con im re, đồng thanh: "Mẹ tuyệt nhất!" Cô đó vừa đi khỏi lại cười như pháo nổ. Yêu quá những buổi chiều như thế. Đã bảo rồi, mình rất MÊ CON.

Mình luôn bị ám ảnh bởi cái đói, cái nghèo từ thuở ấu thơ. Những ngày nước lụt băng đồng, cả làng ăn sắn, khoai thay cơm có khi cả tháng trời, chờ đến khi nước rút. Mình luôn thèm được ăn bát cơm trắng không độn khoai khô, sắn héo. Có hôm mình đi bắt cua giữa trời đông hun hút, đói run cóng người. Lập cập lên bờ, đói lả, mình gục xuống, thiếp đi ngay trên bờ ruộng ngập gió bấc mưa phùn. Trong cơn mê, chỉ độc mơ thấy mình ngồi trước một nồi cơm to, bốc hơi nghi ngút. Mình ăn thỏa thuê mà mãi vẫn thấy đói, thấy thèm. Giật mình tỉnh dậy, không thấy nồi cơm đâu, nước mắt chìm vào trong cỏ bời bời, buốt thấu xương. Bởi vậy, cái thèm thuồng đó theo mình mãi, để sau này, ăn gì vẫn luôn phải có cơm. Đi ăn cưới, đi ăn tiệc, ngồi ăn với bạn bè... mà chưa có lưng cơm thì thế nào về nhà cũng ăn thêm một bát. Bún, cháo, phở các loại không phải là sở trường của mình. Bưng bát cơm trắng trên tay, đến tận bây giờ mình vẫn giữ nguyên niềm xúc động trước những hạt ngọc thực của đất trời. Đối với mình, chỉ cần bát cơm trắng với miếng cá đồng kho là chẳng đặc sản nào bằng. Chả cần ăn thêm gì, chả có mong ước gì! Đã bảo là mình MÊ CƠM mà.

Dĩ nhiên, mình cũng mê một số thứ khác nữa nhưng chưa kịp và chưa tiện nói ở đây. Vì trong bếp cơm đã làm xong phở. Cơm hay phở thì cũng phải chén cái đã. Hì hì.

P/S: Bài viết này tự phác họa “chân rung” trước ngày sinh nhật.

Viết cho ngày sinh nhật

Ngày sinh nhật mình, con trai từ nơi xa nhờ mẹ đặt tặng bố một cái bánh gato, trên có đề dòng chữ: "Con yêu bố!" Con lại còn nhờ mẹ mua biếu bố hai cái áo len gile, loại áo mà bố vẫn thường mặc đi làm. Con bảo ở bên đó, con đã mua tặng bố hai cái rồi, mua bằng tiền con tiết kiệm được, nhưng con sợ khi áo đến tay bố thì trời đã hết lạnh. Nhờ mẹ mua rồi mà con vẫn "kiểm soát" rất chặt chẽ. Mẹ phải chọn màu, chọn dáng như con dặn, sau đó chụp ảnh gửi cho con. Con "duyệt" thì mẹ mới được mua. Thành thử năm nay, sinh nhật bố, mẹ tặng những hai túi quà, phần của mẹ và phần của con. Riêng nhé, không hề lẫn lộn, con đã dặn thế rồi mà. Mình cầm quà, mồ hôi rịn trên trán, vui quá quá chừng chừng! Hôm sinh nhật đúng ngày con thi, vậy mà con vẫn dậy rất sớm để có thể nói lời chúc sinh nhật bố và gửi lời chào mọi người. Con bảo, con để đồng hồ báo thức từ 5 giờ, dậy tắm gội thật thơm tho, sạch sẽ rồi mới gọi về cho bố. Gọi xong, chưa kịp nói lời chào bố, con đã nghẹn ngào... "Con nhớ sinh nhật bố, nhớ nhà, nhớ mọi người." Và bố, bố cũng nhớ con trong niềm hạnh phúc vô biên. Vì bố thấy, bố mỗi ngày một già đi còn con thì mỗi ngày thêm khôn lớn, trưởng thành.

Thường, "nước mắt chảy xuôi", chỉ có cha mẹ hát ru con chứ mấy khi con ru cha mẹ. Vậy mà con trai lại nghĩ ra khúc hát ru bố bằng những vần thơ ngọt ngào đằm thắm: *Bố ngủ ngon đi/ Trời đông rồi đấy/ Con xa biết mấy/ Dằng dặc trời đêm*... Những câu thơ vần nối vần mượt mà như tấm thảm trời lung linh, huyền hoặc. Rồi cùng với những câu thơ, con mở ra một khung cảnh thần tiên thơm ấm, khi có con ở bên: *Con sẽ trở về căn nhà mùa hạ/ Ngủ thật ngon bên cha mẹ ân cần/ Như nhánh cỏ thơm cuộn hơi ấm đến bần thần/ Ngồi bên cửa đung đưa bàn chân nhỏ*... Những câu thơ ngọt ngào, ấm áp đã gửi gắm lòng con ấm nồng về bên bố.

Mình được sinh ra trên cỏ: *"Bà mụ quê hút mũi/ Mầm nhau so đũa vá ngang trời"* (Phan Trung Thành). Ấy mà, bằng tuổi này, mình lại được con ru. Cảm ơn con đã "ngược dòng nước mắt"! Lâu nay, các chuyên gia tâm lý thường viết các loại sách phổ biến cách làm bạn với con, cách cha mẹ hiểu tâm lý con, nhất là khi con bước vào tuổi teen. Thảng hoặc mới có sách giúp con cái hiểu lòng cha mẹ. Cha mẹ càng già, càng khao khát cháu con chia sẻ, đồng hành. Bởi khi đó, họ có xu hướng sống lại thơ ấu lần hai. Họ cũng cần lắm những cử chỉ vỗ về, dịu dàng, âu yếm, cần lắm những câu nói yêu thương. Ngần này tuổi rồi, mình mới hiểu thấu điều giản dị ấy. May mắn làm sao, con trai đã đồng cảm và bản thân con đã như làn gió mát ngọt ngào, ngát hương thơm về bên bố. Những việc con làm,

những lời con nói, những câu thơ hồn nhiên mà lắng sâu của con giúp lòng mình trở nên mềm dịu trước bão giông. Ôi chao là DỊU DÀNG!

Sinh nhật năm nay, sợ mình buồn vì con trai ở xa, các cháu trong nhà đã đặt một bức tranh bằng vân tay. Bức tranh có hình cây đại thụ xum xuê lá cành. Mỗi quả của cây được biểu tượng bằng hình một trái tim. Mỗi trái tim tượng trưng cho một người thân trong gia đình. Và lá của cây là vân tay của từng người. Có vân tay của đứa cháu gái bé bỏng mới 6 tháng tuổi lại có cả vân tay của bố mẹ mình, những người đã ở tuổi chín mươi. Sự tiếp nối các thế hệ đã kết nên màu xanh cho "cây đời" thêm tươi non, tràn đầy sức sống. Không chỉ vân tay, mọi người còn ghi lời chúc vào hình mỗi trái tim. Phía dưới gốc là lời chúc của bố mẹ, tượng trưng cho *"Cây có gốc mới đâm cành thêm ngọn/ Nước có nguồn mới bể rộng sông sâu"*. Tiếp theo là lời chúc của vợ, con, của chị, của em và các cháu. Chị gái và các cháu ở mãi Sài Gòn cũng nhận được bức tranh và ghi những lời chúc vào đó. Chữ chị nắn nót, đẹp từ tâm. Ở đâu và lúc nào, chị cũng ngưỡng mộ và luôn coi mình là thần tượng. Trong mắt chị, mình luôn là đứa em trai tuyệt vời nhất, đáng yêu nhất. Như thể mình vẫn là cậu bé con học ở Nam Định ngày nào được chị xuống thăm rồi rúc đầu vào ngực chị khóc hờn suốt đêm. Như thể chị, mặc dù ốm o, bệnh tật liên miên nhưng vẫn luôn là chỗ dựa cho mình, sẻ chia mọi buồn vui. Như thể chị sẽ không thể nào có sức mạnh để vượt qua từng ấy nỗi đau bệnh tật nếu không có mình trong cuộc đời. Lời chúc của chị chan chứa yêu thương, đậm sâu tình máu huyết. Mình cũng cảm động rưng rưng khi đọc bài thơ chúc mừng sinh nhật rất dài và sâu sắc của cậu em rể. Quay "hậu cảnh" thấy em ngồi xoay trần, mồ hôi nhỏ ròng ròng để nghĩ và viết những dòng thơ tặng anh vợ mà lòng mình nghẹn lại. Tình cảm anh em sẻ chia, thương mến nhau qua từng cử chỉ nhỏ bé mà dung dị. Mỗi trái tim, mỗi lời chúc, tựa những giọt tinh cầu, sáng lấp lánh, ùa vào lòng mình cái rạo rực, cái ấm áp nghĩa tình đậm đà. Những giọt tinh cầu ấy sưởi ấm lòng mình, cho hạnh phúc rạng ngời lấp lánh, cho xuyến xao tràn đầy lồng ngực. Mình hít một hơi thật dài. Ôi chao là DỊU DÀNG.

Buổi lễ sinh nhật của mình thực ra chỉ là "cái cớ" cho một ngày đoàn viên hạnh phúc. Thêm tuổi, với người trẻ thì vui, còn đến tuổi mình, nhắc đến tuổi là thêm nhiều phần e ngại. Tuy lễ "thêm tuổi" không còn đem lại niềm vui về tuổi tác nhưng mình luôn cố tạo dựng một không khí ấm áp để hương vị của sum họp, của niềm vui đoàn viên nhân lên gấp bội. Bố mẹ hai bên nội ngoại, anh chị em, các cháu, những người bạn thân thiết cùng nhau ngồi lại tận hưởng những giây phút của trùng trùng hạnh ngộ. Quên nỗi ngoài kia mưa giông bão nổi, trong nhà chỉ có ấm áp, sẻ chia. Quên nỗi đời thường giành giật bon chen, sau cánh cửa gia đình chỉ là an hòa, êm ấm. Quên nỗi mưu sinh dồn dập, đổi chác bán mua, ngồi bên nhau chỉ thấy nhường nhịn, nghĩ về nhau, lo cho nhau và thương nhau. Vì thế, lễ sinh nhật thực ra là ngày để "sống chậm" lại, để dồn nén năng lượng những tin yêu. Trong buổi lễ, cả nhà sẽ đọc thơ, hát hò. Có năm, vợ còn âm thầm chuẩn bị tập dượt trước bài hát *Chuyện tình nhà thơ* để biểu diễn đúng ngày sinh nhật mình. Xem lại cái clip, thấy vợ mặc quần sooc lắc lư nghiêng ngả trong cảm xúc: *"Anh cho em những ngọt ngào/ Anh cho em những ngày tháng mơ màng"*... cả nhà cười lăn lộn. Đọng lại sau những ồn ào đến bật cười ấy là da diết những thương yêu trìu mến. Ôi chao là DỊU DÀNG.

Từ ngày có Facebook, mình có thêm bao nhiêu là bạn, gặp được bao nhiêu học trò cũ. Bạn cũ, bạn mới, tíu tít, rộn ràng. Là người sống nặng tình, coi trọng giá trị nhân văn, sống thủy chung sau trước, mình vui không thể tả. Sinh nhật năm nay, mình được mệnh danh là "tỉ phú" của những lời chúc hay và đẹp. Có những lời chúc không thể không mỉm cười: Chúc chàng lãng tử hào hoa luôn phong độ. Ôi chao, bằng này tuổi mình vẫn được khen là "lãng tử hào hoa" (chả bù ngày xưa tăm tia một em rõ xinh nhưng bị bố em từ chối vì "trông thô mộc quá chẳng có vẻ gì là hào hoa"). Có những lời chúc thực sự tinh tế và sâu sắc: Em không chúc anh hạnh phúc vì anh đã là người hạnh phúc nhất. Em không chúc anh thành công vì anh cũng đã thành công.

Em chỉ chúc anh sức khỏe để hưởng trọn vẹn những điều đó... Rất nhiều, rất nhiều những lời chúc, những bó hoa thắm tươi rực rỡ. Nhiều bạn còn chúc những hai lần, trước và đúng ngày sinh nhật. Mình dừng lại trước những lời chúc, đọc chầm chậm, trả lời chầm chậm, cảm nhận chầm chậm. Ôi chao là DỊU DÀNG.

Vậy nên, sinh nhật là thêm một lần ngồi lại chiếc ghế thuở thơ ấu, để tìm lại bình yên sau những truân chuyên, để cảm nhận những dịu dàng... Giữa thời vàng thau lẫn lộn, ta cần nương vào những điều giản dị ấy để tin yêu: "Điểm đi và đích đến trong hành trình của mỗi con người không nhất thiết phải đo bằng giá trị vật chất mà bằng phẩm cách người, nhân nghĩa người" (Trần Đình Dũng).

Sau sinh nhật, thấy thế giới quanh mình dường như đang được vận hành bởi những DỊU DÀNG.

Cô giúp việc

Nhà mình mới tìm được cô giúp việc. Cô người Nam Định, chất phác, thật thà, khỏe mạnh. Cô ấy đến ở cùng nhà mang theo nắng và gió của vùng đất ven biển ùa vào căn nhà nhỏ. Phải cái cô này nói ngọng, cứ "níu na níu nô" suốt ngày. Từ ngày có cô ấy, cả nhà chuyện trò cứ gọi là rung bần bật vì đặc trưng thổ ngữ quê cô phát âm cong lưỡi ở tất cả các âm đầu /r/. Ví dụ đây là một đoạn đối thoại ngắn:

"Em ở nhà anh cứ thoải mái, cần nhất là thật thà. Mọi việc có vợ anh lo liệu. Anh đi làm suốt ngày, chẳng để tâm chuyện gì đâu."

"Anh cứ yên tâm đi nàm, không phải no nắng rì nhé. Em nà người ở nhưng cũng được ráo rục nên cũng trọng ranh rự nắm."

"Ờ được thế còn no nắng nàm rì. Vui quá còn rì!"

"Đấy anh nại trêu iem."

Cô ấy khỏe mạnh phải cái béo nên đau khổ lắm. Cô luôn miệng bảo: "Chồng iem trẻ nắm, nó nại có tính năng nhăng nên iem không đẹp nà không được."

Thế nên đến bữa cô ngồi gảnh gót, nhấc lên đặt xuống, sợi giá cắn đôi. Hôm nọ, mình ca cẩm: "Khổ thật, vợ đã ăn ít, bây giờ đến cô cũng gảy gót nữa, tôi chả thiết ăn uống gì nữa."

Cô ấy trợn mắt bảo: "Anh cứ ăn đi, để ý đến iem nàm rì. Iem vừa ăn ở chỗ ông bà ba cái bánh rán rồi. Iem đọc báo, họ bảo ăn ít cơm thì đỡ béo."

Mình gật gù: "Báo họ khuyên phải đấy, iem cứ ăn bánh rán thay cơm, chả mấy chốc mà thành người mẫu."

Vợ mình ngồi cười tủm tỉm. Cô ấy thì sung sướng lắm. Đến ngay cả cái cười cũng rung bần bật!

Thi thoảng rỗi rãi, cô ấy tâm sự với vợ chồng mình:

"Chồng iem nó không thích béo. Ai cũng bảo sao chồng trẻ mà vợ nại rà thế. Thế có chết iem không."

Vợ mình an ủi:

“Chị lo rì, chị có ruyên thế, chồng bỏ sao được.”

Mình phụ họa: “Ruyên, em quá ruyên!”

Lại cười rung bần bật.

Được khen, cao hứng cô ấy hào hển: “Ngày trước, núc em còn thanh niên, nhiều đứa đến tán iem mà iem không ưa. Có một anh rõ đẹp rai nắm nhưng phải tội... mồm nắm nông quá, nên iem từ chối.”

Cả hai vợ chồng mình há hốc mồm, đồng thanh nói: “Cái rì, cái rì nắm nông?”

Cô ấy cũng ngạc nhiên không kém: “Nà nông quanh mồm ấy, khiếp, trông đen sì sì khiếp khiếp nà.”

À hiểu rồi, là râu!

Hai vợ chồng ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

Mình hỏi: “Thế ở quê cô gọi râu là nông à?”

“Vâng, chả thế.”

Ôi trời! Thế cái câu tổng kết: “Mọc ở đầu thì gọi là tóc/ Mọc quanh mồm thì gọi là râu/ Còn mọc ở đâu thì gọi là lông gắn liền với tên bộ phận ấy” áp dụng ở quê cô thành sai à.

Vợ mình lườm mình rõ dài, nói: “Anh có thôi cái tổng kết ấy đi không!” Hihi.

Chuyện râu và nông vẫn chưa dừng ở đó.

Một hôm mình mua về mấy quả kiwi. Buổi tối, cô ấy gọi điện từ bếp lên hỏi (cô này rất ngại trèo cầu thang nên thường gọi điện từ tầng dưới lên tầng trên): “Iem gọi cho cô không được nên gọi anh. Anh ơi, cái quả đầy nông ná có cần cất vào tủ nạnh không?”

Mình nhớ mãi không biết cái quả đầy nông ná là gì, quay sang hỏi vợ. Vợ cũng suy nghĩ mông lung lắm rồi đoán: “Chắc củ từ anh ạ, chiều em có mua ít củ từ về luộc cho bố mẹ.”

“À, thế thì không cần cất tủ lạnh đâu. Nông ná cũng kệ nó.”

Sáng dậy, nhìn đống kiwi chín rũ, vợ mình à lên: “Hóa ra cái quả đầy nông ná là quả kiwi anh ạ.”

Mình nghe thế lẩm bẩm: “Nhiều quả khác chứ cứ gì kiwi nhở.”

Vợ lại lườm phát, nói lầm bầm: “Cho ráo vào tủ nạnh bây giờ.”

Hihi, vui phết!

Từ chuyện cô giúp việc, mình lan man nhớ lại mấy chuyện cũng thuộc phạm trù phương ngữ mình đã từng gặp phải.

Có lần, mình đi dạy ở mấy tỉnh miền Trung. Con gái miền Trung xinh và dịu dàng kinh hồn. Có một em cũng cảm mến mình. Em trắng trẻo, mắt đen láy. Ngộ nhất là mái tóc ngắn, khác hẳn với những thiếu nữ miền Trung khác. Mình nói gì em cũng chỉ cười tủm tỉm, yêu ơi là yêu. Một hôm, em rủ mình đến nhà chơi. Em nói, bố em cũng thích thơ văn mà thầy thì thơ văn thông kim bác cổ, chắc hợp với bố em lắm. Ôi chà, OK luôn, mình đi mà trong lòng thì phơi phới niềm vui.

Mình tìm theo địa chỉ. Nhà em đây rồi. Giàn hoa đầu ngõ với những chùm tím hồng mơn man khoe sắc. Nó cứ dịu dàng, mặn mà như em vậy. Mình hít một hơi thật sâu, nhấn chuông. Cổng mở nhưng không thấy có người. Chờ một hồi không có ai ra, mình nhẹ nhàng lấy tay mở cửa cất tiếng gọi em. Bỗng đâu từ trong sân nhà, một con chó lực lưỡng, hùng dũng lao ra sủa ầm ĩ. Mình chưa kịp định thần nó đã ngoạm lấy quần mình "xơi" một miếng nơi cổ chân tứa máu. Mình vừa sợ vừa đau tái người. Mồ hôi đầm đìa. Lúc này em mới thắt thẻo chạy ra: "Hổng có răng, hổng có răng đâu thầy à!" Mình mặt méo xẹo, tay ôm chân thều thào: "Ở! ờ! Con chó nhà em hổng có răng nhưng nó đã xơi tái của thầy một miếng chân rồi!" Lúc ấy em mới nhìn xuống chân mình hốt hoảng: "Có răng không thầy?" Mình éo ẹo: "Răng nhiều, răng đầy mồm." Em xem chừng ân hận. Em la lối con chó "đầy răng". Em chạy lăng xăng băng chân, bôi thuốc cho mình. Mình thất thểu với cái chân đau mà miệng vẫn cố nhoẻn cười: "Có răng đâu, có răng đâu!"

Hôm sau, em nhắn tin đầy đau khổ và ân hận: "Thầy ơi, thầy có đau lắm không? Em ngại quá! Thầy à, con chó nhà em em nghĩ là hổng có răng, nhưng để cho chắc, thầy cứ đi tiêm phòng đi nhé."

Thôi xong! Rút kinh nghiệm cái vụ "hổng có răng", mình lao đi tiêm phòng ngay tắp lự. Khổ thế. Từ sau lần ấy, mỗi khi có dịp công tác qua mảnh đất miền Trung, mình lại bồi hồi với "có răng và không răng". Hihi.

Đận khác, mình dạy ở một tỉnh miền Tây Nam Bộ. Hôm đó, khi bàn về một số vấn đề trong cách chơi chữ của người Việt, mình thao thao giảng về nghệ thuật nói lái - một kiểu chơi chữ đặc biệt thú vị. Ví như: *"Dòng châu lai láng, đĩa dầu chong / Công khó đợi chờ, biết có không / Nhắc bạn thêm thương người nhạn bắc / Trông đời ngao ngán giữa trời đông"*. Cả lớp thích thú ồ lên, lẩm nhẩm đọc theo. Mình cao hứng, yêu cầu học viên tự lấy ví dụ. Mình chỉ vào một học viên nữ ngồi đầu bàn. Cô này đứng lên, không lấy ví dụ ngay mà bắt đầu bằng câu hỏi: "Thưa thầy, học môn của thầy rất thú vị. Nhưng em xin hỏi thầy đã biết tên em chưa ạ?" Mình nói: "Chưa, thực sự là tôi chưa biết tên em." Cô học viên tiếp lời: "Dạ, thưa thầy, em có một rổ ngô gồm 12 cái, khi thầy hỏi tên, em chỉ vào rổ ngô. Vậy tên em là gì?" Cả lớp cười ồ. Mình chậm rãi: "Làm "giáo chức" tuy nghèo đôi khi phải "dứt cháo" nhưng lại được những giây phút rất tuyệt vời nhờ có những học viên hóm hỉnh như bạn... Tố Nga." Mình vừa dứt lời, cả lớp vỗ tay rần rần. Bạn Tố Nga đỏ bừng mặt, mỉm cười

sung sướng.

Sau lần đó, mình cũng hay trò chuyện với Tố Nga. Trong câu chuyện, mình và bạn ấy vẫn giữ thói quen dùng cách nói lái. Kiểu như: Em chả lo gì, chỉ lo già. Hay các cô nàng thích chàng ngông mà không thích chồng ngang. Nói chung là rất vui.

Hôm ấy, sau buổi học, Tố Nga thỏ thẻ: "Chiều nay thầy đi uống cafe với em nhé, em có điều bí mật muốn được bật mí." Mình cười to: "Café thì mình không biết uống vì sợ mất ngủ. Nhưng mình sẽ đến để được nghe em bật mí, để xem "cây sầu đông mọc ở đồng sâu hay ở đầu sông"." Cả hai thầy trò đều cười thoải mái.

Chiều, mình mượn chiếc xe máy của anh bạn, thong thả đến chỗ hẹn. Nắng phương Nam vàng rực. Gió nhẹ hây hây. Chỗ Tố Nga hẹn là vùng ngoại ô, cách nơi mình dạy chừng vài ba cây số. Hai bên đường, cảnh sắc như làng quê Bắc Bộ, cũng ruộng lúa, cũng bạt ngàn lau lách. Xe đang bon bon bỗng xuất hiện một đàn heo băng qua đường. Mình dừng lại đúng lúc Tố Nga gọi điện trách sao đến chậm. Tiện thể, mình thanh minh thanh nga luôn: "À, tại vì hương qua đèo, hương qua đèo em ạ!" Bỗng tít tít, điện thoại tắt cái rụp. Mình ngơ ngác rồi lao nhanh đến chỗ hẹn. Chả thấy Tố Nga đâu. Chủ quán lạch bạch cánh cụp cánh xòe chạy ra đưa tờ giấy nói có cô gái chờ thầy không được vừa đi rồi. Cô dặn, khi nào thầy đến tìm thì đưa. Mình vội vàng mở ra, trong giấy chỉ vẻn vẹn dòng chữ: "Thầy còn bận chở cô Hương nên để khi khác mình gặp nhau thầy ạ."

Thôi xong! Hương ơi là hương mà heo ơi là heo!

Aiza, vài mẩu chuyện vui về ngôn ngữ để thấy, trong cuộc sống, cứ như lời cô giúp việc: "Chả cần no nắng, ní nuận nàm rì." Mình cứ vui với cái cô mộc mạc, chân chất nhà mình, kẻo không thì "bỏ ráo vào tủ nạnh" không chừng. Hihi.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Cách Nhật Nam gọi mẹ âu yếm.